DOĞU EKSPRESİ

HACER KÜBRA GÜMÜŞ

EFSANELER ASLA ÖLMEZ

DEX 2018
İlk Romanım Birincisi'nden

Erzurum'a doğru hareket eden bir trene binmek, hayatımı ne kadar değiştirebilirdi ki?

Peki ya, bir insan, başka bir insanı ne kadar şaşırtabilirdi?

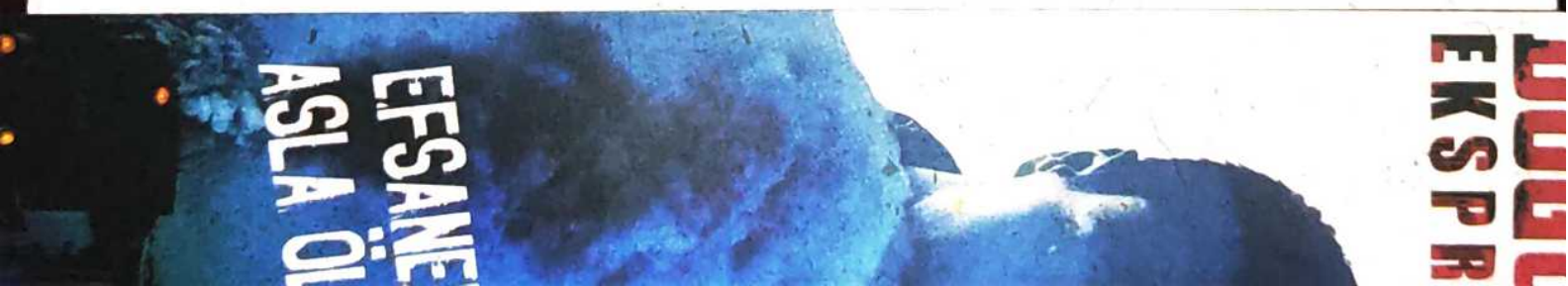
Sorsanız ismini bile hatırlamam ama zihnimde çınlayan şu cümlesini asla unutamadım.

"Cevap, ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir güzelim."

Genç bir öğretmen bir trene biner, kabininde bir adamla tanışır. Adamın anlattıklarına inanması imkânsızdır. Ama saatler geçtikçe sohbetleri bambaşka kapılara açılır, artık konuşan ve duyan sadece kalpleridir.

Sahi, bu romanda anlatılanlar sizce kurgu mu gerçek mi? Kalbinize kulak verin, o size hakikati fısıldayacak!

Hacer Kübra Gümüş'ten gizemli, sürükleyici, aşk dolu, hakiki bir roman.

DOĞU EKSPRESİ

Değerli ailem, sevgili ablalarım
Emine Can ve Hatice Rabia Kılıç,
kıymetli dostlarım
Gandalf ve Ruhperver'e ithafen...

"Cevap, ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir."

1. Bölüm

"Evet anne, şarj cihazımı aldım. Onu da aldım anne. Kulaklıklarım da çantamda. Bileti nasıl unuturum, trene binemem ki o zaman. Tamam. Yine ararım seni. Öpüyorum. Bu arada anne cevabı biliyorum ama yine sorayım Erzurum soğuk mu?"

Telefonu kapattığımda yürümeye devam ediyordum. Kış ayında Erzurum soğuk mu diye sormak dünyanın en saçma sorusuydu ama bir ihtimal, yani çok çok küçük bir ihtimal ılık olmasını ümit etmiştim. Böylelikle şehre adım atar atmaz burnumun ucu donmazdı. Bazen insan olmayacak olsa bile en ufak ihtimali düşünerek ona tutunuyor ve umutlarını ona bağlıyordu. Bilemiyorum belki de bu ruh hali sadece bana aitti. Her kötüde bir iyi, her siyahta bir beyaz, her olumsuzda bir olumlu aramak...

Tekerlekli valizimin buzlanma yapan mermer üzerindeki tıkırtı sesi, topuklu botlarımdan çıkan boğuk ses ve tüm sesleri yutan bembeyaz kar... Gri kaşe kabanımın üstüne sıkıca doladığım pembe atkıma sığınırken, gözümün önüne gelen siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Her şekilde Erzurum ile ilgili beklediğim cevabı aldığımıza göre binelim bakalım şu meşhur trene. Evimin Erzurum'da olması, herkesin dilinde olan Doğu Ekspresi'ne binmem için davetiye çıkarmıştı. Yoğun işlerimden bunaldığım şu çetrefilli aylarda sakin bir ekspres yolculuğu zihnime iyi gelecekti.

Yataklı odacığımı süslemek için minik ışıklar, yastıklar ve birçok battaniye sırtlanmıştım. Okuyacak kitaplar ve abur cubur. Cebimden bileti çıkarıp kabinimin numarasına baktım. 25.

Uzun ince koridorda yürürken hayalimdeki yolculuğu biraz daha zihnimde düşünmeye başladım. Çok güzel, sessizlik ve huzur dolu olacaktı. Kitaplarımı okur, muhteşem manzaranın tadını çıkarır ve tüm stresimi atardım. Diğer kabinleri geçerken onlardan gelen mutluluk sesleri bana da iyi geliyordu. Kimisi Kars'a gidip daha önce tatmadığı Doğu'nun o muhteşem havasını teneffüs edecekti. Kimisi gezdiği yerleri fotoğraflayarak insanlara tanıtacaktı. Kimi uzun yolculukta sessizlikle terapi edecekti kendini. Herkes bir şekilde mutluluğa giden yolu bulmuş, ona götüren Doğu Eksperi'ne binmişti. Trenin camlarındaki ay ve yıldıza bakarak gülümsedim. Bu soğuk havada ısınmak için sıcak havadan daha farklı şeylere de ihtiyaç duyuyordu insan.

Yürüyüşüm 25 numaralı kabinin kapısında son buldu. Günlerdir görmek istediğim kabinimin önünde duruyordum. Heyecandan ve hızlı adımlarla birlikte trenin ısısından ötürü bunalmıştım. Atkımı çok az gevşeterek gülümsedim ve heyecanla kabinimin kapısına daha çok yaklaştım. 25 numaralı kapıyı yavaşça açtığımda içeride zaten birinin oturduğunu gördüm. Ve bir erkekti. Sessiz-

lik ve sakinlik için tercih ettiğim bu yolculuk bir anda duman olup uçmuştu sanki. Peki neden? Saatlerce neden bir erkekle yolculuk yapmak durumundayım?

Hüzün ve sinirle içeride oturan adamı incelemeye başladım. Başındaki saz şapkasından yüzünü görememiştim ama üzerindeki kot gömleği ve siyah dar paça pantolonundan genç olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kollarını göğsünde birleştirmiş, başını da cama yaslamıştı. Benim yol arkadaşım o muydu yani? Tanımadığım bir erkekle nasıl aynı bölümde gidebilirim? Ben tam bir görevli ararken, yanımda göbekli ve pala bıyıklı bir amca belirdi. Üniforması ve önünde sallanan düdüğe bakılacak olursa tren görevlilerinden biri olmalıydı.

"Ah, Hediye Günışığı siz misiniz?"

"Evet?"

"Hanımefendi, tüm bölümler doldu. O yüzden siz bu beyefendiyle yolculuk yapacaksınız."

"Ama ben?.."

"İstemiyorsanız bir sonraki sefere binin."

Görevli kısa kesince, bir sonraki seferin bana uymadığı geldi aklıma. Eğer o sefere binersem muhtemelen zaten oldukça kısıtlı olan tatilim bitmiş olurdu. Yapacak hiçbir şeyim olmadığına kara verince istemeye istemeye kabine girdim.

Gürültüden yerinde kıpırdanan genç, saz şapkasını çok az yukarı kaldırdı. Yüzünü net görebildiğim söylenemezdi ama o beni görmüştü sanırım. Eşyalarımı yerleştirip yerime oturacaktım ki "İki rakam söyle!" dedi.

"Ne?"

"Duymadın mı, iki rakam söyle dedim. Bir ve altı arası," diye tekrar etti.

Elim boğazımdaki atkıda kalakalmıştım ancak rakamları söylemeyi de ihmal etmedim.

"A, şey. Beş ve altı."

Ben rakamları söyler söylemez elindeki iki zarı ortadaki alçak masanın üstüne attı. Zarlarda altı ve beş çıkınca içten içe sevinerek gülümsedim.

"Kazandım!"

Hoş, kazanılacak bir şey yoktu ortamda ama ben yine de kazandığımı dile getirmek istemiştim.

Saz şapkasını biraz daha kaldırınca, dolgun dudaklarındaki alaycı gülümseme çıktı ortaya. Ne yapacağını merakla beklerken "Sen değil, ben kazandım!" dedi.

Kaşlarımı kaldırarak şaşkınlıkla ona baktığımda neden böyle bir şey dediğini düşünüyordum. Zar numaralarını doğru tahmin eden ben olmama rağmen o mu kazanmıştı yani? Ne demek istediğini anlamaya çalışarak yüzüne daha dikkatle baktım.

"Ne kazanmasından bahsediyorsun?"

Bu soruyu sorduğumda çoktan yerime oturmuş, genci izlemeye başlamıştım bile.

Masanın üstündeki zarları alıp avcunda karıştırdıktan sonra "Seni de tahmin ettiğim için kazandım," dedi.

Saz şapkası yüzünü öylesine örtüyordu ki, net bir şekilde göremiyordum. Ses tonu çok ciddiydi ama benimle dalga mı geçiyor diye düşünmeden edemiyordum. Kazanan ben olmam gerekirken neden kendini öne sürmüştü?

Başımı hafif aşağı eğerek nasıl biri olduğuna bakmaya çalıştım. Ben eğildikçe, o da eğiliyordu, bilerek ya da bilmeyerek. Sonra düşecek gibi olduğumda kendimi geri çektim. Sırtımı koltuğa yasladığımda, iki kere öksürüp boğazımı temizledim.

"Pekâlâ, bir şeylere açıklık getirmek istiyorum. Öncelikle seninle bu alanı paylaşmak bana sürpriz oldu ve şu an olabildiğine gergin hissediyorum. Öte yandan yolumuz uzun ve bana kalırsa keyifli bir yolculuk için birbirimize iyi davransak çok daha iyi olur. Her ikimiz de can sıkıcı bir ortamda saatler geçirmeyi istemeyiz değil mi?"

Ben bunu söylediğimde, beni alaya alan gülüşü ile karşılık verdi. Çenesi gülüşü ile gerilmiş, şekilli dudakları tatlıca kıvrılmıştı.

"İnsanları bu kadar iyi tanımam artık beni bunaltmaya başladı."

"Ne? Biraz önce dediklerimi duymadın mı?"

Derin bir nefes alıp zarları bir kere yukarı atıp tuttu. Şak diye ses çıkararak masaya vurduğunda, istemsiz bir çığlık attım.

"Neyse ki çok ödleksin! Yoksa seni tanıdığıma pişman olurdum," dedi hafif öne eğilerek.

Kesinlikle normal biri değildi. Oturuşumu düzelttim ve derin bir nefes alarak "Affedersiniz. Canınızı sıkmak istememiştim," dedim sakince.

Yine alayla güldü.

"Şimdi de resmî konuşarak uzlaşmak istiyorsun. Profesyonel taktikler yani."

Gözlerimi kısarak baktığımda "Beni süzme. Kim olduğumu, ben kimliğimi açıklamadan asla çıkaramazsın," dedi.

İki kere yutkundum. Ürkütüyordu beni.

"Sanırım yanlış bir tanışma faslı oldu. İstersen en baştan başlayalım," dedim. Bir şekilde geri adım attığımı hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve konuyu değiştirdim.

"Zar numaralarından başlayalım. Kazanmama rağ-

men neden sen kazanmış oldun?"

Aynı şeyleri söylemekten yorulmuşçasına esefle bir nefes verdi ve elindeki zarları karıştırarak sorumu yanıtladı.

"Çünkü hangi numaraları söyleyeceğini önceden tahmin etmiştim."

"Ne? Nasıl yani?"

Yerinde kıpırdandı.

"Öncelikle, mükemmeliyetçi bir karakterin var. Kıyafetlerinin intizamı, saçındaki tek bir telin bile bağımsız olmadan aynı hizada olması, kirpilerinin tek tek ayrılarak rimele bulanması buna bir örnek. Ancak aynı zamanda işini şansa bırakmayacak kadar da sağlamcısın. Elindeki bileti odaya girmene rağmen çöpe atmayıp katlayarak çantana yerleştirmen ve atkını yere düşme ihtimaline karşı dizlerinin arasına sabitlemen de buna bir işaret. İlk önce altıyı seçmek istedin. Çünkü en iyisi olsun istiyordun, harika bir mükemmeliyetçi olarak. Ama sonra bundan vazgeçtin ve beşe yöneldin. En iyisi olmasındansa bir yabancı karışında yenilmemeyi tercih ettin. Hemen sonrasında ise mükemmellik tarafın ağır bastı ve altıyı seçtin."

Söylediklerini ağzım açık dinledikten sonra şişemden bir yudum su aldım.

"Ayrıca ya öğretmensin ya da çok konuşmanı gerektirecek başka bir mesleğe sahipsin. Ağzın kuruyor, sürekli su içmek zorunda hissediyordun kendini. Elbette bir de şeker hastası olman da cabası."

İçtiğim su boğazımda kalırken şoka girmişçesine ona baktım. Tüylerimi diken diken etmişti. Beni nasıl böylesine özetleyebilirdi? Öğretmen olduğumu da nereden an-

lamıştı?

"Çok mu şaşırttım seni?" diye sordu saz şapkasını çok az kaldırarak.

"Bu-bunu nasıl yapabildin? Çok iyi bir gözlemci olmalısın."

"Hayır," dedi başını pencereye çevirerek. "Sadece dünya üzerinde haddinden fazla yaşadım. Ve insanlar, artık benim için basit makinalar kadar kolay çözümlenen şeyler."

İlk olarak şaşırsam da, bu cümlesinden sonra şaşkınlığım yerini alaya bırakmıştı. İçimdeki nefesi dışarı verirken alay ediyordum, içten içe ürksem de.

"Ne kadar yaşadın ki? Yüz yaşında falan mısın? Görünüşün genç kaldı, estetik yaptırdın çünkü. Bu tarz bir şey mi?"

Aklıma gelen her şeyi bir çırpıda söylediğimde dudakları gerçekten komiğine gittiğini belli eden bir şekle bürünerek kıvrıldı.

"Pek zeki sayılmazsın değil mi?" Onca kelimem, onun tek bir cümlesi ile anlamını yitirmişti sanki. Onu incelemeye devam ederken "Her neyse, inanmıyor musun şimdi sen bana?" diye yeniden sordu.

Neresinden bakarsam bakayım mantıklı bir yanı yoktu. Bu yüzden dediklerini reddetme kararı aldım.

"Böyle saçma bir şeye kimse inanmaz. Ayrıca beni betimlediğin tüm o cümleler birer ihtimal," dedim kollarımı önümde bağlarken. "Sen bana gerçek cevabı söyle!"

Derin bir nefes daha aldı ve şapkasını iyice yüzüne getirerek mırıldandı.

"Cevap," dedi alt dudağını ıslatmadan hemen önce. "İhtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir güzelim."

2. Bölüm

Aramızda geçen pek normal olmayan diyaloglardan sonra her şeyi biraz daha sıradanlaştırmak istiyordum.

"İsminizi öğrenebilir miyim?" diye sordum sıradan bir konuşmanın ilk cümlesi olarak ve devam ettim. "Benim ismim Hediye. Hediye Günışığı."

Sıradan bir isim söylemesini bekliyordum ki "Henüz kendime uygun bir isim seçmedim," dedi bacak bacak üstüne atarken.

Bir kere daha yutkundum ürperti ile. Saz şapkasını düzeltti ve parmaklarını birbirine geçirerek sağ dizini kavradı. Sıradanlıktan uzaklaşabilmek adına belli bir çaba sarf etmesine gerek yoktu. Tek bir hareketi bile yetiyordu tüm dikkatimi üzerinde toplamaya.

"Pekâlâ," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Size nasıl seslenmemi istersiniz?" diye sordum farklı bir şekilde.

"Bana neden seslenmek istiyorsun ki? Bu yolculuğu sessizlik ve bir süreliğine de olsa konuşmamak için tercih etmedin mi? Bana olan merakın, bu treni tercih etme nedenini geçecek kadar fazla mı?"

Gözlerim büyüdü. Beni böylesine nasıl da tarif edebiliyordu? Üstelik gözlerini göremiyordum. Acaba o beni görebiliyor muydu ki, yoksa sadece tahmin mi? Ses tonuna bakarak karakter analizi yapabilecek seviyede miydi yani?

Gözlerimi ayrımdan ona bakarken "Kunduz," dedi. "Bana eskiden Kunduz diye hitap ederlerdi. Eğer istersen."

"Kunduz mu?" Siyah dar paça pantolonun çevrelediği dizlerinden başlayarak, çok az görünen kahverengi saçlarına kadar inceledim. Yüzünü göremediğim için net bir şeyler düşünemesem de normal görünüyordu bedeni. Normal ve sıradan bir insan gibiydi.

"Mehmet ya da Ali değil de Kunduz mu? Annen ya da ebeveynlerin neden sana sıradan bir isim vermekten kaçınmışlar?"

Vereceği cevabı beklediğim her saniye merakım dinmek yerine daha da artıyordu. Sanki sorularıma cevap yerine, cevaplarıma soru soruyor gibiydi.

"Ebeveynlerimi hatırlamayacak kadar uzun zaman geçti. Onları en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum. Kunduz ismi zihnimde kalan en eski ismim. Ötesi var mı bilmem."

Bunu söylerken, dizini serbest bırakmış kot gömleğinin sol bileğini kıvırmıştı. Özenle katlayışını izledim. Parmakları nezaket ve naiflikle hareket ediyor, stres ve sıkıntıdan uzak, sakinlik ve sükunetle geziniyorlardı bileğinin üstünde. Onu izlerken içimden geçenleri tutamadım ve bir çırpıda söyleyivedim.

"Kesin yüz yaşındasın. Osmanlı zamanında falan da yaşadın değil mi? Peki sesin ve görünüşün nasıl bu kadar genç kalabilmiş?"

Bunu sorduğumda omuzlarını sarsacak derecede güldü. Yine keyifli olan gülücüklerden biriydi sanırım.

"Yüz yaşında mı? Osmanlı zamanı, güzel zamanlardı evet. Anadolu üzerindeki modern hâkimiyetin şekil bulmuş haliydi. Ah bir selamlama olurdu. İhtişamını tüm şehir hayran hayran izlerdi."

İki kere göz kırpıp, yutkundum.

"Tarihçi falan mısın?"

"Tarih? Yaşadığın şeyleri tarihe aksettiremezsin. Aslında tarih, yaşadıklarımızdan kopya çeker. Sadece okuduğu kitaplardan tarihi öğrenen biri olarak, beni anlayabilir misin ki?"

"Anlayamıyorum şu an seni."

"Ben de ondan bahsediyorum."

"Gerçekten yüz yaşında mısın?"

"Kaç yaşında olduğumu da bilmiyorum."

Son cümlesi ile duraksadım. İlk önce tebessüm olan gülüşüm zamanla yerini korku ve tedirginlik dolu kahkahaya bıraktı. Uzunca bir kahkaha attım. Hadi ama o kadar da değil. Korksam bile inanmak oldukça güç geliyordu. Şizofren falan mıydı bu adam? Ya da çoklu kişilik bozukluğu olan bir kaçık.

"Saçmalık!" diye bağırdım kahkaham son bulduğunda. "En azından ihtimali olabilecek şeyler söyleseydin, ne bileyim internettekileri ezberledim, tarihçiyim ya da dahi olduğum için tüm tarih zihnimde falan."

Ben böyle peş peşe sıralarken sessizce öksürdü. Dediklerim ona pek de etki etmiyormuş ya da aynı şeyleri yaşamaktan sıkılmışçasına aşina bir tavır sergiliyordu. Yutkunurken âdem elmasının yukarı çıktığını gördüm.

"İhtimal?" diye sordu derin bir nefes alırken. "Cevap,

ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir zaten."

Bu kadarı da fazlaydı ama. Benimle düpedüz dalga geçiyordu.

"Başka söz bulamıyorsun değil mi? Hep aynı şeyler. Gizemli olmak zor tabii. Birini kandırmak için daha zekice ezber yapmalıydınız bayım," dedim gözlerimi devirirken. Sonra da kollarımı göğsümde birleştirerek bakışlarımı başka yere çevirdim. Yeniden onu izlemem birkaç saniyeyi bulmamıştı. Güldü. Gülüşündeki hissiyat bile ağır bir yük yüklüyordu sanki omuzlarıma. Dudaklarındaki gülüş yavaşça silinirken başını pencereye çevirerek sessizleşti.

Konuşmadı bir süre. Konuşmadım bir süre. Sessizliği dinledim ve duyduklarımı sindirdim. Olabilir miydi? Anlattıkları doğru olabilir miydi? Yalan söyleyecek birine benzemiyordu pek. İkimiz de hiç ses çıkarmadan öylece oturduk. Ona inanmasam bile tuhaf bir şekilde konuşmaya devam etmesini istiyordum. İtiraz edecek olsam da onu dinlemek ve izlemek istiyordum. Ben ondan bir hareket beklerken "Eskiden buralar çok yeşildi," dedi Ankara'nın çölleşmeye yüz tutmuş arazisini göstererek.

Yine başarmıştı sıradan olmadığını kanıtlamayı. Pencereden dışarıdaki boş tarlaları izledim bir süre. Onun yeşil olduğunu iddia ettiği çöl kadar kuru tarlalar gelip geçti gözümün önünden. Tam bilemiyorum ama olabilirdi.

"Atmosferin delinmesi sonucu sıcaklığın artması ile yeşillikler kuruyor." Yaptığım bu açıklama oldukça bilimseldi.

Beni dinledikten hemen sonra dudağını büktü. Derken? Yanlış mıydı söylediklerim?

"Kitaplardan ezberlediği şeyleri söylemek alışkanlık

yapıyor insanda değil mi? Özellikle öğretmen olunca bu kaçınılmaz bir son. Ama hayır atmosferle falan alakası yok. Bu bir deveran süreci. Değirmen gibi düşün. Rüzgâr eser, çark döner. Zamanla hep aynı noktaya gelir. Bundan yüz yıl önce buralar çok daha yeşildi. Ve ondan yüz yıl önce kurak, yine ondan uzun bir zaman önce de yemyeşildi."

Yine anlayamadığım şekilde konuşmaya devam ediyordu. Dünyanın deveran süreci oldukça tuhaftı. Ve bunu anlayabilmek için uzun süreli bir tecrübe olması gerekiyordu bence. Başka türlü koskoca bir gezegenin düzenini bilmek kolay olmazdı. Ben onun dediklerini düşünürken o anlatmaya devam ediyordu.

Cama döndü ve uzayıp giden tarlalardan birini işaret etti. "Mesela çok eskiden şurada bir göl vardı."

Gösterdiği yer çölleşmeye yüz tutmuş bir tarlaydı ve uzun zaman önce derken?..

"Göl, halkın gıda gereksinimini de karşılıyordu. Ta ki iki kent isyan çıkarana kadar."

"Pardon, ne zamandan bahsediyorsun acaba?"

Ses tonum ürperti doluydu. Ben onun bu tuhaf hallerinden korkarken o sükunetle omuzlarını silkeledi.

"Bilmiyorum ama kesinlikle bu arazi o gölün olduğu yer."

Kaşlarımı çatıp alayla gözlerimi devirdim bir kez daha. Sonra da tabelada gelen yazıyı okudum Kuş kayası yazıyordu.

İhtimal?

Çaktırmadan telefonuma Kuşkarası-Ankara yazdım. Sonra da çıkan yazıyı içimden okumaya başladım.

Selçuklu dönemine ait nehir kasabası. Ticareti su kaynakları ile sağlayan kasabada belli bir sistem...

"Oha... Oha!"

İstemsizce bağırdım ama yemin ederim kılı bile kıpırdamadı. Ne tepki vereceğimi zaten bilirmişçesine olabildiğine sakin duruyordu. Ve bu hali insanda fazladan korku ve gizli bir hayranlık hissi oluşturuyordu.

"Beni test etmek seni tatmin etmez."

Belli belirsiz bir şekilde bunu söylediğinde onu test ettiğimi anlamış olduğunun farkına vardım. Derin bir nefes aldım ve içimdeki tüm nefesi bir anda şoka girmişçesine dışarı verdim.

"Hadi ama sende, bir tıkıma bakar bu bilgiler. Birkaç şeyi ezberleyip bana hava atıyor, kendini bilmem ne ilan ediyorsun. Vampir falan mısın?"

"İsmimi sorunca aklıma geldi. Çünkü Kunduz ismini, bu halk takmıştı bana," dedi. "Ah, gerçekten garip zamanlardı. Sen hiç ayı postundan şort gördün mü mesela?"

Hıçkırık tutmuştu. Kalbim yerinde duramayacakmışçasına hızlandığında alnımdan soğuk soğuk terlediğimi anladım ve hayretle bir nefes daha aldım.

"Se-sen ci-ciddi misin?"

Korkuyla sorduğumda şaka yapmasını ya da farklı bir cevap vermesini bekliyordum ama o sadece omuzlarını silkeledi. Sonra da ses tonunu kısarak "İnanmak ya da inanmamak senin tercihin. İsmimi kesinlikle o halk vermişti," dedi.

Kesinlikle bilerek yapıyordu. İnsan psikolojisinden çok iyi anlıyordu. Bir insanı merak ettirmeyi, korkutmayı ve kendine hayran bırakmayı çok iyi biliyordu. Kısa süre içinde ona karşı beslediğim bu karışık hislerimin başka açıklaması olamazdı.

Kendimi engelleyemeyerek bir kere daha test ettim.

"Kunduz?"

"Evet?"

"Neyse."

Güldü. Bu sefer ne amaçla güldü bilmiyorum. Telefonu çantama koyarken bile bir an olsun gözümü ayırmamıştım üzerinden. Belli mi olur, şekil değiştirir falan. Böyle bir macera asla kaçmaz!

3. Bölüm

Servis için geldiklerinde kapı açıldı ve görevli bana kahve ikram etti, Kunduz da çay aldı. Dışarıdaki kar yağışını izlerken bu sıcak içecekleri içmek doğrusu çok keyifli oluyordu. Dumanı çıkan kahvemin harika kokusunu içime çekerken "Kahve görünce aklıma taşralı Japon kızlar geliyor," dedi.

Kunduz'un yeniden konuşmaya başlaması ile bir anda tüm dikkatim onun üzerinde toplandı. Fincanımı yeniden masanın üstüne bırakırken, açıklamasına devam etmesi için bekledim.

"Kırmızı ruj yapımında kullanılan sarı yapraklı bir çiçek var, bilir misin?" diye sordu bana.

Başımı sağa sola sallarken bilmediğimi ifade etmeye çalışıyordum. Aynı zamanda "Hayır, hiç duymadım," diye mırıldandım.

Bilmediğimi öğrenince açıklamaya başladı.

"Taşralı genç Japon kızlarının bu çiçekleri toplayıp sattıkları zaman Japonya'daydım. Sarı renkli yaprakları inanılmaz bir kırmızı boyaya dönüşür, aynı zamanda di-

kenlidir de. Bbu dikenler taşralı genç kızların eline batıp kanatırdı," dedi.

Onun açıklaması ile bir şeyler hatırlar gibi olmuş yüzümü buruşturmuştum.

"Sanki buna benzer bir anime izlemiştim," dedim hatırlamaya çalışarak.

"İzlemişsindir ancak ben yaşadım," dedi.

"Japonya'da da mı yaşadın? Ne kadar süre?"

"Hatırlamıyorum. En son yakın arkadaşlarımdan birini İkinci Dünya Savaşı'nda kamikaze olarak kaybettikten sonra taşındım. Çok farklı bir millet. Geçmişleri de aynı şekilde farklılıklar içinde. Samuraylar vardı..."

Böyle söyleyince, aldığım kahve yudumunu ağzımdan püskürtecek gibi oldum.

"Bir saniye, bir saniye! Samuray derken? Hani şu bildiğimiz samuraylar mı? İyi de onlar hangi zamanda yaşadı? Çok çok önce değil mi?" Ne zaman yaşadıklarını bilmesem de izlediğim filmlere dayanarak oldukça eski olduklarını düşünüyordum.

"Hatırlamıyorum," dedi umursamazca omuzlarını silkeleyerek. Bu tavrı benim düşüncemi tasdikler nitelikteydi. Ve devam etti.

"Hatırladığım tek şey, beni evlatlık olarak alan adamın harakiri yapmasıydı. Görseydin nasıl bir dehşetti. Daha önce hiç, bir insanın kendi bağırsağını dışarı çıkardığını gördün mü? Üstelik amacın ne olduğunu pek anlayamadığım bir sebepler zinciriyle. Böylesine basite indirgemek istemezdim ama Japon'lar reenkarnasyona inanıyorlar ve sırf gelecek hayatlarında harika biri olabilmek için kendilerini bu dünyada feda ediyorlar. Gerçi," dedi çayından bir yudum alarak, "harakiri yapanların

birçoğunun amacı yaptıkları hataları telafi etmek için. O apayrı bir konu ama hepsi aynı yere çıkıyor işin aslında. Her şey kast sisteminden kaynaklanıyor."

Önümdeki kahve soğusa da umurumda değildi. Ben bu gence, daha doğrusu insana sonsuza kadar bakmaya devam edebilirdim. Robotlaşmış sesimle, daha doğrusu hipnoz olmuşçasına "Söylesene kaç yaşındasın?" diye sordum yeniden.

"Hatırlamıyorum dedim ya," dedi bir kez daha.

"Tahmin?"

"En eski olarak Antik Mısır'ı hatırlıyorum..."

"Oha! Şey, affedersin. Devam et lütfen. Başka ne hatırlıyorsun?"

"Hepsi hayal meyal. Ne söylesem yalan olur. Sadece sıradan insanlardan çok yaşadığımı söyleyebilirim," dedi. Nefesim kesildi. Korkum yerini hayrete bırakırken yoğun bir hayranlık duygusunu da beraberinde sürüklüyordu.

"Yani ölümsüz müsün?"

"Daha önce ölümüme neden olacak kadar ağır bir darbe almadım. Ölebilirim belki de."

"Vampir falan değilsin değil mi?" diye sordum, az kalsın yudumladığı çayı ağzından püskürüyordu. Birçok kez vampirden bahsetmeme rağmen net bir cevap vermediği için sürekli aynı soruyu soruyordum.

"Hey, vampir dediğin şey bir hastalık. Ve filmlerde gördüğün gibi hiç masum da değil," Dudaklarındaki çay damlacıklarını kurularken gülmeye ve mırıldanmaya devam ediyordu.

"Peh, neymiş, vampir miymişim."

Onun komiğine gitmişti belki ama ben hala birçok şeyi sorguluyordum. İnanmak kolay değildi. Dahası, insan do-

ğası gereği, olağanüstü şeylere inanmak konusunda oldukça çekimser oluyordu.

"Uzun yaşam konusunda bir şey sormak istiyorum," dedim bir şeyleri açıklığa kavuşturmak için.

"Bana inanmadığını sanıyordum," dedi.

"Hâlâ inanmıyorum ama merak ediyorum," dedim boğazımı temizleyerek.

"Merak değil, sadece yeterli kanıt bulmaya çalışıyorsun. Bir insanın böylesine kaçık olabileceğini düşünmüyorsun. A, evet belki kaçık olabilirim ancak bunun için aynı zamanda hippi görünümlü de olmam lazım, değil mi? Görüntüm ve kimliğimi bağdaştıramıyorsun ve haklısın da. Benim gibi uzunca yaşayan biri için fazla düzenliyim. Muhtemelen benim yerimde başka biri olsa, geçmişteki bilgeler gibi saç sakal bırakıp öyle paspalca gezerdi ortalıkta."

Hayret ve hayranlık dolu gülüşümle ağzımdaki nefesi bir anda dışarı verdim. Kesinlikle ama kesinlikle sıradan değildi.

"Bir kere daha zihnimdekilere tercüman olduğun için teşekkürler. Şimdi o, sana göre kanıt, bana göre merak olan şeyi sormak istiyorum," dedim devam etmek istediğimi ifade edercesine.

"Buyur," dedi eli ile işaret yaparak.

"Neden hiç yaşlanmıyorsun?"

"Hiç yaşlanmamak diye bir şey yok. Belki sadece geç yaşlanıyorum. Diğer insanlara kıyasla yani. Hem hiç yaşlanmamak demek, büyüme hormonunun çalışmıyor olması demek. Eğer öyle olsaydı şimdi bir bebek görünümünde olurdum, değil mi? Ama gördüğün gibi normal bir yetişkin görünümündeyim. Hatta saçımda iki tel de ak var."

"Yani yaşlanıyorsun. O halde öleceksin de."

"Elbette. Ölüm her canlı için vardır. İster kısa ister uzun yaşa, bu kaçınılmaz bir gerçektir."

"Peki neden sen? Yani neden sen bu kadar uzun yaşıyorsun da bir başkası değil?"

"Birincisi, bu bana verilen bir nimet. Ve aynı zamanda bir külfet. Hayatta çok daha uzun yaşamayı dileyecek kadar tatlı günler geçirdim. Aynı zamanda, ölümü arzulayacak kadar da acı olaylar yaşadım. Ve ikinci olarak sadece ben olmadığımı biliyorum. Yolda, markette, sahilde gezer herhangi biri benim gibi uzun ömürlü olabilir. Onlar söylemeden bilemezsin, değil mi?"

"Peki neden ben? Neden bana söyledin bunu? Senin bir kaçık olduğunu söyleyip hapse tıktırabilirim."

Bu söylediğim şey benim de hoşuma gitmişti. Aynen de öyle yapabilirdim.

"Yapmazsın," dedi düşüncelerimi boşa çıkararak. " Yapamazsın, çünkü sen de bir cevapsın."

"Ne?"

"Sen de, ihtimaller arasında gizlenen bir cevapsın," dedi.

Ne dediğini anlamaya çalışırken "Eğer anlayamıyorsan, fazla düşünme," dedi.

Sonra da derin bir nefes aldı.

"Sadece bunun senin kaderin olduğunu kabullen ve fazla düşünme. İnan hayatta hiçbir şey fazla düşünmeye değmiyor."

İçerinin sıcaklığından iyice mayışmıştım. Gözlerimi zar zor açarken, bir soru daha sordum.

"Peki hiç âşık oldun mu?"

"Birkaç tane eşim oldu yakın yıllarda. Ve çocuklarım...

On iki sene önce, en son doğan çocuğumu doksan iki

yaşındayken kaybettim. Cenazesine bu genç görünümlü halimle katılmam beni ne kadar sarstı bilemezsin. O zamandan beri kadınlardan uzak duruyorum. Evlenmek ve çoğalmak benim gibi biri için fazla ihtişamlı. Yalnız kalmam gerekiyor."

"Soruma cevap vermedin," dedim gözlerim kapanırken. "Eşlerin ve çocuklarından bahsetmedim, âşık oldun mu diye sordum."

"Hatırlamıyorum. Belki."

"Belki?"

"Belki uzun zaman önce."

"Demek ki yeterince âşık olmamışsın. Yoksa asla unutamazdın," dedim başımı yastığa koyarken. Sonra da mırıldandım. "Anlattıklarının palavra olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum. Uyanınca ikimiz de kahkaha atıp, tüm bu masal için birbirimize güleriz tamam mı?"

Hiçbir tepki vermedi. Verdiyse de ben görmedim. Kapanan gözlerime itaat ettim ve sessiz bir uykuya teslim oldum. Şu anda teslim olmak ve tüm bu tuhaflıklardan kaçmak için uyku en güzel yol gibi görünüyordu.

4. Bölüm

Uyandığımda pencereden dışarıyı seyrediyordu. Hızla geçen, uçsuz bucaksız, karla kaplı tarlaları seyretmek hoşuna gidiyor olmalıydı. O manzarayı seyrederken ben de onu izledim bir süre. Sonra da sessizliği bozdum.

"Nereye gidiyorsun?"

Yüzünü pencereden çevirmeden cevap verdi.

"Neresi olursa."

"Nasıl yani?"

"Anlatırsam, anlar mısın?"

Böyle sorduğunda, derin bir nefes aldım. Çoğu anlattığını anlamadığımı hissediyor olmalıydı. Aslında ona inanmadığımdan değil, sadece inanmak istemediğimden, dediklerini de anlayamıyordum. İnsanoğlu olağanüstü şeylere inanmak konusunda gerçekten çok temkinli oluyormuş, bunu bir kere daha anlamış oldum.

"Benim ailem Erzurum'da yaşıyor." Ona konuşması için fırsat veriyordum. Kendi merak ettiklerimi cevaplaması için benim açmam gerekiyordu konuyu.

"Okulum Ankara'da ve yarı yıl tatili için eve gidiyo-

rum. İlk kez Doğu Ekspresi'ne bindim. Aslında biniş amacım farklıydı ama..."

"Ama?"

Anlatışımdan bir şey sezmişçesine sordu sorusunu. Ben de bilmiyordum tam olarak ne diyeceğimi aslında. Dudaklarımı ıslatırken düşündüm.

"Ama şu an her şey boşmuş gibi geliyor." Aklıma gelen ilk şekliyle cevap verdiğimde gerçekten de böyle düşündüğümün farkına vardım. Şu an dış dünyadaki her şey bomboş geliyordu.

"Seni ben mi etkiledim?"

"Sana inanmıyorum ki."

"Bu anlattıkların inandığının kanıtı."

"İnanmıyorum."

"Sen bilirsin."

"Soruma cevap ver yeter. Nereye gidiyorsun? İnanmam ya da inanmamam senin için önemli değilse, anlattıklarını anlamam ve anlamamam da aynı kefede olmalı. Anlayamasam da anlat sen, lütfen."

Bunu söylediğimde gülümsedi. Derin bir nefes aldı ve "Benimle konuşanların istemsizce zekileşmesi artık garibime gitmiyor ama sen çok belli ediyorsun," dedi.

"Anlamadım?"

"Normalde böyle beyin yakıcı cümleler kurmuyorsun ve basit yaşamayı tercih ediyorsun. Buna nispetle benim, seni basite indirgememem için elinden geleni yapıyorsun. Bu bile, bana inandığının kanıtı aslında."

Söylediklerini gerçekten anlamakta zorlanıyordum ama bir kez daha anlatmasını isteyip de kendimi dediği gibi basite indirgemesine mahal vermek istemedim. Bir kez daha sorup bana anlamadığım şeyler sormasına izin

vermeden sessizleştim ve camdan dışarıyı izlemeye başladım. Hızla geçen dağları izlerken "Belli bir süre içinde yerimi değiştirmem gerekiyor," dedi.

Sanırım anlatmaya başlamıştı. Hızla başımı camdan çevirip ona baktım. Uzun uzun konuşmasını dilemiştim içimden. "Geç yaşlanmak ve uzun ömür, yıllarca aynı yerde olmamı zorlaştırıyor."

"Neden?"

Başını hafif yukarı kaldırarak saz şapkasının altından bana baktı. Yüzünü görebilmek için daha dikkatli baktım ben de.

"Sence ben senin deden olsam ve sen hızla yaşlanırken, ben bu halde kalsam ne hissederdin?"

Sorusu ile dikkatim dağıldı. Dudaklarımı aralayıp ufak bir nefes aldım. Gözlerimi iki kere kırptım. Şaşırmıştım.

"Sanırım, sinir olurum," dedim.

Aklıma ilk gelen şey buydu. Başı ile beni tasdikledi.

"Ve diğer tüm insanlar da senin hissettiğini hissediyor. İlk önce benim durumum onlara sıra dışı geliyor. Sonra hayranlık başlıyor. Sonra kendinde olmayan bir özelliğe duyulan kıskançlık ve beraberinde sinir."

Ne de güzel özetlemişti. Sonuna kadar haklıydı. Bu sadece onun için değil, aslında fazladan herhangi bir özelliği olanlar için de geçerliydi. Ne yazık ki insan, takdir etmektense kıskanmayı tercih ediyordu çoğu defa.

"O halde durumunu benden başka insanlara da anlattın," dedim.

"Tabii," dedi bacak bacak üstüne atarken. "Sonuçta benimkisi sihirli bir şey değil. Birilerine anlatınca falan bozulmuyorum yani. Sadece anlatacağım kişileri dikkatli seçiyorum."

"Peki bana anlatma sebebin neydi?"

"Bir cevap olman."

"Neye cevap?"

"İhtimaller arasında gizlenen bir cevap."

"Anlamıyorum."

"Ama dinlemeye devam ediyorsun."

"Belki anlayabilirim."

"Asla anlayamayacaksın."

"Neden?"

Yutkundu. Dudaklarını toplayarak derin bir nefes aldı yine. Sonra da cama çevirdiği başını iki yana sallayarak "Çok gençsin. Gerçekte senin yaşında olduğum zamanı hiç hatırlamıyorum doğrusu ama şu an senin gibi sıradan bir insan olmak isterdim. Tek derdi evine ulaşmak olan, sıradan bir insan," dedi.

Bunu söylerken sesi esef doluydu. Bir an için onun adına üzüldüm.

"Belki seni koruyabilirim," dedim o hüzün halinin bana verdiği hassas duygularla. "Yani sırrını güvende tutarım ve rahatça yaşamanı sağlayabilirim. Böylelikle sürekli gezmek zorunda kalmazsın."

Yine güldü. Bu seferki tatlı bir gülücüktü.

"Beni kendinden bile koruyamayacağını bildiğin halde, bu nazik teklifin için teşekkür ediyorum."

Karşımdaki kişi aptal değildi. Sadece ses tonumdan bile kuracağım bir sonraki cümleyi tahmin edebiliyordu. Onu böylesine zekileştiren unsur uzun yaşam mıydı? Uzun yaşam zekâyı da uzatıyor muydu, yoksa yaşanmışlıklar tekrar eden bir formül gibi ezberleniyor muydu?

Belki.

Söyleyecek başka sözüm yoktu. Bu yüzden sustum ve onu izlemeye devam ettim, o da camdan dışarıyı seyretmeye.

5. Bölüm

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Uzun süre sessiz kaldıktan sonra aklımda yine tuhaf sorular belirmişti. Böyle birden sorunca o da anlamamıştı sanırım. Oh canıma değsin hep sen mi kuantum fiziği gibi konuşacaksın.

Saz şapkasının altından usulca baktı. Gözlerini net göremiyordum ama güzel şekilli burnunu ilk defa görmüştüm. Dolgun dudaklarına güzel şekilli burnu da eklenince, ortaya çok yakışıklı bir yüz çıkacağının sinyallerini vermişti sanki.

O böyle sessizce bana bakınca açıklama yapmam gerektiğini düşündüm.

"Yani, uzun süreden beri dünya üzerindesin ya. Kemiklerin falan sızlıyor mu?"

Gülmeye benzer bir ses çıkarırken, yere eğdi yüzünü.

"Evet bazen içimde bazı kemiklerimin kırıldığını hissediyorum."

Öylesine sormuştum ama cevabı beni yine şaşkına çevirmişti. Onu içinde kırılan kemikleri ile hayal ettim bir süre.

"Sahi mi?"

Daha sesli güldü. Oldukça hoşuna gidiyor olmalıydı.

"Hey, saf öğretmen. Sana vücudumun geç geliştiğini, yavaş yaşlandığımı söylemedim mi ben?"

"Yani?"

"Yani kemik yaşım henüz otuz yaşındaki bir erişkin kadar."

"Bunu nasıl hissediyorsun peki?"

"Çünkü içimde kemikler kırılmıyor."

İlk defa omuzlarını sarsarak güldü. Çok komiğine gittiği belliydi. Emin değildim ama asıl komiğine giden şeyin ben olduğum düşüncesindeydim.

"Şu an benimle alay mı ediyorsun?" Kollarımı önümde çapraz bağlayarak sordum.

Gülmeye ara verdi ve bir an için ciddileşti.

"Senin için mahsuru olur mu?"

Böyle ciddi sorunca da ben geri adım attım ve kollarımı yeniden serbest bırakarak "Yo hayır, neden olsun," dedim, bu sefer yıkıldı işte.

Elini masaya ritimle vurarak güldü. Sonra kahkaha attı. Anlaşılan gerçekten karşısında saf gibi görünmüş olmalıydım. Beni alaya alıyordu ama bu o kadar da canımı sıkmıyordu. Nedense onu böyle gülerken görmek daha sıcak hissettirmişti.

Sıcak ve daha yumuşak.

Uzun yıllardır bu dünyada yaşayan bir insan değil de sıradan bir genç beyefendi gibi hissettirmişti.

Sıradan ve normal...

O gülmeye devam ederken ben de yeni sorular hazırlamıştım.

"Mesela bazı insanlar uzun yaşam konusunda çok titizler," dedim. "Özellikle kadınlar. Yüzdeki kırışıklar için kremler, yok efendim gençleştirici losyonlar, sanki yaşlanmayı durdurabileceklermiş gibi."

Yavaştan ciddi bir tavır takınırken fincanının üstünde tüten dumanı içine çekti. Sonra da hiç istifini bozmadan "Hadi asıl sormak istediğin soruya gel," dedi.

Yutkundum. Şapkasını çıkarıp yüzünü göstermesini istiyordum ama başka bir sorumun olduğunu nasıl anlamıştı ki? Bir kere daha yutkunup ses tonumu değiştirdim.

"Farklı bir sorum yok. Demem o ki..."

"Demen o ki, senin beden ne âlemde? Bunu soracaksın değil mi?"

"Hayır!"

"Yalan söylediğinde sesin titriyor."

"Beni okuma."

"Okumama gerek yok, resimli kitaplar gibisin zaten. Gayet bariz ve ayansın."

"Pekâlâ, zaten ne söyleyeceğimi biliyorsan neden soru soruyorsun bana?" diye sordum sırtımı dikleştirerek.

"Söyleyeceğin her şeyi bilmeme imkân yok, ben yaratıcı değilim. Ben de senin gibi sıradan bir insanım."

O böyle söyleyince istemeyerek de olsa güldüm.

"Sıradan?"

Sıradan olabilecek en son kişiydi.

"Belki biraz," deyince yine güldüm.

"Biraz?"

Derin bir nefes aldı.

"Tamam oldukça farklıyım ama bu beni insan olmaktan çıkarmıyor değil mi?" Bunu soru olarak değil de daha çok tasdik beklermiş gibi yaptığı için, beklediğini verdim ona.

"Elbette," dedim onu tasdikleyerek. "Sen de bir insansın."

"Teşekkür ederim," dedi fincanını bodur masaya dikkatle koyarken.

"Niçin? Teşekkür niçin?"

"Bana insan muamelesi yaptığın için."

"Zaten bir insan değil misin?"

"Öyleyim."

"Peki, neden teşekkür ediyorsun?"

"Çünkü sırrımı öğrenen insanlar artık beni insan olarak kabul etmiyorlar. Bana bir yaratık gözüyle bakıyorlar ve beni dışlıyorlar. Ama sen, bu konuda ikincisin."

"İkinci mi?" diye sordum oturuşumu düzelterek. İkinci olmak pek umurumda olmazdı ama şimdi birincinin kim olduğunu bilmemek biraz üzmüştü beni.

"Neden beğenmedin? Ses tonun hiç beğenmiş gibi değil." Memnuniyetsizliğimi anlamış olmalıydı.

"Tek olmayı dilerdim," dedim gözlerimi devirerek.

Gülmeye benzer bir ses çıkardı ama bu, kesinlikle keyifli bir gülücük değildi. İçeren türdendi: esef ya da derin manalar

"İnan bana" dedi içindeki nefesi dışarı verirken. "Tek olmak sadece Allah'a mahsus. Ona mahsus olmasının bir özelliği de insanın bu konuda daha önce hiç eğitim görmemiş olması."

"Nasıl yani?"

"İnsan tek başına kalınca farkına varıyor bazı şeylerin. Mesela, bir eşinin olmasını, ona sarılarak uyumayı, çocuklarının olmasını, birlikte yaşlanmayı falan istiyor."

"Evlenip çocuklarının olduğunu söylemiştin," dedim.

"Son çocuğumu uzun yıllar önce kaybetmiş olduğumu da söyledim."

Hüzünlendim yine elimde olmadan. O an için onu bu

hüzünden kurtarmak adına aklıma ne geldiyse söyledim.

"Ben seni yalnız bırakmam o halde. Hep yanında kalırım olur mu? Sırrını da sırrım gibi tutarım. Hatta insanlardan uzak bir yerde yaşarız."

"Olmaz!"

Öylesine net bir şekilde söylemişti ki bunu irkildim.

"Uzun yaşamın dezavantajlarından biri de çevrendeki insanların bu dünyadan ayrılışını görmektir. Ve sen, bunu asla bilemezsin. Tarık dünyaya geldiğinde dünyalar benim olmuştu. Minik ayaklarına dokunmayı her şeyden çok seviyordum. Sonra o bir genç adam olunca onu terk etmek zorunda kaldım. Yaşlanmayan bir babayı kimse istemez emin ol. Sonra da onun cenazesine katılarak yeniden gördüm onu. Aynı şeyleri seninle yaşamak istemiyorum. Hayır hayır, asla istemiyorum."

Başını olumsuz anlamda sallarken saz şapkası iki kere cama çarpmıştı. Bunu ölesiye istemiyordu. Ben de onu daha fazla zorlamadım ve başka soru sormadım. Bir süre sadece sakinleşmesi için bekledim. Zaten siniri uzun sürmüyordu, cam kenarına uzattığı eline baktım bir an için. Sonra içimi bir merak kapladı.

"Ellerin yumuşacık," dedim sağ elime aldığım sol eline dokunarak.

"Oysa birçok ağır işte çalıştı," dedi, eline dokunmama itiraz etmeden.

"Özellikle Mısır'da beşinci firavun Hapofis döneminde..."

Devam etmesine izin vermedim.

"Bazen beni alaya aldığını düşünüyorum."

"Bunu sürekli düşünüyorsun," dedi, yavaşça elimi sıktı. "Gerçek olmama ihtimal vermiyorsun aslında. Sadece

benden çok etkileniyorsun o kadar."

"Sana artık inanıyorum," dedim ve ben de onun elini sıktım.

Onu taklit etmem hoşuna gitmişçesine gülümsedi.

"Bravo, bana böyle misilleme ile davranan ilk ve tek kişi sensin," deyip parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

"İşte buna çok sevindim," deyip parmaklarını geri itekleyerek hepsini çıtlattım.

Elini aniden geri çekerek hafif acı ile inledi.

"Hey, bir de öğretmen olacaksın. Parmak çıtlatmanın zararlı bir şey olduğunu sana söylemediler mi?"

Bunu sorarken elini iki kere sallamıştı. Sanırım canı bayağı yanmıştı. Yine de muzipliğe devam ettim.

"Evet öğretildi. Bununla birlikte, yabancılara güvenmememiz gerektiği de öğretildi. Özellikle fazladan yıllanmış yabancılara," dedim kollarımı önümde çapraz bağlayıp kaşlarımı bilgiç bir şekilde kaldırarak.

"İnanıyorum demiştin," dedi parmaklarının eklem yerlerini ovalayarak.

"İnanmıyorum demedim zaten."

Güldü. Gülerken çıkardığı sese takılıyordum bazen. O minik ses dikkatimi ve zihnimi bir anda dağıtıyordu. Sanki beni gafil avlıyordu.

"Ne-neden gülüyorsun yine? Aptalca mı göründüm gözüne?"

"Hayır hayır," dedi başını sağa sola sallayarak. "Fazla zeki göründün. Sanki içinde gizli cevherler varmış da bunu benimle birlikte ortaya çıkarıyormuşsun gibi hissetim şu an."

"Eh sen de bayağı katkı sağladın bana. Seninle konuşurken düşünmek zorunda hissediyorum kendimi. İnce

ince ve ayrıntılıca..." dedim son kelimenin üstüne baskı yaparak.

"Neden hiç oturduğun yerden kalkmıyorsun öğretmen hanım?" diye sordu konuyu değiştirip ayağa kalkarak. Telaşlandım. Bacak bacak üstüne atmış rahat bir pozisyonda otururken, hemen oturuşumu düzeltip kalkmaya hazır hale geldim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Lavaboya," dedi baş parmağı ile kapıyı göstererek. "Hani ben de normal bir insanım ya." Normal kelimesinin üstüne bastırması kesinlikle bir imaydı.

"Geri gelecek misin peki?" Niye böyle bir soru sormuştum bilmiyorum ama bir an önce düşünerek konuşmaya başlasam iyi olacaktı.

"Elbette geleceğim. Bu tipide Anadolu'nun uçsuz bucaksın ovalarında, yüksek hızla ilerleyen bir trenden atlayarak ne yapabilirim?"

Bu şekilde cevaplaması içimi rahatlatsa da muzipliğe devam ettim.

"Bu söylediklerin bizim gibi sıradan insanlar için," dedim yutkunarak. "Şekil falan değiştirebilirsin. Ya da ne bileyim yaşını büyütüp bir sonraki durakta inersin." Hemen ardından "Ne saçmalıyorum ben böyle?" diye sordum ne dediğimi kendimde anlamayarak.

Çocuksu bir tonla dudağını büküp, omuzlarını silkeledi.

"Herhalde beni yeniden görememekten korkuyorsun ama endişelenme, biyolojik olarak her insanın yaptığı sıvı boşaltımını yapıp geri geleceğim."

Böyle bir açıklama yapmasını da beklemediğim için utanmıştım.

"Bu kadar açık olmana gerek yoktu." O an yüzümün kızardığına yemin edebilirdim.

"Sen istedin," dedi belli belirsiz gülümseyerek. Sonra da yavaşça kapıyı açarak çıkıp gitti.

6. Bölüm

Aradan epeyce bir vakit geçmişti ancak Kunduz gelmemişti. Bu kadar mıydı yani? Bırakıp gitmiş miydi? Belki de gerçekten bir insan değildi. Belki de sadece ben onu görebiliyordum. Belki de zihnimin oynadığı bir oyundu. O an zihnimin onun kadar zeki birini tasarlayamayacağını düşündüm. Belki de rüyaydı? Her şekilde ona alışmıştım bu kısacık zaman dilimi içinde. Gerçek olmaması beni derinden üzerdi. Niye üzülürdüm ki? İnsan tanımadığı bir insanın yokluğuna neden üzülsün ki?

Hüzünle camdan dışarı bakarken, cama önümdeki bodur masanın yansıdığını gördüm. Hemen sonrasında da üzerindeki iki küçük zarı. Başımı camdan çevirip yeniden masanın üstüne odakladığımda, zarların varlığı canımı yaktı. Çok saçma biliyorum ama Kunduz'un gerçekte var olmaması beni hüzne sürüklemişti. Hiç var olmaması ayrı bir şey, insan böyle mucizevi şeyleri yitirdiğinde daha çok hüzünleniyormuş meğerse. Yavaşça elimi uzatıp zarları avucum da çevirdim. Gerçek olabilir miydi ki? Bu kadar uzun süre yaşayan bir insanın varlığı gerçek olabilir miydi?

Ya gerçekse?

Eğer gerçekse...

Bu beni çok özel kılar.

Eğer gerçekse, bu beni çok şanslı kılar.

İçime dolan tüm bu hisler beni ayağa kaldırdı. Kabinin yana açılan kapısını çektim ve dışarı çıktım. Lavabo her neredeyse oraya gitmeli ve onu bulmalıydım.

Ya öyle biri yoksa? O halde ben de kameralara bakarım. Kameralarda da yoksa?

Aniden durdum.

Koltuklu yolcuların bölümüne gelmiştim. Daldığım düşünceler ne zaman buraya geldiğimi hatırlamama engel olsa da kısa sürede asıl amacımı hatırladım. Teyit etmeliydim. Öyle birinin gerçekte olup olmadığını kesinlikle teyit etmeliydim.

"Affederdiniz lavabo ne tarafta?"

Oturan bir yolcuya sorduğumda bana geldiğim yeri gösterdi. Geldiğim tarafta sadece kadınlar için olan lavabo vardı.

"Erkeklerin lavabosunu soruyorum, o ne tarafta?"

Ben böyle söyleyince birkaç yolcu aynı anda bana bakmıştı. Tuhaf olmuştu tabii bir genç kızın erkeklerin lavabosunu sorması. Adam ileriyi gösterdiğinde tereddütle bana baktı.

"Bir arkadaşa bakacaktım. Uzun süredir gelmedi merak ettim de." Açıklamamdan sonra herkes yeniden işine döndü. Şu insan yok mu, hemen bir töhmet altına giriyor.

Aceleci tavırlarla lavaboya doğru ilerlerken, endişe ile parmaklarımı sıktım. Ne yapıyorum ben? Neyse, önemli değil, şimdi önemli olan tek şey, Kunduz'un gerçek olup olmadığı. Birkaç adım daha... Hızlı atılan birkaç adım

daha. Ve birkaç adım daha. Sonunda lavabonun önüne gelmiştim. Şimdi ne yapacaktım? Erkek olsam kapıyı tıklatırdım. Ya içerideki başka biriyse, ona ne diyebilirim ki? Lavabonun önünde beklemektense ona yakın bir yerde durmanın daha mantıklı olduğunu düşündüm.

Geri dönüp baktığımda gözüme boş bir koltuk çarpınca vakit kaybetmeden gidip oturdum. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı düşünemeyecek bir durumda olsam da kendimi sele kapılan bir dal misali burada bulmuştum. İşin aslı, hissettiğim duygular hiç de kötü değildi. Kendimi olmam gereken yerde gibi hissediyordum.

Önüm lavaboya dönüktü ve eğer çıkarsa görebilirdim. Evet, kesinlikle iyi olmuştu. Hadi Kunduz, hadi çık ve beni beklemede bırakma. Eğer bana bir şekilde yalan söylemiş olsan bile şu an var olduğunu teyit etmem gerek. Buna gerçekten ihtiyacım var. Zihnimin bana oynadığı bir oyundan ya da tatlı bir rüyadan daha fazlası olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Ne olur! Lütfen!

7. Bölüm

"Haklısınız, Cezayir o zaman çok zor durumdaydı."

"Fransızların yaptığı soykırım için neden Türkiye hiçbir şey yapmadı peki?"

"Türkiye'nin o zaman kendine bakacak hali mi vardı ki? Ah bu topraklar ne çekti?"

"Fransızların da İngilizlerin de Allah belasını versin."

Kulağıma dolan bu muhabbeti dinlerken, yavaşça gözlerimi araladım. Gözümü aralar aralamaz yabancı bir yerde olduğumu anlamıştım. Ne işim var benim burada? Hızla oturduğum yerde toparlandığımda, Kunduz'u beklemek için geldiğim yer olduğunu fark ettim. Uyuya mı kalmıştım burada yani? Yan koltuğum boştu ancak onun yanında arkası bana dönük olan biri oturuyordu. Önünde ve diğer yanında oturan kişilerle yoğun bir sohbete dalmıştı. Çok fazla incelememe gerek yoktu aslında, kıyafetinden tanımıştım. Benden bir koltuk ötede sırtı dönük bir şekilde oturan kişi Kunduz'du. Uyuduğumu fark edip beni beklemek için buraya mı oturmuştu? Üstelik aramızda birer koltuk bırakarak beni güvene de almıştı. Na-

sıl bir güven hissi ile doldum anlatamam.

"Valla kardeş öyle bir anlatıyorsun ki sanki o devirde yaşamış gibisin," dedi sohbete dahil olan amcalardan biri.

Kunduz gülümseyerek başını yere eğdi. Gülümseyişini görmemiştim ama omuzlarının hafif sarsıntısından öyle tahmin etmiştim.

Yüzünü görmek istiyorum.

"İnsan tarihle alakalı çok kitap okuyunca o devirde yaşamış gibi oluyor işte."

Kunduz bunu söylediğinde bir diğer amca "Okuyan insanın hali bir başka oluyor tabii," dedi.

"Peki, sonra ne oldu? Cezayirliler nasıl kurtuldu Fransızların elinden? Soykırım nasıl bitti?"

Derin bir nefes aldı Kunduz. Bana kalırsa bu derin nefeslerin amacı sindirmek içindi. Acıları, zulümleri, gözle görülen vahşetleri ve daha nicesini. Bir soda yeterdi yemekleri sindirmeye, peki kaç derin nefes gerekti yaşanılanları sindirmeye?

"Soykırım dediğimiz şey, asla son bulmaz dostlarım. Fransızlar geride 1 milyon ceset bıraktı. 132 yıl süren esaretin ardından da yaşan ölüler olarak kalan Cezayirlileri bıraktı. Günümüzde bile birçok Cezayirlinin zihni zehirlenmiş durumda. Sizce soykırım biten bir şey mi, yoksa sürekli deveran eden bir süreç mi?"

Kunduz en son bunu sorduğunda herkes büyük bir hüznü solumuştu ki amcalardan biri bana bakarak "Sanırım arkadaşınız uyanmış," dedi.

Herkes dikkatle dinlediği Kunduz'dan dikkatini çekip bana yönelttiğinde, ben de oturuşumu düzeltip onlara selam verdim. Sonra Kunduz bana bakmak için hareketlendi. Heyecanlanmıştım, şimdi onu net bir şekilde

görebilecek miydim? Kalbim delicesine atmaya başladığı o anlarda heyecandan boğazım kurumuştu. Pek fazla sarsıntı yaşamadan yavaşça arkasını döndü. Başında şapkası yoktu ve yüzü net bir şekilde görünüyordu.

Tamamen bedenini bana dönmese de yüzünü net görebilmiştim.

Keskin çenesi, gülümseyen güzel şekilli dudakları, kısa kahverengi saçları, saçlarına düşen üç tel ak ve temiz bir çehreyle bana bakıyordu. Hayal ettiğimden bile daha etkileyici bir çehreye sahipti. Gözleri, uzun yıllar yaşayan bir dedeyi değil de henüz yirmilerinde olan bir genci anımsatırcısına umut ve parlaklık doluydu.

Titredim ve irkildim. Ona baktım ve derin bir nefes aldım. Daha dikkatle baktım ve ben de onu taklit edercesine istemsizce gülümsedim.

Onu izlemeye devam ediyordum ki "Uyandıysan hadi kabine geri dönelim, seni bekliyordum," dedi, tuhaf bir şekilde özlediğim ses tonu ile.

Hızla toparlanırken o da sohbet için toplanan yaşlılara veda ediyordu. O önde ben arkada kabine doğru yürürken, yürüyüşündeki asaleti seyrettim usulca. Ayakları yere narince basıyor, varsa bir canlıyı ezmekten kaçınırcasına dikkat ediyor, çok fazla sarsılmıyordu, buna nispetle sadece yürüyüşünü bile saatlerce izleyesi geliyordu insanın. Kabinimizin önüne geldiğimizde usulca açtı kapıyı ve içeri girmem için müsaade etti.

"Doğru söyle, o zamanda da yaşadın değil mi?" diye sordum yerime otururken.

"Doğru söylemek?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Ne zaman yalan söyledim ki?"

Konuşmalarına dikkat et Hediye!

Karşındaki oldukça naif bir insan.

"Affedersin. Ben, yani, o zamanda yaşadın değil mi diye soracaktım. Cezayirlilerin soykırıma uğradıkları zamanda yani."

Alt dudağını kaldırarak yüzünü hüzünlü bir hale getirdi. Sonra da derin bir nefes aldı. Saz şapkası çıktığı için onu daha net görebiliyordum ve jestleri kesinlikle mükemmeldi.

"O zamanlar Cezayir'deydim evet. Emekli bir subay olarak."

"Emekli mi? Kaç yaşındaydın ki emekli oldun?"

"Yaşım önemli mi sence?" diye sordu, kaşlarını kaldırıp alın çizgilerini belli ederek.

"Şey, tekrar affedersin," dedim mahcup mahcup. Önemli değildi tabii, kim bilir kaç yaşındaydı.

"Dahası," dedi, alt dudağını ısırarak vahim bir şey söyleyeceğini belli edercesine. "İnsanlar kısa ömürlü olduğundan bir soykırım belki onlar için eziyet gelebilir ancak benim gibi uzun ömürlü biri için tam bir işkenceydi. İnsanlar öldürülüyor, savaşıyorsun. İnsanlar öldürülüyor, dik duruyorsun. İnsanlar öldürülüyor, seviyorsun. İnsanlar öldürülüyor, âşık oluyorsun. İnsanlar öldürülüyor ve sen, ölmüyorsun."

Gözlerimin içine baktı esef dolu bir ifadeyle.

"Bunun ne demek olduğunu anlayabilir misin öğretmen hanım?"

Hüzünle gözlerimi kapatıp açtım. Bir iki damla yaş süzülmesini beklerdim ama sanırım içime akmıştı o gözyaşlarım.

"Tüm bir katliam boyunca Cezayir'deydim ve asıl işin esprisi neresindeydi biliyor musun?"

Kunduz bunu sorduğunda onunla irtibata geçmememin içindeki ruh haline daha iyi geleceğini düşündüm ve sadece dinlemeye devam ettim.

"İşin esprisi, hani birileri beni tanıyınca falan mekân değiştirmek zorunda kalıyorum ya, Cezayir'de bu olmadı. Çünkü hiçbir tanıdığım beni uzun yıllar boyunca tanıyacak kadar yaşayamadı. Hepsi öldürüldü. Tecavüzler, vahşi cinayetler, insanlığın bittiği, pisliğin kol gezdiği bir yerde benim için ayarlanmış bir espri!"

Yüzünü tiksindirici bir şey söylüyormuşçasına buruşturdu.

"Ne tuhaf bir espri değil mi? Ne zavallı ne yerici ve ne nefretlik bir espri! Böyle bir esprinin muhatabı olduğum için yıllarca nefret ettim kendimden."

Derin bir nefes alarak önüme baktım. O da daha fazla söylenmedi ve iç çekmelerini takip eden derin ama esefi nefesler ile yolu izlemeye başladı. İzlediği yoldu ama bence gördüğü şeyler başkaydı. Zira böylesine nadir bir insanın gözlerinin gördükleri, öyle basite indirgenecek türde şeyler değildir kanımca.

8. Bölüm

"Sonra bana dedi ki, eminim seni bir yerde görmüştüm."

Her ikimiz de katıla katıla güldüğümüzde Kunduz'un ilk defa hoşuna giden bir espriye bu kadar içten bir şekilde güldüğünü düşündüm. Normalde hep geçmişi ve içinde bulunduğu durumu düşünerek hüzne boğuluyordu. Şimdi ise gerçekten komik geldiğini belli edercesine gülüyordu. En son aramızda geçen Cezayir meselesinden sonra onun yeniden hüzünlenmesini istemiyordum. Bu yüzden gülüşünü devam ettirmek için elimden geleni yapmayı düşünüyordum.

Gözlerimin içi gülmeye devam ederken bunları geçirmiştim aklımdan. Sadece kendimin düşündüğünü düşünmüştüm ama öyle değildi işte. Kunduz, bakışımdan bile ne düşündüğümü anlayacak kapasitedeydi.

"Merak etme, benim de güldüğüm zamanlar oluyor böyle," dediğinde düşüncelerimi anladığını anladım.

Bu beni anlayan hali karşısında bir an için pes ettim ve onu tebrik etme kararı aldım.

"Beni nasıl da anlıyorsun öyle."

"Sadece seni değil, insanlığı anlıyorum. İnsan psikolojisi alanında mastır yapmış gibiyim anlayacağın."

Beğeni ile gülümsedim.

"Bu bilgilerle harika bir öğretim üyesi olabilirsin. Dalında çok hızlı ilerler ve ünlü olursun."

"Ünlüyüm zaten."

"Ne?"

"Aristoteles ismini duymuşsundur. Ünlüyüm yani."

Alayla gözlerimi devirdim. O kadar da değil yani. Uzun yaşam falan bir yere kadar tamam da bu her şeye inanacağım anlamına gelmiyordu.

"Aristoteles mi? Delirdin mi sen? Aristoteles bir kere çok çok ünlü," dedim ses tonumdaki alaylı ifade ile.

"Biliyorum. Fizik, gökbilim, zooloji, mantık ve siyasette de uzman."

"O, insan psikolojisi üzerinde harikalar yaptı."

"Biliyorum."

"Hem o, hangi yüzyıllar arasında yaşadı. Adam öleli yıllar oluyor be!"

"O yıllar gerçekten karanlık dönem gibiydi ama güzeldi. Ölmek mi? Peh, size göre öldüm tabii."

"Kunduz!"

"Hım?"

"Gerçekten mi? Gerçekten Aristoteles misin?"

"Evet."

"Ama onun heykeli vardı günümüze ulaşan. Nasıl sen olabilirsin? Üstelik kıvırcık saçları ve ve..."

İnanmamak için elimden geleni yapsam da herbir sorum daha çok yaklaştırıyordu beni ona.

"O zamanlar kıvırcık saç modaydı," dedi heykeli açıklarken. "Ama benim saçlarım kıvırcık değildi. Şimdiki

gibi düz kahveydi ama biraz uzundu tabii. Heykelimi yapmalarını ben istemedim. Çok yakın bir arkadaşım heykeltıraş olma yolunda ilerlerken bana sürpriz yapmak istemiş. Hiç bana benzemediğini, bu yüzden heykeltıraşlık kariyerini başlamadan sonlandıracağını falan söylemişti. Sonra da heykel yapımı çoğaldı gitti. Ben de mustaribim bu durumdan."

Şakaklarımı sıktım. Benimle dalga geçiyordu kesinlikle.

"Dalga geçmiyorum gerçekten."

"Beni okumayı bırak!" Çıkışmıştım farkına varmadan

"Ama inanmıyorsun." O ise masum bir çocuk gibiydi.

"İnanılacak bir şey söylemiyorsun da ondan!"

"Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Aristoteles?"

"Evet?"

"Allah'ım aklıma mukayyet ol!"

"Peki inancın nedir?" diye sordum konuyu değiştirmek adına.

"Nasıl yani?" diye soruyla karşılık verdi.

"Yani neye inanıyorsun?"

"Yaratıcıya tabii ki."

"Mesela, Yahudiler sadece kendi Tanrı'ları olan Yehova'ya inanır. Eh Hristiyanlar malum. Ve ben de Müslümanım. Sen neye inanıyorsun?"

"Bir şey söyleyeyim mi Hediye?"

İlk defa ismimi söylediği için irkilmiştim. Oturuşumu düzeltip derin bir nefes aldım ve dikkatimi tamamen söyleyeceği şeye vererek cevap verdim.

"Evet, tabii ki."

"Allah ilk insanı yarattığında, ki o ilk peygamber olu-

yor, böyle ayrımcı inanışlar yoktu. Doğru vardı. Gösterilen doğru."

"Yani?"

"Yanisi, zamanla insanlardan bazıları isyan etti ve doğru yitip gitti. Tek olan Allah ve onun gönderdiklerini göz ardı etti insanlar. Farklı inanç, ya da dinler diye bir şey yoktur aslında. Hepsi birdir. Tek bir din vardır. Sadece, kimisi doğruyu görmezden gelir o kadar."

"Peki senin için hangisi doğru?"

"Peki ya sence?"

"Müslümanım demiştim."

"Yani doğruyu seçenlerdensin."

"Ama bu bize göre Kunduz," dedim alt dudağımı ıslatarak.

"Sıradan bir Yahudi'ye sorsan o da kendi inancının doğru olduğunu söyler."

"Biliyorum, kimseyi eleştirmek değil kastım. Herkesin inancı kendine. Sadece şunu söylemek istiyorum ki, doğru bir tane. Ve insan ya bu doğruyu tercih ediyor ya da isyana kayıyor."

"Farklı bir düşünce tarzın var," dedim.

"Farklı değil, çok fazla birikimden oluştuğu için çeşitli sadece. Yine de hepsi aynı yere çıkıyor." Öyle miydi gerçekten? O ve ben, farklı pencerelerden aynı yere bakıyorsak bu aslında aynı binada olduğumuzu mu kanıtlardı?

"Peki ya doğru yol dediğimiz nokta; biz Müslümanız ama doğru yolda ebediyen ilerleyebilecek miyiz?"

"Bunu neden kendine sormuyorsun öğretmen hanım? Zira her insan kendini en iyi bilendir. Seni senden daha iyi bilen olamaz."

"Sence ben iyi bir insan mıyım?"

"İyilik dediğimiz şey, bir tebessümden başlar."

"Sana hiç tebessüm ettim mi ben?"

"Gülüşün çok güzel, evet."

Güldüm.

"İnsanları nasıl kandıracağını iyi biliyorsun," dedim, o da güldü.

"Keşke her insan senin kadar temiz kalpli olup da böylesine basit şeylere kanabilse."

"Şuna saf diyelim. Salak anlamındaki yani."

"Salaklar da birer insandır. Ve iyi insanların salaklar olmadığı şu zamana kadar kanıtlanmış tezlerden değil."

"Bu küçük bir ihtimal," dedim.

"Haklısın," dedi derin bir nefes alarak. "Ama biliyorsun ki... Cevap, ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir."

9. Bölüm

"Ailenden kimse kaldı mı hayatta?" diye sordum oturduğum yerde kıpırdanarak.

"Hayır, en küçük oğlumu toprağa verdikten sonra bir daha kimse ile bağ kurmadım."

"Yani sırrını kimseye açmadın öyle mi?"

"Öyle de denebilir."

Kot gömleğini yavaşça çıkarıp siyah sade tişörtü ile kaldı. Gömleği özenle katlayarak yanına yerleştirdi.

"Evleneceğin kadınları nasıl seçiyorsun?" diye sordum, bana baktı. Biraz aşağıdan olan bir bakış açısı ile baktığı için alnında birkaç kırışık oluşmuştu.

"Birkaç tane evliliğim oldu. Bunlardan ilki ben gerçek yirmi yedi yaşımdaykendi. Nerede ve ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. O kadar zaman geçti ki. Tek bildiğim, yirmi yedi yaşında olduğumdu. Sanırım yalnızdım. O kadar karanlık bir tarih ki ailem var mıydı yok muydu onu bile hatırlamıyorum. Belki de yirmi yedi yaşında da değildim ve kendimi öyle gösterdiğim bir yerdi. Her neyse, ilk evliliğim zorla oldu. Zorla ve istemeyerek."

"Nasıl yani?"

Camdan dışarı baktı. Sonra yere baktı. Sonra da siyah pantolonunda olmayan tüyleri kopardı. Anlatacağı şeyler pek de kolay görünmüyordu.

"İftira atıldı üstüme. Normalde anıları unuturum ama demek ki beni çok sarsan bir olaymış ki ilk evliliğimi unutamıyorum. Eşim olan kişi bana gizli aşıkmış. Ve bir iftira sonucu evlendik. Onu sevmiyordum ama sayıyordum. Saygı üzerine bir evliliğimiz oldu kısacası. Hiç çocuğumuz olmadı. Zaten çocuğumuz olması için gereken hiçbir şey de olmadı. Anlayacağın can sıkıcı bir formaliteden ibaretti. Sonra eşim öldü tabii. Ben de boşanmış oldum."

"Seni hiç öyle düşünemiyorum," dedim şaşkınlıkla.

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim, gayet açık sözlüsün. Ben bu kadını sevmiyorum diyebilirdin."

"Evet ama saygı duyuyordum. Beni gerçekten çok seviyordu. Ağzımın içine bakıyordu, tek kelimemle kendini öldürebilirdi. Ona değil ama sevgisine saygı duydum ve ömrümün bir bölümünü onunla geçirmeye razı oldum."

"Çok garip birisin. Şaştım kaldım şu an," dedim.

"Zaman, kesinlikle insanlığın boyunu aşan bir varlık öğretmen hanım. İnsan her şeyle başa çıkabiliyor ama zamanla çıkamıyor. Ben de başa çıkamadım işte."

"Peki isteyerek evlendiğin oldu mu?" diye sordum.

"Sanırım o da oldu bir kere. Onu hatırlıyorum net bir şekilde. Kız çok güzeldi. O zamanlar Osmanlı vardı bu topraklarda. Ve ben de orduda deneyimli bir subaydım. Uzun süre peşinde koşturdu beni ama sonunda evlendik. Üç çocuğumuz oldu. İkisi vefat etti. Birini de savaş es-

nasında kaybettik. Eşim de evlat acısından hastalanarak vefat etti."

Gözlerimi açıp kapatarak rüyada olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Kız ayıp etmiş sana. O kadar bekletmiş seni," dedim.

"Kız mı?" diye sorup keyifli bir şekilde güldü. "Muhtemelen o kız dediğin kişi senin on-on bir kuşak büyük annen olurdu."

Güldüm safça. Belki de salakça. Başka ne yapabilirim ki? İnsanı salaklaştırmaktan başka yaptığı bir şey yok. Benim utandığımı anlamış olacak ki konuyu değiştirmek istedi sanırım.

"Peki Erzurum'da yaşamak nasıl bir his?" diye sordu şefkatli bir ses tonu ile. Bir an için gönlümü alıyormuş gibi hissettiğim için naz yapasım tuttu. Nazlı bir kız gibi omuzlarımı silkeledim.

"Bilmem, normal. Türkiye üzerinde birkaç şehirde yaşadım ama Erzurum tabii benim evim. İnsan elinde büyüyen bir bebeğin büyüdüğünü nasıl fark edemiyorsa ben de yaşamaya alıştığım Erzurum'da yaşamanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum açıkçası."

"Demek öyle."

Düşünceli bir şekilde bunu söylerken bacak bacak üstüne attı ve üsteki dizini iki eli ile kavrayarak parmaklarını birbirine geçirdi. Yerdeki bir noktaya bakarak düşünmeye devam etti.

"Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarını noktadan ayırıp bana çevirdi. Ne düşündüğünü merak etmiştim.

"Erzurum'da daha önce yaşadım mı diye düşünüyordum. Sanırım hiç yaşamadım."

Bir anda heyecanlandım. Belki de Erzurum'da yaşamayı seçebilirdi biraz da olsa.

"Eğer yaşamadıysan biraz da Erzurum'da yaşasan olmaz mı?"

İçimden geçenleri sorduğum o anlarda umutla açılan gözlerimle ona bakarken çok az gülümsedi. Gülümserken dudakları tatlıca kıvrılmıştı.

"Neden seninle yaşamamı istiyorsun, anlamıyorum. İnsanlar genelde bana inandıklarında benden ürkerler. Ya da bir kıskançlık olur aramızda. Sen bu ikisinden birini hissetmiyor musun?"

Onu dinlerken kendimi takdir ettim. Ne ondan ürkmüştüm ne de ona kıskançlık nazarıyla bakmıştım. Onu sıradan bir insan olarak değerlendirmiştim. Sıradan ama nadir bulunan bir hastalığa sahip bir insan gibi.

"Hayır. Senin gibi etkileyici bir insanı kaybetmek istemem. Söylediklerinin her ikisini de hissetmiyorum."

Yine gülümsedi ama bu sefer oturduğu yerde biraz kıpırdanarak üst üste olan bacaklarının yerlerini değiştirdi.

"Kaç yaşındayım demiştin?"

"Yaşımı söylememiştim," dedim, bir anda gele sorusu ile afallayarak.

"Pekâlâ, kaç yaşındasın?"

"Yirmi beş."

"Hım, normal olarak senden beş yaş büyüğüm," dedi.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun?"

"Bilmem."

Bana baktı bir süre. Ben de ona baktım. Değişik, anlamlandıramayacağım hislerle dolmuştum bir anda. İlk defa yüzüne bakmadım da parmaklarımı incelemeye başladım. Bilemiyorum belki de utanmıştım. Öyle bir şeyler işte.

10. Bölüm

"Kaç kardeşsiniz Hediye?"

Kunduz'un sorduğu soru ile bakışlarımı camdan alıp ona çevirdim.

"Üç. Ben, erkek kardeşim ve kız kardeşim."

"Ne güzel."

"Peki ya sen? Hiç kardeşin var mı yok mu hatırlamıyor musun?"

Derin bir nefes aldı. Kollarını çaprazlama göğsünde bağlarken, pazıları belirginleşmişti.

"Dediğim gibi, bir nokta var ve ondan önceki zaman tamamen karanlık. Hatırlamamak değil de tamamen siyah bir perde gibi."

"Çok garip," dedim oturuşumu düzelterek.

"Evet, muhtemelen," dedi.

"Neyse geçmişinden sorup canını sıkmayayım. Akışına bırakalım ve tadını çıkaralım."

"Merak ettiklerini sorabilirsin. Hatırladığım kadarıyla cevaplarım."

Gülümsedim.

"Kendini bana tanıtmak istermişsin gibi mi hissetmeliyim?"

Ben böyle söyleyince o da gülümsedi.

"Ben saf kalpli bir insanım öğretmen hanım. Öyle alttan göndermeli anlamlar içeren cümleler kuramam."

"Bunu insan psikolojisi üzerine mastır yapmış biri mi söylüyor?"

Her ikimiz de gülümsedik. O siyah dar paça pantolonundaki olmayan tüyleri koparırken gülümsemeye devam etti, ben de camdan dışarı bakıp gülümsemeye devam ettim. Cama yansıyan görüntüsüne baktığımda hâlâ gülümsediğini gördüm. Görüntüsü bulanıklaştığında netleşen kar yağışı oldu.

"Hangi mevsimi seversin peki?" diye sordum, aniden aklıma gelen şekliyle.

"Sonbahar," dedi.

"Ya, ilk bahar dersin diye düşünmüştüm," dedim şaşkınlıkla.

"Neden böyle düşündün?"

"Bilmem, ilk bahar bana yeniden dirilmeyi gösteriyor gibi," dedim. "Ve sen de bu tarz şeylerden hoşlandığın için."

Alt dudağını kaldırarak esefle tebessüm etti.

"Aslında bakarsan öğretmen hanım, her insan kendinde olmayan şeyi arzular. Misal sen, inancımız gereği ölümden sonra bir dirilmenin var olduğuna inanıyorsun ve bunu kanıtlayan şeylere meylediyorsun. Bunu, bir fani olarak doğal bir şekilde yapıyorsun. Ölümden korkuyorsun ve yeniden dirilmenin var olması da sana bir nevi kurtuluş geliyor. Ama ben," dedi ve derin bir nefes aldı sıkıntı ile.

"Ben ölümü arzuluyorum. Dünya üzerinde hiçbir canlı ölümü arzulamaz ama ben öylesine çok yaşadım ki, artık ölümü arzuluyorum. Anlatabildim mi? Bunun için de ölümü zihnimde canlandıran sonbaharı seviyorum. Çünkü sonbahar, bir ölüm mevsimidir. Canlıların öldüğü ve kimisinin yok olduğu bir mevsimdir."

Cama bakıp yutkundu ve sesini alçaltarak "Ölüm," diye fısıldadı,. "tam da benim arzuladığım gibi."

Anlaşılan bu sorum onu hüzünlendirmişti. Onun hüznü bana da aksedince derin bir nefes aldım. Yine boğucu, esef yüklü dakikalar içine girmiştik ki telefonum çaldı. Hızla elime aldığımda annemin aradığını gördüm ve beklemeden cevap verdim.

"Güzel geçiyor anne. Midem de bulanmadı. Yok aslında dışarısı çok soğuk ama tren sıcak. İyiyim gerçekten."

Annemle telefonda konuşurken, Kunduz camdan dışarıya bakıyordu. Ankara'yı geçeli çok olmuştu ve Doğu'ya yaklaştıkça sert kış kendini belli ediyor, buna paralel olarak da doğa bizlere harika bir görsel şölen sunuyordu. Biraz önce sırtlandığı hüzün bulutları her dakikada daha da hafifliyordu. Manzara seyretmek gerçekten hoşuna gidiyor olsa gerekti. Donmuş ağaçların dallarında biriken karların hafif bir rüzgarla sağa sola uçuşması, yüksek yerlerde inci gibi parlayan sarktılar ve her tonuyla beyaz...

Kış ayının en sevdiğim özelliklerinden biri de sessiz bir renginin olmasıdır aslında.

Kar kristalleri sesi yutar o ayrı bir konu, ben renginden bahsediyorum.

Beyaz...

Tamamen sessiz bir renk.

Ne içinde telaş barındırır kırmızı gibi, ne eğlence barındırır turuncu gibi. Ne mavi gibi güven verir ne de mor gibi moral bozar. Siyahın karamsarlığından grinin arafta kalmışlığından uzak, tamamen sessiz bir renk.

Sanki kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibi.

Manzaraya dalmıştım ki annem "Canın sıkılıyor mu?" diye sordu.

Bu soruyu Kunduz da duymuş olacak ki bakışlarını camdan alıp birbirine geçirdiği ellerine çevirdi ve parmaklarını izlerken hafif gülümsedi.

Sıkılmak?

Kim Kunduz gibi bir insanla beraberken sıkılırdı ki? Tabii bunu anneme nasıl söyleyebilirim ki?

"Dert etme anne, aynı kabinde olduğum kişi uzun yaşama sahip bir insan ve bana sürekli garip tarihi olayları anlatıp, kaçık anıları ile canımın sıkılmasına izin vermiyor," mu diyecektim?

Bu annemin sonu olurdu muhtemelen.

"Ara ara sıkılıyor canım," dedim, Kunduz bakışlarını gözlerimde sabitledi ve gülümsemesini genişletti. Alt dudağımı ısırdım çok az. Yine psikolojimden yalan söylediğimi anlamış olmalıydı.

"Öyle işte anne, ben yine ararım seni. Tamam, Tuna'yı öp benim için."

Telefonu kapattığımda Kunduz yine camdan dışarı bakıyordu. Kapatır kapatmaz bir şeyler söyler sanmıştım oysaki. Telefonumu yerine koyarken, doğruyu söylememe konusunda düşündüm. Acaba Kunduz üzülmüş müydü ki böyle söyleyince? Açıklama yapmalı mıyım? Kısa bir açıklama yapsam iyi olacak. Ben böyle içimden düşünmeye devam ederken "Endişelenme öğretmenim, alışkınım ben

bu durumlara," dedi derin bir nefes alarak.

"Senin bana inanman bile bir mucizeyken, fazlasını isteyemem senden."

Bakışlarını gözlerimde sabitleyerek gözlerini kırptı tatlıca ve şefkat dolu bir tebessüm peyda oldu dudaklarında.

11. Bölüm

"Hâlâ savaşlar var mesela," dedim dizlerimin üstündeki battaniyeye daha çok sarılarak. "Bu beni fazlasıyla şaşırtıyor."

"Neden şaşırıyorsun ki, savaş dediğin şey, ilkel kıskançlığın günümüze uyarlanmasıdır."

Anlamlı cümlesini düşündüm uzun bir süre. Derinine inemediğim için bazı şeylerin, şaşırıyordum belki de. Sessizleşerek onu dinlemeye başladım.

"Savaş dünya yaratıldığı ilk günden beri vardı. Son gününe kadar da olacak. Savaş bitmez. Aç gözlülük, tatminsizlik, kanaat edememek... Her ne dersen işte."

"Bu çok adaletsizce," dedim üşüyen ellerimi birbirine sürterek.

"Öyle ama bunun için güçlü olman gerekir ya da tevekkül sahibi. Yedi uyuyanları duymuşsundur. Eski Roma imparatorluğunun çöküşüne sebep oldu o gençler. Harika bir zaman dilimiydi."

"Bana o zamanda da yaşadığını söyleme," dedim çekinerek.

Gülümsedi. Gülümseyişinin altında yatan anlamın ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Yaşamıştı.

"Yaşadın mı?" diye sordum teyit etmek için.

"Söyleme dedin biraz önce, şimdi ne cevap vereyim ben?" Bu cümleyi muziplik için söylediğini düşündüm ve gülümseyerek derin bir nefes aldım.

"Tamam hazırım, hadi bir kere de sen anlat o hikâyeyi. Birinci ağızdan dinlemek daha gerçekçi olacaktır."

İsteğime kayıtsız kalmadı ve başını hafif yana eğerek gözlerini hayali bir noktaya odaklayarak hafifçe kıstı. Sanki bir yeri görüyormuş ya da anımsıyormuş gibiydi.

"İsevî dediğimiz insanların evlerinden alınarak kafeslerde aslanlara atıldığı bir dönemdi. Rütbeli bir Roma askeriydim. İmparator Hadriyanus dönemiydi ve gerçekten çok dehşetli bir dönemdi. Şimdiki savaşlar," dedi gözlerime odaklayarak gözlerini, "hiçbir şey, inan bana."

Dizlerimin üstünde olan battaniye sıcaklık vermemeye başladı. Belki de hissettiğim dehşetli duygulardan kaynaklıydı, bilemiyorum.

"On binlerce insan çarmıha gerildi. Bu, bu ne demektir bilir misin? Çarmıh; ellerinin içine çivi çakılması, Hediye. Bu ne demektir bilir misin?"

Gözlerim doldu. Algılayamıyordum. Net olarak ne anlam ifade ettiğini anlayamıyordum. Bir insanın eline çivi çakılması ne demek, tasavvur bile edemiyordum.

"Sırf inançları için yüzlercesi imparatora kurban edildi. Kanları gümüş taslarda soylulara ikram edildi. Şan, şöhret ve bolluk içinde yaşayan bir dönem Roma: Batı Roma dediğimiz yer İtalya, Doğu Roma dediğimiz yer ise şimdiki Türkiye'nin bir bölümü ve Suriye'ye kadar uzanan çok geniş bir imparatorluktu. Türklerden çok önce yani."

Oturuşumu düzelterek daha dikkatli dinlemeye başladım.

"Bu işkenceci sistemden kaçış yolu arayan soylu birkaç genç vardı. Roma'nın en statülü lejyonlarının çocuklarıydı ve kimse onların hak dini kabul ettiklerine ihtimal dahi vermiyordu. Ama işte kader diye bir şey var. Ve kader, onlar vasıtası ile ibretlik bir hikâyeye dönüştü."

Tam bu noktada kabinin kapısı açılmış, içeri telaşla bir adam girmişti.

"Doktor Bey, lütfen yardım edin. Eşim doğuruyor ve tren mola verilemeyecek bir yerde. Lütfen yardım edin."

Kunduz büyük bir çeviklikle yerinden kalkıp ciddiyetle kabinden çıkarken, peşinden bakakaldım. Az önceki hikâyenin etkisiyle kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve bunu özellikle Kunduz'un etkileyici hitabından dinlemek daha yoğun hisler bırakıyordu bünyemde. Birkaç saniye kendime gelmek için bekledikten sonra ben de onun peşinden gittim. Hem o adam Kunduz'a doktor mu demişti?

Koşarak tarif edilen yere geldiğimizde "Hanımefendi için temiz bir kıyafet var mı?" diye sordu. Kunduz'un isteğine dikkat kesilip koşarak kadının eşine gittim ve verdiği kıyafetlerden birini alıp geldim. Kadını doğum için bir vagona almış oradakileri de boşaltmıştık. Ben, eşi ve Kunduz vardı vagonda.

Kadının nerdeyse her yeri battaniyeyle örtülmüş, sadece bir bölümü açıkta kalmıştı. Kunduz ciddiyetle doğumu gerçekleştirirken, ben kanlar içinde kalan ortama bakarak titremeye başlamıştım. Böyle bir şeyi hayatımda ilk kez yaşıyordum ve hiç de anlatıldığı gibi değildi.

"Sıcak su. Hediye sıcak su getir güzelim."

Zihnimde yankılanan cümle ayaklarımı hareketlendirdi. Koşarak kabinden çıktım. Dışarıda merakla bekleyen kalabalık ve görevlilere dönerek "Sıcak su! Sıcak su lazım," diye bağırdım.

Herkes endişe ve merakla bebeği sormaya başlamıştı.

"Bebek nasıl kızım?"

Yaşlı bir teyze bunu sorduğunda "İyi teyze. Doktor bey ilgileniyor," dedim.

Bir diğer teyze kana bulanan kıyafetimi elindeki ıslak mendille silmeye çalışırken, tren görevlisi elinde bir şişe dolusu sıcak suyla geldi.

"Hadi Allah yardımcınız olsun," dedi yaşlı bir dede.

Ona gülümseyip duasını alarak sıcak suyla birlikte içeri girdim.

"Çok dar. Bebek için çok dar. Kesim yapmam gerekiyor."

Kadının eşi bir yerde kendinden geçmiş bir şekilde otururken, kadının çığlıkları vagonu dolduruyordu. Elimdeki sıcak suyu yere bırakarak dizlerimin üstüne çöktüm. Ben dönene kadar Kunduz'un yüzünün de kanlar içinde kaldığını gördüm, başım döndü.

"Hediye, acil kesici bir şey lazım. Bıçak olmasın ama kesici bir alet lazım."

Başım döndüğü için midem de bulanmıştı, yüzümün bembeyaz kesildiğini anlamak zor değildi benim için. Kunduz'un söylediklerini anlamamaya başladığımda elimi tuttu. Elimi tutan sıcak elinde kurumuş kan izleri vardı.

"Hediye! Hediye!"

"Hım?"

"Güçlü olmak zorundayız, lütfen git ve kesici bir şey

getir. Annenin hayatı buna bağlı. Hadi güzelim. Sana güveniyorum. Git ve bana kesici bir şey getir."

Kunduz'un elimi sıkan sıcak eline bakarken, aynı karede çığlık atan kana bulanmış genç kadın da vardı. Her şey bir rüya gibiydi. Sesler kulağımda boğuklaşıyordu sürekli. Böyle anlarda kendime hâkim olamıyorum ki, sanki yaşayan ben değilmişim de başkasıymış gibi hissediyorum.

"Hediye! Hediye!"

Gözlerim yeniden Kunduz'u buldu. Ve sanki kısılan sesler yeniden gelirken, görüntü bir kere daha netleşti.

"Sana güveniyorum öğretmenim, hadi git ve yap şunu."

Bulduğum kesici aleti getirmemin üzerinden yarım saat geçti, bir saat geçti, iki saat geçti, üç saat geçmişti ki bebeğin sesi duyuldu. Diğer vagondan tebrik ve heyecanlı çığlık sesleri yükselirken, Kunduz bebeğin kordonunu kesip bana uzattı.

Dikkatle kucağıma aldığım bebeği hazırladığım havluya sararken, minik yüzüne baktım. Elimden geldiğince temizleyip babasına verdiğimde ise zavallı adam heyecandan ne diyeceğini şaşırdı.

"E-eşim?"

Adamın ağzından bu çıktığında "İyiyim," diye mırıldandı genç kadın.

Kunduz ne yapıp edip dikiş de atmıştı. Kadının her yerini güzelce kapatarak, alnındaki teri sildi. Kot gömleğinin katlanmış kolları bile kana bulanmıştı ve açık kahverengi saçları hariç tüm yüzünde kan izleri vardı. Ellerini siyah dar paça pantolonun sardığı bacaklarına hafifçe vurarak, yavaşça yerinden kalkmaya çalıştı.

Saatlerdir diz üstü oturduğu için ayağa kalkınca sendelemesi normaldi. Dengesini sağlamakta zorlanınca hemen kolunu girdim. O da diğer kolunu omzuma atarak tutundu bana. Adam bebekle beraber kalkıp minnet dolu bakışlarıyla teşekkür ederken, Kunduz tevazu ile rica edip kadına baktı.

"Eşinizi sıcak tutun, zannımca yarım saat sonra bir mola vereceğiz hemen hastaneye gidin. Sağlık durumu iyi ancak mikrop kapmaması için yarasının düzenli aralıklarla pansuman yapılması gerekiyor."

Adam bebekle birlikte eğilerek teşekkür ederken Kunduz kapıya doğru yönelince ben de onunla yöneldim. Bütün bir kalabalık hayranlık ve minnet dolu bakışlarla Kunduz'un selamlarken o yürümekte zorlanıyordu. Daha sıkı sarıldım ve dengede durmasını kolaylaştırdım.

"Evladım Allah razı olsun."

"Doktor Bey, kıyafet var bende, vereyim mi sana?"

"Acıkmışsınızdır, yemeğimize buyurun, ortak olun."

Kunduz sadece rica ve teşekkür edip asilce gülümsüyordu. Onu tutmak ve ona böylesine yakın olmak beni inanılmaz bir gurura sürüklemişti. Kendimi gerçekten seçilmiş gibi hissediyordum. Bir ara dengesinde yine bir sorun yaşayınca elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine geçince, kanlı olan parmakları benim kurumuş kanlı parmaklarımla birleşti.

Sanki kuruyanı tazelemek, yok olanı yenilemek, bir közü alevlendirmek gibiydi her şey.

Titredim.

Görevliler Kunduz'a yardım etmek istediklerinde nezaketle karşılık verdi.

"Teşekkür ederim, iyiyim, sadece uzun süre diz üstü

oturduğum için yürümekte zorlanıyorum."

"Eşiniz yerine biz tutalım," dediklerinde göz göze geldik.

Kunduz gülümseyerek göz kırptı bana.

"Evli değiliz, sadece arkadaşım. Gerçekten iyiyim. Zahmet etmeyin."

Bir vagon boyu birlikte yürüdükten sonra Kunduz lavaboya girmek için kapıya yöneldiğinde, dışarıda bekledim. Kanlı olan her yerini güzelce yıkayıp dışarı çıktı. Artık kendi başına rahatça yürüyebiliyordu.

Gülümseyerek ıslak yerlerini kuruladığında ben de gülümsedim.

"Bana karşı farklı duygular beslemeye başlamışsın gibi hissediyorum öğretmen hanım, ne dersin?" dedi.

"Hı?"

Alt dudağını ısırdı. Gözlerini kısarak bana bakmaya devam ettiğinde, görevliler yine ihtiyacı olup olmadığını sormak için gelmeye başlamışlardı. Sanki sessiz bir ortam istiyormuş gibi durumdan memnun olmadığını belli eden bir yüz ifadesine büründüğünde eğilerek kulağıma fısıldadı.

"O garip hislerin sanırım benden kaynaklanıyor."

Bir süre durdum. Düşündüm derince. Sonra sindirmeye çalıştım. Ne demek istemişti? Düşünce ile geçen kısa ama bana göre uzun birkaç saniyenin sonrasında, Kunduz kabinimize doğru yürümeye başladığında, istemsizce ben de onu takip ettim. Bir nevi güneşi takip eden ayçiçeği gibi hissediyordum kendimi.

Onu izlemden duramayan ve hatta yaşayamayan. Onun döndüğü yere dönen, onu milim milim takip eden...

12. Bölüm

"Bir şeyler yesek olur mu ki?"

"Neden olmasın?"

Hem doğum yapan kadın için hem de bazı teknik aksaklıklardan dolayı tren Kırıkkale'de bir saatlik bir mola vermişti. Bu molada tren içinde yemek yememize rağmen Kırıkkale'nin meşhur yoğurtlu tarhana çorbasından içmeyi istemiştim. Üstelik bunu Kunduz'la beraber yapmak istemiştim.

Kot gömleğinin kana bulanmış tarafını içeri gelecek şekilde özenle katladı ve üst raflarda olan kahverengi deri çantasını alarak masanın üstüne koydu. Büyük fermuarı açıp kirli gömleği içine yerleştirdikten sonra küçük fermuarı açıp asker yeşili bir gömlek çıkarttı. Asker yeşili gömleği armalarla doluydu. Sanki askeri kıyafetleri andırıyordu. Kahverengi saçlarına uyum gösteren bu yeşil gömleği, ona gerçekten çok yakışmıştı. Gömleğinin üstüne de siyah deri ceketini geçirdi sonra onu da düzeltmeye başladı.

Gizli ve aşikâr onu izliyordum ama o bana ne bir tepki

veriyor ne de beni yargılıyordu. Onu izlediğimi bildiğini biliyordum ve o bana sadece izin veriyordu. Hazır bir şekilde ceketinin yakasını düzeltirken bana baktı. Yerimde oturmuş öylece onu izliyordum ve uzun bir süre olmuştu cidden. Bakışlarımız birleşince irkildim ve şaşkınca kekeledim.

"A-evet! Şey! Kalksam iyi olacak."

"Montunu giyecektin sanırım," dedi tatlıca gülümseyerek.

"Giyecektim," dedim kendi rafımdaki montuma uzanırken. Gri kaşe uzun kabanımı hızla giyip atkımı da beceriksizce boynuma sardım.

Atkımın beceriksiz sarılışı ile saçlarım birbirine girmişti. Ne yaptığımı bilemiyordum. Sanki yaşayan ben değil gibiydim. Kunduz'la tanıştım tanışalı bu böyleydi. Sanki bedenim bir filmin başrolüydü ve ruhum ona uzaktan yönetmenlik yapıyordu. Benim bu acemi hallerime yorumda bulunmadı ve normal tebessümlü yüzü ile hazır olduğumu anlayınca çıkışa doğru yöneldi.

Kabinden ilk önce o çıktı, sonra da ben. Onu takip ederken yine onu izlemeye devam ediyordum. Asil yürüyüşünü, insanların ona gösterdikleri sevgiye karşılık verdiği tevazuu, elini sıkmak isteyenlere narin bir şekilde gösterdiği muamelesini. Hepsi zihnimde basılan bir kitabı andırırcasına sayfalara dökülüyordu. Ezberleniyordu sayfa sayfa, cümle cümle ve hece hece. Trenden inmeden önce yaşlı bir teyze gelip Kunduz'un eline yapıştı. Sıkıca tuttu elini, sonra da öpüp alnına götürdü.

Bir hekim olarak elinden gelen başarıyı gösterdiği için insanların ona karşı sevgisi bitmek bilmiyordu. En azından benim düşüncem böyleydi ancak aslında gerçek çok

farklıydı. Yaşlı kadın bir şeyler söylemek isteyince Kunduz ona doğru eğildi. Kulağına fısıldıyordu ancak ben de duyabiliyordum.

"Seni yeniden görmek çok güzel."

"Seni görmek de çok güzel."

Yaşı kadın gülümseyerek Kunduz'un elini daha çok sıktı.

"Yıllarca seni düşündüm. Bir kere daha görür müyüm, acaba şimdi nerededir, ne yapıyordur, yeniden evlenmiş midir diye. Şu an karşımda olduğuna inanamıyorum. Gerçekten sensin değil mi?"

Kunduz da gülümsemesini genişletti. Kesinlikle tanıdığı biriydi. Gözlerinde oluşan parıltıya bakılacak olursa değer verdiği birisiydi.

"Evet benim. Gerçekten benim."

Kunduz'un kendisini tasdikleyen cümlesini duyması ile yaşlı kadın sıkıca sarıldı ona. Bundan sonrasını da açıkça söyledi.

"Şükürler olsun. Seninle yeniden kavuşturana şükürler olsun."

İkilinin huzurla sarılışlarını izlerken daha çok bir torun ile büyükannenin sarılışını izliyor gibiydim. Adım kadar eminim ki durum bundan çok farklıydı ama dışarıdan tam da böyle görünüyordu.

Kunduz'un yaşlı kadınla görüşmesi bitince yeniden yürümeye başlamıştık. Pek karlı olmayan restoran yolunu yürürken, havanın soğuğu yanağımı ısırırcasına temas ediyordu yüzüme. Atkıyı alelacele sardığım için yüzüm savunmasız kalmıştı. Kunduz ne benden çok uzakta ne de yakından yürüyordu. Görenler birlikte yürüyüp yürü-

mediğimiz konusunda tereddütte düşebilirlerdi.

Restorana daha çok varken, atkımı dudaklarımdan indirdim ve biraz daha hızlanıp ona daha çok yaklaştım.

"O kimdi? Tanıdığın bir miydi?" diye sordum yaşlı kadını kastederek.

"Evet."

"Peki kimdi?"

Aniden durdu. Yüzüme baktı ve gözlerini kısarak kısa bir süre inceledi.

"Benimle birlikteyken neden kendin olamıyorsun öğretmen hanım?"

"Hı?"

Gerçekten ne demek istediğini anlamamıştım. Ondan açıklayıcı bir cümle beklerken atkımı tamamen çıkarıp düzgünce sarmaya başladığında aynı anda açıklamasını da yaptı.

"Senin mükemmeliyetçi bir insan olduğunu biliyorum. Ayrıca hayatında bu atkıyı böylesine pervasızca takmamışsındır. Beni izlemekten vaktini düzgün kullanamıyor ve yeterince sağlıklı düşünemiyorsun."

"Be-ben öyle bir niyetim yok," dedim kekeleyerek.

Bir an için kendimi suçlu hissetmiş, açıklama gereği duymuştum.

"Sana kızmıyorum, sadece sana zarar verdiğimi hissettiğim için kendime kızıyorum."

Yanlış düşünmüşüm. Aslında o kendine kızıyordu.

"Zarar vermiyorsun," dedim hızlıca. Hayır, hayır sen zarar vermeyecek tek insansın belki de.

"Görüyor musun, bu bile zarar verdiğimin kanıtı. Ani kararlar alan biri değilsin ki, hızlıca cevap veriyorsun. Beni kaybetme korkusu karakterini bile etkiliyor. Ve bu

hiç iyi bir şey değil."

"Ben, ben sadece..."

"Sen sadece sonsuzluk istiyorsun," dedi atkımı sarmayı bitirerek.

"Sonsuza kadar yanında kalabilir miyim sanıyorsun? Bana böylesine bağlanan ilk kişi sensin doğrusu. Kıskançlık ya da haset göstermeyen ilk kişi de sensin. Ben bile kıskanırdım kendimi. Sen nasıl oluyor da kıskanmıyorsun?"

"Niye böyle şeyler söylüyorsun? Söz veriyorum seni bir daha izlemeyeceğim," dedim esefle.

Güldü. Ellerini montunun cebine sokarken bir kere daha güldü. Gülerken ağzından çıkan buhar havaya karıştı.

"Ah!" diye hafif seslice bağırdı ve sağ tarafa bakıp gözlerini çok az kıstı. Sanki bir şeyi görürmüşçesine, sanki bir şeyi anımsarmışçasına. "Bu benim başıma daha ne kadar gelecek hiçbir fikrim yok. Ben ne zaman birinden ayrılmak zorunda kalmayacağım?"

O böyle esefle mırıldanırken "O yaşlı kadın sevdiğin biri miydi?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. Yavaşça göz kapaklarını yumdu ve yeniden açarken gözbebeklerine fazladan özlem duygusunu yerleştirdi.

"O benim öğrencimdi. Beni çok seven, bana ölesiye bağlı olan ve gençliğinin neredeyse tamamının benim uzun yaşam hastalığıma ya da teşhisime –her ne dersen de ona– adayan bir kimlikti. Onunla ilk tanıştığımda yirmi yaşındaydı, çok genç ve tecrübesizdi. Şimdi doksan yedi yaşında olmalı. Her şeyi değişmiş ama gözleri değişmemiş. Gözlerinde yine kendimi gördüm. Bir insan başka

bir insanı gözlerinde taşımayı nasıl başarır? Onun bana olan içten sevgisine inanıyorum ve hissediyorum. Yalnız bu ona geçmişte zarar verdiği için onu terk etmek zorunda kalmıştım. Beni bitmek tükenmek bilmeyen bir sevgi ile kucakladığı için bu ona zarar vermeye başladı ve şimdi sen..."

"Anlıyorum seni. Haklısın. Ama ben öyle olmayacağım, söz veriyorum. Sadece bir yolculuk bizimkisi, yolculuk bitince sen de biteceksin. Söz veriyorum. Gerçekten, söz!"

Derin bir şekilde nefes alıp yavaşça yutkundu. Bakışlarındaki anlamı gayet iyi biliyordum. Bakışlarına artık iyice aşina olmuştum. Gözlerini benden çevirirken yürümeye devam etti. Hiç vakit kaybetmeden peşinden yürüdüm.

Sözümü tutamayacaktım ve ben de o yaşlı kadın gibi olacaktım. Bunu her ikimiz de çok iyi biliyorduk. Bakışlarındaki anlam da buydu işte. Sen de onun gibisin diyordu bana. Sen de onun gibisin. Ben de biliyordum ama dile getirmeye çekiniyordum. Son gelsin istemiyordum. Hiç ama hiç istemiyordum.

13. Bölüm

"Bir kere daha bu çorbadan içmiştim ve gerçekten çok beğenmiştim. Bakalım sen de beğenecek misin?"

Kunduz'la birlikte çorbalarımızı beklerken, gelip geçen müşterilere baktık bir süre. Ben öylesine bakıyordum ama o sürekli gelenlere bakıp bir şeyler düşünüyordu. Ne düşündüğünü çok merak ediyordum doğrusu. Benim göremediğim şeyleri gördüğüne hiç şüphem yoktu. İnsanları analiz etmek onun için oldukça kolay bir şeydi. En son içeri genç ve alımlı bir genç kız girdi. Onu da izledi bir süre. Sonra derin bir nefes alıp önüne döndü.

"Bilmek istiyorum," dedim aniden, bana baktı. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Çok özel olmadığı müddetçe anlatır mısın düşüncelerini? Senden öğreneceğim çok şey var."

Dudağının kenarı ile gülümserken, parmaklarını birbirine geçirdi ve derin bir nefes aldı.

"Sadece," dedi yeniden bana bakarak. "dışarıdan gülüp, içi kan ağlayan insanlara olan hüznüm bitmek bilmiyor. Kendilerini ifade edemiyorlar ve bu onları gün geçtikçe eritiyor."

"Nasıl yani?"

"Bak şu en son gelen genç kız. Çok büyük bir derdi var ama kimseye anlatamıyor. Dış görünüşünün mükemmel olmasına aldanma, içi kan ağlıyor aslında. Hatta mor gözaltlarına bakılacak olursa, birkaç defa intihar etmeye de kalkışmış."

"Mor gözaltından intiharı nasıl anlayabildin?" diye sordum merakla.

"Gözler, bize her şeyi ispiyonlayan tek organdır öğretmenim," dedi. Merakla betimlediği kıza baktım. Oldukça normal görünse de bakışlarında gerçekten bir tuhaflık vardı.

"Peki o kıza ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi sandalyesine iyice yaslanıp omuzlarını silkerek. "Geleceği görme özelliğim yok. Sadece şu hal hakkında çıkarımlarda bulunabilirim o kadar. Yine de eğer bir destekçisi varsa, ki bana kalırsa anne ve babasından yeteri desteği alamamışa benziyor, toparlanması zor. İntihara yeniden kalkışıp, bir ara bunda başarılı olması büyük bir ihtimal ne yazık ki."

Dehşetle yutkundum. Her şeyi birbirine bağlayıp mantıklı bir son çıkarmıştı ve bu beni fena halde meraklandırmıştı. İnsan kendi hakkında düşünmeden edemiyordu.

"Peki ben?" diye sordum merakla. "Beni nasıl bir son bekliyor?"

Tüm yüzüne yayarak içten bir şekilde tebessüm etti. Ve aynı tebessümün getirisi olan sevecen bir ses tonu ile cevap verdi.

"Niye böylesin öğretmen hanım, niye böylesin?"

"Hı?"

"İnsanda seni alıp yüreğine bastırma hissi uyandırıyorsun."

Ne dediğini algılamaya, sonra da sindirmeye çalıştım. Yanlış bir şey söylememiştim değil mi?

Oturduğu yerde kıpırdanıp, bacak bacak üstüne attı. Sonra yeniden bana dönerek "Neden böylesine korkuyorsun kendinden? Ar damarın sağlamsa isabet eden her kötülük bir şekilde defolacaktır. Sürekli korku seni hayattan soğutur. Artık hiçbir şeyden zevk alamaz olursun, ki bu da normal ömürlü bir insan için boşuna geçen yıllar demek olur. Hayata sıkıca sarıl. Ölümü unut demiyorum ama hayata sıkıca sarılmazsan, asla tam anlamıyla başarıya ulaşamazsın."

Söylemesi kolaydı. İnsan her şekilde korkuyordu kendinden. Sonra anlattığı şeyi düşününce ne kadar bilgece olduğunu düşündüm birden. Keşke elimde bir defterim olsaydı. Onun bu söylerini kaydedip zaman geçtikçe hayatıma uygulamak isterdim. Ya unutursam?

"Unutmazsın merak etme," dedi gülümseyerek, yine düşüncelerimi okumuştu. "Beni unutabileceğini hiç sanmıyorum."

Ben de hiç sanmıyorum. Emin ol ben de seni unutabileceğimi hiç ama hiç sanmıyorum. Ona öyle hipnoz olmuşçasına bakarken, telepatimizi bozan şey önlerimize özenle yerleştirilen çorba kâseleri oldu. Dikkatimi ondan çekip çorbama verdiğimde sessizce içmeye başladım. Ona bakmıyordum ama o da içiyordu. Aradan geçen sessiz ama aslında gizli diyalogların olduğu on dakikanın ardından "Çorba güzelmiş, ben beğendim," dedi.

Kendi çorbamı bitirmeme daha çok varken, Kunduz'un çorbasını bitirmek üzere olduğunu gördüm. Bayağı hızlı içmişti sanırım. Gözlerim onun boş tabağında gezinirken "Ben hızlı değilim, sen yavaşsın," dedi.

Bakışlarımı tabağından çekerken, gülümsediğini gördüm.

"Şu, zihin okuma işini artık durdursan mı diyorum?"

"Neden, iç sesini başkasından duymak seni utandırıyor mu?"

"Utanmak mı?"

Geri yaslanarak yüzünü daha net bir şekilde görmeye çalıştım. Açık kahverengi saçları sağ taraftan vuran güneş ışığı ile parlarken, yüzünde muzır bir gülümseme vardı. Utandığım için mi ulaşmasını istemiyordum düşüncelerime? Yoksa mahremimi açıklıyormuş gibi bir hisse mi bürünüyordum?

"Utandığımdan değil, sadece kendime ait, yani mahrem hiçbir şey kalmıyormuş gibi hissediyorum. Ve insanın kendini karşısındaki kişide görmesi biraz..." dedim.

"Ayna gibi," dedi.

"Ne?"

"Senin aynanmışım gibi hissediyorsun. Bana bakınca, aslında kendini görüyorsun."

"Yani tam olarak öyle değil ama."

"Tam olarak böyle öğretmen hanım. Ama senin gibi bir insan bundan çekinmemeli. Zira temiz bir görüntünün aynaya yansıyan yüzü de temizdir. Sen, benimle geçirdiğin zaman zarfında kendini görüp, kıvanç duymalısın sadece."

Bu sefer ben güldüm. Ama gülümseyişim biraz acınası bir şekildeydi.

"Her ne kadar sana yansıyormuşum gibi olsa da, bir insanı asla tam olarak tanıyamazsın Kunduz," dedim.

Elimdeki kaşıkla çorbamı öylesine karıştırırken "İçtiğin çorbanın ismi ne?" diye sordu.

"Yoğurtlu tarhana. Sen de içtin ya," dedim bir kaşık alıp ağzıma götürürken.

"Peki, içeriğinde ne kullanılır?"

"Bilemiyorum," dedim.

"Sanırım tarhana ve yoğurt."

"Pekâlâ, içine biraz et eklesek ne olur?"

"Bilmem," omuzlarımı silktim yavaşça.

"Yoğurtlu tarhana çorbası aslından çıkar mı yani?"

"Çıkmaz herhalde," dedim.

"O halde senin için de aynı şey geçerli öğretmenim. Seni her ne kadar tam olarak tanıyamadığımı söylesen ve bilmediğim özelliklerin olsa ve yenileri eklense bile sen aslından çıkmazsın. Benim tanıdığım Hediye Günışığı yine aynı kişi olarak kalır. Yani bana yansıyan öğretmen, aynı öğretmen olur."

"Hey, yoğurtlu tarhanadan bahsediyordun, konu ne zaman bana geldi?" diye sordum.

"Konu senden hiç gitmedi ki," dedi.

"Seni sana anlatmam hoşuna gidiyor ama aynı zamanda bu seni utandırıyor," dedi alt dudağını hafif yukarı kaldırarak.

"Öyle bir şey yok," dedim son kaşığı ağzıma alarak.

"Öyle bir şey var ve nedenini de söyleyeyim mi?"

Kaşığı boş tabağımın içine koyarak tamamen ona odaklandım.

"Söyle bakalım neymiş nedeni?"

"Çünkü," dedi oturduğu yerde kıpırdanarak. "Seni yeterince anlatırsam bunu sürekli isteyeceğini gayet iyi biliyorsun. Sana ulaşınca beni kaybetmek istemeyeceğini ve bana bağlanacağını da biliyorsun. Benim senin özel alanına girmemi istemiyorsun, çünkü senin için özel ol-

duktan sonra bir daha beni anlamsızlaştıramayacağını çok iyi biliyorsun."

"Asıl vahim olan şey ne biliyor musun?" diye sordu ve ayağa kalkmadan hemen önce "Çoktan kaybetmeyi göze alamayacağın biri oldum bile."

14. Bölüm

"Eskiden bir çömlekçi dostum vardı," dedi, karın arasından başını çıkarmayı başarmış minik bir tomurcuğa dokunarak.

"Ne kadar eski?" diye sordum onun gibi yere çömelerek. Her ikimiz de çorbamızı bitirip biraz temiz hava almak için restoranın bahçesinde kısa bir geziye çıkmıştık. Saatlerdir kapalı alanda durduktan sonra bu temiz hava bedenime çok iyi gelmişti.

"Eski Roma döneminde," dedi. "Zaten Roma mimaride o dönem başyapıtlar tasarlıyordu. O dönemin binaları şimdiki binalardan bile daha şaşaalıydı. Düşünsene teknoloji namına bir şey yok ama motiflerde kullanılan çiçekler bin bir özellikte. Çömlekçilik de çok yaygındı."

"Osmanlı mimarisi de çok harikadır," dedim. Bir an için kendi tarihimin zenginliği aklıma gelmişti ve Roma'dan önce Osmanlı'nın güzelliğini dile getirmek istedim.

"Antik Roma devrinde Türkler henüz Anadolu'ya girmemişti ama öğretmenim," dedi kaşlarını kaldırıp bana bakarak.

Kendimi bir an için cahil cühela gibi hissetmiştim. Milli duygular gözlerimi boyadığı için olsa gerek, öylece konuya atlamıştım. Türklerden çok önceyi anlatıyordu demek ki.

"Öyleydi değil mi?" dedim ben de yerdeki bir çöpü elime alıp, konuyu değiştirmeye çalışırken.

"Anlatmak istediğim şey, bu çömlekçi dostumun söylediği bir sözdü."

Derin bir nefes alıp tomurcuğu şefkatle okşadı.

"Demişti ki; dostum, bu çömlek aslında ölü bir insandır."

Bakışlarımı önce Kunduz'un yüzüne çevirdim, onun bakışları elindeki tomurcuktaydı. Yüzünü bir süre inceledikten sonra ben de onun elindeki tomurcuğu izlemeye başladım.

"Bir çömlek, nasıl insan olur Kunduz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Şöyle ki," dedi tomurcuğu narin bir şekilde bırakıp bana dönerek.

"İnsanlar ölüyor, toprağa karışıyor, toprak yıllanıyor çamur oluyor. Sonra yağmur onu temizliyor ve çömlek için yapılacak malzeme haline getiriyor. Sonra çömlek oluyor. Çömlekler su için kullanılıyor. Sonra çömlek kırılıyor ve yeniden toprak oluyor. Sonra yeni insanlar ölüyor ve toprak çeşitleniyor. Sonra yeniden çamur oluyor ve yeni çömlekler üretiliyor."

"O halde satın aldığımız bir çömleğin her bir tarafında eski insanlardan bir kalıntı mı var diyorsun?" diye sordum.

Tasdiklemek için başını salladı. Her sallayışta yüzündeki tebessüm biraz daha büyüdü.

"Seni ürküttüm mü?"

Ses tonundaki şefkat sebebiyle içim tatlı bir hisle doldu.

"Yo, hayır. Sadece, hayata bakış açın öylesine derin ki, insanların seni anlamamasından ve seni incitmelerinden korkuyorum," dedim.

"Kimse beni incitemez öğretmenim. Sadece beni değil, kimse hiçbir insanı incitemez işin aslında."

"Nasıl ama? Ben inciniyorum bazen," dedim.

"Çünkü değer veriyorsun."

"Sen vermiyor musun?"

"Hak edene."

"O halde ben, yanlış kişilere mi değer veriyorum?"

"Belki. Bunu sen daha iyi bilirsin," dedi eli ile beni işaret ederek.

"Bana değer veriyor musun Kunduz?" diye sordum düşüncesizce. Bunu neden sormuştum bilmiyordum ama diyalog bir şekilde ona kayıyordu. Tebessüm etti. Tebessümü yüzünde yayılırken yüzümü inceliyordu.

"Ben senin aynanım öğretmen hanım. Ben, benimle irtibatta olan herkesin aynası oldum bu zamana kadar. Şimdi söyle, karşındaki ayna sana neler fısıldıyor?" diye sordu.

Uzun süre üstünde durduğum için ayaklarım karıncalanmaya ve uyuşmaya başlamıştı ancak onlarla uğraşamayacak kadar odaklanmıştım.

"Herhangi bir şey fısıldamıyor," dedim.

"O halde ben sana söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Olur," dedim ne anlatacağını merak ederek.

"Böyle," dedi alt dudağını ıslatarak, "avucunun içine ender bulunan bir kelebek konmuş ve sen, onu salıvermek istemezcesine kapatmışsın iki elinin arasına. Ama aynı zamanda ölmesinden de korktuğun için yeterince sahip-

lenemiyor, sıkamıyorsun ellerini. İşte bunları fısıldıyor ayna sana," dedi yüzündeki ifadeyi ciddileştirerek.

Gözlerimde soğuktan ya da dile getirmeye korktuğum gizli bir hazandan oluşan bir yaş birikintisi peyda olmuştu.

"Amacın kendini bana iyice alıştırıp sonra çekip gitmek mi yoksa?" diye sordum biraz sitemkâr bir şekilde.

"Hayır, hayır," dedi gülümseyerek. "Sadece iç sesini dışarıdan veriyorum."

"O halde söyle o iç sese mümkünse biraz sussun. Belki ben anlamak istemiyorum. Belki bazı şeyleri anlayınca canım yanacak. Belki algılamak istemiyorum. Belki hissetmek istemiyorum."

Hızla ayağa kalktım ve peronlara doğru yönelmeden hemen önce cümlemi tamamladım.

"İç ses denilen şey, cidden çok sinir bozucu olmaya başladı!"

Çocukluk yapıyordum. Onun beni anladığını hissetsem bile bu yapay sinir ile kendimi kamufle ettiğimi sanıyordum. Önden ilerlemeye devam ederken karın daha az olduğu bir yola girdik. Bu alanda kar daha azdı ama manzara enfesti. Ağaçların ölü bir korkuluğu canlandıran tablolarını seyrettim bir süre. Sanki kış ayını hem seviyorlar hem de dallarına, omuzlarına yüklediği bu yükten dolayı gizli gizli ah ediyorlardı. Ben tam içsel düşüncelere dalmışken Kunduz'un sesini işittim.

"Ayrılığın huzurunu yaşadığım an,
Özlemin geçici olduğunu anladım.
Sensizliğin kavurucu hissini anladığım an,
Çöl rüzgârının serin bir meltem olduğunu anladım."

Hayranlıkla dinledim tüm şiiri. Sonrasında ise dudaklarıma yerleşen tebrik edici tebessüme engel olamadım.

"Nasıldı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Çok güzeldi," dedim tebessümüme devam ederek.

"Şiirler her zaman güzeldir aslında. Sadece kimisini anlayamayız, kimisini hissedemeyiz, kimisini de kabullenmek istemeyiz."

Restoranın bahçesinden çıkmış Doğu Ekspresi'ne giden yolda arka arkaya yürürken, Kunduz'un o hayran olunası konuşmalarından birine tanık oluyordum yine. Kollarını arkasında bağlayıp, asil adımlarla önden gitmeye başladığında, hemen birkaç adım arkasından onu izleyerek yürümeye devam ettim.

Bastığı yerlere basmaya gayret ettiğim için, onun ayakkabısının kara bıraktığı izlerin üstüne ayağımı denk getiriyordum. Çocukça bir oyun gibiydi yaptığım şey. Yine de bana güzel bir his veriyordu. Tıpkı biraz önceki fevri çıkışım gibi çocukçaydı ama sanırım bana böylesine çocukça işler yaptıran his Kunduz'un ta kendisiydi. Onun yanında kendimi tıpkı bir çocuk gibi hissediyordum.

"Şiir okur musun öğretmen hanım?" diye sordu.

En son bastığı yere ayağımı atmak üzereyken "Pek sayılmaz," dedim.

"Neden peki?"

"Bilmem, hep bir karışık gelmiştir şiirler bana. Anlayamıyorum çoğusunu."

"Yani sen de ilk kısım insanlara giriyorsun, öyle mi?" diye sordu derin bir nefes alarak. "Anlamadığın için, şiir okumuyorsun."

Ne cevap vermem gerektiğini düşünürken, en son attığı adımın biraz uzakta olduğunu gördüm ve daha büyük bir adım attım.

"Peki," dedi durup yavaşça arkasını dönerken, "şiirle-

rin neden yazıldığını ve kimler tarafından yazıldığını hiç düşündün mü?"

Her iki ayağımı da Kunduz'un en son bastığı ize getirerek "Şairler mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Sağa sola salladı başını hafif hafif. Başını sallarken, yüzünde yeni yeni çıkmaya başlayan kahve sakallarını fark ettim. Alt dudağını tatlı bir şekilde yukarı kaldırarak gözlerini hafifçe açtı. Sanki gizemli bir şey söylüyormuşçasına sesini de alçalttı.

"Aslında bakarsan, şiirleri normal insanlar yazamaz. Onlar genellikle hep biraz anormal olurlar."

"Nasıl yani?"

"Yani şöyle ki; o insanlar dediğim kişiler, genellikle çok sever. Çok özler. Fazlaca bağlanır. Sonra da hasretle dolar yürekleri. İfade etseler de bu hissiyatlarını, sıradan insanlar anlamazlar onları. Anlam veremezler bu aşırılıklarına. Kavrayamazlar, bir insan neden başka bir insanı bu kadar sever diye. Neden hasret denilen duygu, bu kadar kavurur yüreklerini diye."

Derin bir nefes aldı. Nefesi verirken de ağzından duman çıkıp soğuk havada kayboldu.

"İşte öğretmenim! Bahsettiğim bu insanlar, sıradan insanlar kendilerini anlamadıkları için bu fazlalıklarını şiire dökerler. Bu şekilde kendilerini eşitlerler. Şimdi anladın mı?"

Ya soğuktan ya da Kunduz'un anlattıklarından etkilendiğim için olsa gerek gözlerim nemlenmişti. Tasdik için başımı sallarken, gözyaşlarımın gözümden düşmemesi için büyük bir çaba harcadım. O halde bu okuduğu şiir de onun fazlalıkları mıydı? Kunduz'un içinde biriktirdiği güzel fazlalıkları...

Kunduz ayaklarımın kendi bıraktığı izin üzerinde olduğunu görünce gülümsedi. Sonra da yeniden önüne dönerken "Sanırım biraz daha minik adımlar atsam iyi olacak. Değerli öğretmenimi yormak istemem," dedi.

15. Bölüm

Trenin giriş kapısının önünde Kunduz ve başka bir yaşlı dostunun konuşmasına dikkat kesilmiş dinliyordum.

Üşüdüğümüz için trene binmek istemiştik, ancak Kunduz tanıdığı kişi ile karşılaşınca biraz daha dışarıda kalmaya karar vermiştik.

Konuşmanın öncesinde Kunduz bana üşümememem için içeri girmemi söylemişti ancak ben, onun anlatacağı her bir kelimenin ufkumu açacağına emin olduğum için girmeyi reddetmiştim. Dahası, onunla geçirdiğim her saniye benim için çok kıymetliydi. Bunun farkında olarak ondan bir saniye bile ayrılmıyordum.

"O hâlâ seni bekliyor," dedi yaşlı adam.

Kunduz başını biraz yere eğip parmaklarını izledi bir süre. Hüzünle yapmış gibiydi sanki bunu. Onu üzen şey de neyin nesiydi ve bu yaşlı adam onu nereden tanıyordu?

"Seni çok özlüyor ve..." dedi yaşlı adam derin bir nefes alarak, "seni hâlâ hatırlıyor."

Yaşlı adam konuşmaya devam ediyordu ki, karşıdan tatlı gülümsemesi ile tanıdığım bir yüzün geldiğini gör-

düm. Bu kişi, Kunduz'un öğrencisi olan yaşlı kadındı. Yaşlı kadın iyice bize yaklaşıp saygı ile Kunduz'a selam verdikten sonra yaşlı adamın koluna girdi.

"Hayatım buradan ne yapıyorsun?"

Yaşlı adam koluna giren yaşlı kadına sevgiyle baktı.

"Öğretmenin ile konuşuyorum," dedi muzip bir ses tonu ile.

Yaşlı adam bunu söylediğinde yaşlı kadın telaşla etrafına bakındı. Birilerinin olmadığını görünce rahatlayarak önüne döndü.

"Şşt sessiz ol, onun uzun ömürlü olma özelliğini herkes bilmiyor. Durduk yere başını belaya bulaştırmayalım."

Yaşlı adam da etrafı dikizledi. Sonra da pişmanlık dolu bir sesi ile "Ah, haklısın hayatım, haklısın. Boş bulundum bir an için," diye özrünü beyan etti.

İki yaşlı birbirine sevgi ile bakarken, trenin motorlarından sesler gelmeye başladı. Çalışmaya başlıyordu muhtemelen. Öğrencisi Kunduz'u bir kez daha saygı ile selamladıktan sonra eşi olduğunu düşündüğüm yaşlı adamı da yanına alarak uzaklaşmaya başladı. Birkaç adım sonunda yaşlı adam son kez Kunduz'a baktı. Anlattıklarını eşi bilmiyor olmalıydı, onun yanında konuyu açmamıştı. Yaşlı adam Kunduz'un kendisine bakmadığını görünce önüne döndü ve yürümeye devam etti. İki yaşlının kendi kabinlerinin olduğu kapıya doğru yürümelerini izlerken, gözlerim yeniden Kunduz'a çevrildi. Hâlâ hüzünle parmaklarını izliyordu. Acaba ne olduğunu sorsam mı ki? Bana anlatır mı ki? Sessizce Kunduz'un kendine gelmesini beklerken, trenden gelen sesler yükseldi ve görevli yol boyu dolaşarak yolcuların içeri girmesi için direktiflerde bulunmaya başladı. Artık içeri girme vaktimiz gelmişti.

Görevlinin sesi uzaktan duyulduğunda, Kunduz başını kaldırıp derin bir nefes aldı. Sonra da içindeki havayı sıkıntılı bir şekilde dışarı verdi. Yaşlı adamın söylediği şey her neyse, canını çok sıkıyor olmalıydı.

Soramadım, o da anlatmadı.

Israr etmedim, o da teklif etmedi.

Merak ettim ama o sessiz kalmayı seçti.

"Artık içeri girelim mi öğretmenim?"

Ses tonu bana göre şefkat dolu olsa da bu olayın canını çok sıktığını anlayabiliyordum. İçeri girme teklifini kabullenip, evet anlamında başımı sallayarak sorusunu yanıtladım ve onu takip ederek trene bindim.

Sessizlik devam ediyordu. Trene binip kabinlerimize geçişimizin üzerinden neredeyse yarım saat geçmişti ama her ikimiz de hâlâ suskunluğumuzu koruyorduk. Yeniden hızla geçen ağaçları, kış ayının muhteşem tablolar ortaya çıkarttığı ormanları, güneşin utangaç ışıklarını göstermekte tereddüt ettiği sahneleri kabinimizden izlemeye başlamıştık.

"Sanırım biraz uyuyacağım Hediye, senin için sorun olur mu?" dedi sessizliği bozarak.

Kunduz bunu sorduğunda irkildim ve oturuşumu düzelttim.

"Tabii ki, ne sorunu olsun? Lütfen keyfine bak."

"Teşekkür ederim, çok kibarsın," dedi gülümseyerek. Ben de ona gülümsedim ve çantasını alıp ceketini katlayarak içine yerleştirişini izledim. Sonra çantasını yeniden yerine koyarken asker yeşili gömleği ile kaldı. Sadece bir gömlekle üşümez miydi?

Yatmak için hazırlanırken "Uyuyunca insanların üze-

rine kar yağar derler," dedim.

"Yani?" diye sordu ayakkabısını çıkarırken.

"Yani o gömlekle üşümez misin?"

Gülümsedi. Gülümsemesi devam ederken çoktan uzanmıştı bile. Sağ kolunu başının altına aldı ve gözlerini tavana dikti.

"Bu kadar ince düşünceli olman iyi değil öğretmen hanım. Sana da zarar, bana da," dedi, kaşlarımı çattım. Neden böyle söylemişti ki? Fazladan ince düşüncenin ne zararı olabilirdi ki?

"Ben sadece..."

"Sen sadece insanların iyiliğini istiyorsun. Biliyorum öğretmenim, biliyorum. Kalbinin ne kadar temiz olduğunu ben de iyi biliyorum ama ne olur bana yapma!"

Bu sözleri bir an için beni çok kırmıştı. Niye birdenbire böyle olmuştu ki? Hızla gözlerime dolan yaşlara engel olamazken başını çevirerek tekrar bana baktı. Yüzünde yaramaz bir çocuğunkini andıran tatlı bir gülücük vardı.

"Hemen gözlerin doldu, değil mi?"

Burnumu çektim sessizce.

"Hiç de bile."

"Ah, seninle ne yapacağım ben?"

Yeniden önüne döndü. Gözlerimdeki yaşı elimin tersi ile sildim. Derin bir nefes alıp bir kere daha burnumu çektim. Bu huyumdan nefret ediyordum. Hüzünlenince hemen ağlıyordum ve berbat ötesi bir şeydi.

"Öğretmenim."

Kunduz seslenince boğazımı temizleyerek cevap verdim.

"Evet?"

"Galiba üşüyeceğim."

"Üşü!"

Aniden bana döndü. Yattığı yerde çevrilen başındaki saçlar birbirine girmişti. Kahverengi saçları ilk kez bu kadar bağımsız görünüyordu. Bu ona ayrı bir hava katıyordu.

"Hemen de küsermiş."

"Komik miydi şimdi bu?"

"Özür dilerim, seni üzdüysem eğer."

"Özre gerek yok."

Gülümsedi. Son kez yüzünü tavana çevirip derin bir nefes aldı.

"Yine de bana böylesine bağlandığından ötürü acı çekersin diye korkuyorum. Özlersin, üzülürsün, ağlarsın. Ve ben, senin bu acıları çekmeni istemiyorum. Bunu gerçekten istemiyorum."

Düşüncesinin bu olduğunu hiç bilmiyordum. Benim için aramızı soğutma zamanı gelmiş miydi yani? Ben üzülmeyeyim diye, onu özlemeyeyim diye!

Bunu söylediğinde daha çok ağlayasım geldi. Baktım gözyaşlarım hunharca akıyor, içimi çekmeye falan başlayacağım "Lavaboya gitmem lazım," dedim.

Bana bakmadı. Belki de ağladığımı anlamıştı. Anlamış olmalıydı. Beni gayet iyi tanıyordu. Beni, çok çok iyi tanıyordu.

Trenin dar koridorlarında kendime gelinceye kadar ağladıktan sonra lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Pek beyaz tenli olmadığım için kızaran bir yerim yoktu. Minik burnum ve hafif çekik gözlerimi saymazsak. Siyah uzun saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirerek derin nefesler aldım. Şimdi çok daha iyiydim işte. Çok üzüldü-

ğümde, heyecanlandığımda bu şekilde gözyaşı olarak atıyordum içimdeki yoğun duyguları. Ağlamak benim için normal bir şeydi bu yüzden.

Yüzümü kurulayıp lavabodan çıktıktan sonra kabine doğru yürürken bir koltuk dikkatimi çekti. Boş bir yolcu koltuğu. Bu koltuk, Kunduz'un peşinden gidip beklediğim ve sonunda uyuyakaldığım yerdi. Sonra onu ilk kez gördüğüm, ona güvendiğim ve ona ciddi manada inandığım yerdi.

Titrek göz kapaklarımı açıp kapayarak, kursağımda biriken acıya anlam veremedim ve yürüyüşüme devam ettim. Bir insana böylesine bağlanmaya anlam veremiyordum. Dışarıdan biri duysa belki de saçma gelecekti ama durum buydu işte. Kabine yaklaştıkça heyecan basıyordu yüreğimi. Ve bu onun varlığından kaynaklanıyordu. Peki ya onu yitirdiğimde? Heyecan denilen duygu tamamen beni terk mi edecekti?

Hani bazı insanlar vardır ya; hayatınıza girer ve sizi ikiye böler. Birincisi ondan önceki siz, ikincisi ise ondan sonraki siz. Böyleleri girdiğinde hayatınıza asla önceki siz olamazsınız. Ya eksilmişsinizdir ya da artmış. Değişirsiniz... Ya büyür ya da ölürsünüz. Ya gelişir ya da çökersiniz. Asla ama asla eskisi gibi olmazsınız. Olamazsınız.

Uyuduğunu düşünerek sessiz bir şekilde kapı kolunu çevirdim ve yavaşça kapıyı açtım. Kapının açılan o azıcık bölümünden benim oturduğum yer görünüyordu. Aralığı genişleterek içeri girdim tamamen. İşte nihayet onu görebilmiştim. Uyuyordu. Sessizce kapıyı kapatıp bir süre kapıya yaslandım. Bakışlarım hâlâ onun üzerindeydi.

Kahverengi saçları, yattığı için alnından geriye düşmüş, kumral tenini ortaya çıkarmıştı. Öyle huzurla uyu-

yordu ki, görseniz öldü sanırdınız. Belki öyle olsun istiyordu. Belki değil, gerçekten de öyle olmasını istiyordu. Sıradan bir uykuda ölüme teslim olmaktı belki de hayal ettiği şey.

Dudaklarında kendiliğinden oluşan tebessüme baktım bir süre. Yeni çıkmış kahverengi sakallarının kaplandığı yüzüne. Güzel bir şekle sahip burnuna ve ona ait olan her şeye.

Ona olan bakış açım netliğini yitirmeye başladığında gözlerimin yeniden dolduğunu anladım. Bu duygunun sebebini anlayamıyordum. Saçmaydı bir kere. Neden? Tanımadığım bir insan için neden? Ona inansam bile neden? Kalbimi mi mühürlemişti yoksa? Belki de...

"Ah neler düşünüyorum ben böyle?"

Kendi kendime mırıldadığımda, başımı iki yana salladım. Tüm bu düşüncelerim yanlıştı. Belli ki beni çok etkilemişti. Yavaş iki adımın sonunda kendi koltuğuma geldiğimde, sessizce yerime oturdum. Biraz soğuk mu olmuştu ne? Hemen yanıma katladığım atkıma baktığımda yerinde olmadığını gördüm. Gözlerim direkt bir yere takıldı. Birkaç saniye öncesine kadar en ince ayrıntısına kadar izlediğim o insana...

Biraz önce üzerindeki atkımı nasıl fark edememiştim? Battaniye gibi örtmüştü üzerine. Bu nasıl oluyordu? Beni, beni nasıl böylesine etkiliyordu? Dudaklarına kadar incelemişken, üzerindeki atkımı nasıl göremiyordum?

Bana ne yapıyorsun sen böyle? Ne yapıyorsun?

"Sessiz olun lütfen."

"Evet, çay da alalım."

"Hayır, hayır jambon istemiyorum."

"Biraz sucuk olursa, var mıydı ki?"

"Biliyorum, çok zahmet ettim size. Minnettarım."

Fısıltımın sesini öylesine kısmıştım ki, Kunduz'u uyandırmamak için boğazımın büzüşeceğini falan düşündüm bir an için. Görevlilere yarım saat dil dökmemin ardından bana göre harika bir masa donatmışlardı. Kunduz elbet uyanacaktı, uyandığında da karnı acıkacaktı. Bu ihtimalle ona çoktan bir masa hazırlamıştım, içim rahattı. Çayın soğumamasını umarken, tahminimce sucuklu yumurtanın kokusu burnuna doldu. Gözlerim sürekli yüzünde olduğu için ilk önce kaşlarını çatışını görebilmiştim. Sonra alnı kırıştı. Koku burnuna doldukça ayılıyordu sanırım. En son, gözlerini çok az açtı. Yeniden kapatıp ellerinin tersi ile göz kapaklarını ovaladı. Sonra da daha çok açtı. Tavana bir iki saniye baktıktan sonra bana çevirdi bakışlarını.

"Burnuma ev kokuyor," dedi uykulu, mahmur sesi ile. Aynı zamanda ses tonunda tatlı bir huzur ve mutluluk vardı.

Ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Uzun süredir uyuyorsun. Yolculuk bitecek diye ödüm koptu, ben de seni uyandırmak için midenle anlaşma yaptım," dedim küçük bir çocuk gibi ses tonumu yumuşatarak.

Gülümsedi. Gülümsemesi devam ederken, yattığı yerden yavaşça doğruldu. Atkımı nazik bir şekilde kenara alıp omuzlarını hareketlendirdi. Sonra elleri ile koltuğa tutunup üst bedenini hafifçe öne eğdi ve bu zaman zarfında aynı anda masayı da inceledi.

"Bunları nasıl yapabildin?" diye sordu, normalde trende ikram edilmeyen yiyeceklere bakarak.

"Şey," dedim gülümseyerek, "yaklaşık yarım saat çalışanlara yalvardım. Onlar da bana daha fazla dayanamadılar. Sucuklu yumurta yapmama, salatalık ve domates doğramama, menemene benzeyen bu şeyi yapmama ve diğerlerine izin verdiler."

"Onları kandırdın mı yoksa?" diye sordu. Gözlerini kuşkuyla kısmış, yaramaz bir çocuğun haylazlığını andıran tatlı bir ifadeyi takınmıştı yüzüne.

"Sanırım biraz," dedim istemsizce kıkırdayarak.

O da gülümsedi.

"Bence kimseyi kandırmaya ihtiyacın yok, onlar senin tatlılığına dayanamamışlardır," dedi.

Aynı şekilde gözlerimi kıstım. Mizahı devam ettirmek istemiştim.

"Şu an beni kandırıyor musun yoksa?"

"Sanırım biraz," dedi, daha fazla gülümsemeden hemen önce.

İkimiz de gülümsemeye devam ederken "Elimi yüzümü yıkayıp hemen geleceğim," dedi ve yavaşça ayağa kalktı. "Sen başla lütfen, acıkmışsındır."

"Yok, seni bekleyeceğim," dedim. Ayakta olduğundan dolayı ona bakmak için başımı hafif yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım.

"Koşmalı mıyım o halde?" diye sordu.

Yutkundum. Ne istersem yapabilecek bir seviyedeydi. O yüzden ben de en çok istediğim şeyi söyledim.

"Hayır, kesinlikle geri gelmelisin. Her nereye gidersen git, geri gelmelisin."

Yüzündeki tebessüm yavaşça kaybolup yerini ciddi bir ifade alırken gözlerime baktı. Neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyordum. Bilinçaltıma işleyen şu ayrılık korku-

su dilime dolanmış olmalıydı. Artık geri de alamazdım. Öylece bekledim. Ekleme yapmak ya da açıklama yapmak yerine öylece bekledim.

Bir süre beni izledi. Bakışları ile taradı beni. Sonra şefkatle okşadı bakışlar. Hemen sonrasında güvenle destek oldu o bakışlar. Bakışları ile ısındım. Bakışları ile sarmalandım. O bakışlar çok şey ifade etti bir an için.

Su olup canlandırdı çöle dönen yüreğimi, kibrit olup yaktı kâğıttan korkularımı, güneş olup aydınlattı karanlık hislerimi.

"Geleceğim..."

Kapıyı açmadan hemen önce, bakışlarının yarım bıraktığı cümleyi tamamladı.

"Her neredeysem, mutlaka geri geleceğim."

16. Bölüm

"Fantastik filmlerin gerçek olması mesela, ne garip olurdu değil mi?" diye sordum çayımdan bir yudum alırken.

"Mesela hangisi?" diye sordu kendi çayından bir yudum alarak.

"Film izler misin?" diye sordum heyecanla. Heyecandan elimdeki çay bardağı titremiş, içindeki çay biraz parmağıma dökülmüştü. Kahvaltı ortamında sorulacak soru değildi belki ama bunu umursamıyordum. Herhangi bir şekilde onunla konuşmak bana iyi geliyordu.

"İzlemişliğim var elbette," dedi parmağıma bakarak. "Çok mu yaktı?"

Ona yoğunlaşmışken sorusu ile irkildim. Sonra parmağıma baktım.

"A, yok, çok değil, biraz döküldü zaten."

Elimdeki ıslaklığı kurulayarak yeniden ona döndüm.

"Mesela hangi filmi beğeniyorsun?"

Sucuklu yumurtanın son lokmasını ağzına atarken düşündü. Bir süre ağzındaki lokmayı çiğneyerek düşünmeye devam etti. Sonra da yemeği bitirmenin huzuru ile

oturduğu yerde geriye yaslandı. Yavaşça bacak bacak üstüne attı ve sağ kolunu üstte bulunan dizinin üzerine yerleştirdi. Dizi üzerinde duran eline de çay bardağını alınca bir şeyler söyleyeceğini anladım.

"Yani, aslında sen söylesen daha iyi olur. İzlediğim filmler ile gerçek yaşamı birbirine karıştırabilirim. En son 2004'te güzel bir film izlemiştim. Ondan sonra doğru düzgün izlemedim."

"2004 mü?" diye sordum heyecanla.

"Yani ben dördüncü sınıfa giderken."

"Evet, 2004," dedi gülümseyerek.

"Minik bir kız çocuğuyken benimle karşılaşsaydın kim bilir neler olurdu, değil mi?"

Çayından minik bir yudum alıp bunu söylerken gülümsemesi çok hoştu. Böyle tatlı tatlıydı.

"Sana inanmazdım ki," dedim ben de çayımdan bir yudum alarak.

"Şimdi inanıyor musun peki?"

"Evet."

"Neden?"

"Bilmem."

"Bilirsin."

"Bilmiyorum."

Bardağımı bodur masaya yerleştirdim ve gerçekten de hiçbir fikrim olmadığını düşündüm.

"İnanç dediğimiz şey öğretmenim, bir nevi tercihtir. Ve tercihlerimizi bilerek seçeriz. Bilgimiz dâhilinde, isteyerek ve özümseyerek. Yani biliyorsun, bildiğini de biliyorsun. Elbet senin de bir *çünkü* dediğin vardır. Söyle bana senin *çünkü* dediğin şey nedir?"

Yutkunarak dediklerini düşündüm.

"Çünkü," dedim dudaklarımı ıslatmadan hemen önce, "bu yavan dünyada, senin gibi mucizelerin var olduğuna inanmak istiyorum."

Gözlerinin içi bile gülümsedi. Bu gülümsemesini gördüğümde gözlerimi ayırmadan izliyordum yüzünü. Öylesine içten bir gülümseme şekli vardı ki. Sürekli farklı şekilde gülümsüyordu ve her defasında beni etkilemeyi başarıyordu.

"Dünya yavan bir yer öğretmen hanım. Bunu değiştiremeyiz."

O da bardağını masanın üstüne koydu. Sonra da derin bir nefes alarak sıkıntı ile dışarı verdi.

"Dünyanın yavan bir yer olduğunu anlamak için öylesine uzun yaşadım ki, bazen lanetli biri olduğumu düşünüyorum."

Çenesi titredi. Âdemelması hareketlendiğinde gözlerinde oluşan nemi fark ettim. Bir anda yoğun bir duygu seline kapılmıştı.

"Ben de normal bir insan olarak doğmak, büyümek ve ölmek isterdim. Ben de sevmek, âşık olmak, sonunda aşkımdan ölmek isterdim. Ben de savaşmak, gazi olarak geri dönmek ya da ölmek isterdim."

İçini çekti, sağ gözünden bir damla yaş siyah pantolonun üstüne düştü.

"Ben de... Ben de ölmek isterdim."

Titreyen çeneme engel olamadım. Gözyaşlarım onunkilere kıyasla çok daha yoğundu. İçimi çektim. Bir insanın dünyadan böylesine bıkarak ölümü arzulamasına ilk defa tanık oluyordum.

Bana baktı.

"Ben bir mucize değilim Hediye. Ben, mucizenin yanından bile geçmeye layık değilim."

"Kunduz!" diye fısıldadım.

Ağladım. O da ağladı. İnsan bir başkasının gözlerinin içine bakarak nasıl ağlar ki? Her ikimiz de gözyaşlarımızı özgürce salıverirken, gözlerimizin içine bakmaya devam ediyorduk. Aslında ben bu şekilde de konuştuğumuza inanıyordum. Öyle ya, bazen insan harf ve sese muhtaç olamadan da konuşabiliyor.

"Sen benim mucizemsin!"

"Benim yüzümden ağlama, dayanamıyorum."

"Şu yavan dünyanın, en tatlı katığısın."

"Asıl mucize sensin."

"Ölümü arzulama güzel insan, sen! Sen, her ne kadar yeterince yaşadığını düşünsen de, ben ve benim gibilerin sana ihtiyacı var."

17. Bölüm

"Cüceler, elfler ve daha nicesi..."

"Nasıl yani?"

Oturduğum yerde kıpırdanarak kaşlarımı çattım. Filmlerden konuşurken bir anda konu nasıl bu noktaya gelmişti ki?

"Sen şimdi, tüm bu canlıların gerçek olduğunu mu söylüyorsun? Tamam cüce konusunda sana hak veririm ama ya elfler? Onlar nasıl?"

"Elf derken neyi kastediyorsun mesela?" diye sordu. Parmaklarını birbirine geçirmiş işaret parmağı ile beni göstermişti.

Boğazımı temizledim.

"Şey, yani bilirsin işte. Uzun sarı saçlı, uzun kulaklı, böyle ciddi ve büyülü varlıklar."

"Yani filmlerde gördüklerin."

"Senin gördüklerin?"

"Filmler de bir insanın hayal dünyasından ibarettir."

"Peki ya gerçek olan?"

"Gerçek olan," dedi derin bir nefes alarak, "kulakları-

nın hafif uzun olduğu doğru. Ayrıca çok düzenli ve temiz yaratıklardır. Belki biraz gururlu ve itici, filmlerdeki gibi sert karakterdeler, ancak saç konusunda sarı belirleyici bir faktör değil."

"Haklısın," dedim başımla onaylayarak. "Hobbit filminde de farklı renk saçta elfler vardı."

"Hobbit? Yani Tolkien'den mi bahsediyorsun?"

"Evet," dedim heyecanla. Heyecandan yine hareketlenmiş hafif öne doğru eğilmiştim. "Onu tanıyor musun?"

"Birkaç kez görüşmüşlüğüm var," dedi.

Gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Yok artık!"

"Ben yalan söylemem öğretenim."

Ona şaşkınlık ve hayranlıkla bakarken yalan söylediğine bir saniye olsun ihtimal vermemiştim. Yine de... Yine de Tolkien'den bahsediyoruz.

"Şu an inanç çıtamı sonuna kadar zorlayarak çatlattım. Daha neye inanacağım bilmiyorum," dedim, tüm hayranlık dolu duygularımla.

Yaramaz bir çocuk gibi omuzlarını silkeleyerek gülümsedi.

"Sen bilirsin, elindeki pipo benim hediyemdi. İnanıp inanmamak sana kalmış."

Gülücüğüm tüm yüzüme yayıldı.

"Ciddisin sen."

Bir çırpıda onun koltuğunun olduğu bölüme geldim. Koluna dokundum heyecanla.

"Söylesene nasıl biriydi Tolkien?"

"Kaçığın tekiydi," dedi gülümseyerek.

Daha çok gülümsedim. Yüzüklerin Efendisi, hayranı

olduğum yapımdı. Tamam kitabını okumamıştım ama filmi bile yazarının hayal dünyasına olan hayranlığıma yeterli sebep olmuştu.

"Gandalf karakterini hayal ederken beni düşündüğünü itiraf etmesinden sonra bir daha konuşmadım."

"Niye ama? Gandalf harika bir karakter, üstelik benim de favorim," dedim yavaşça kolunu bırakarak.

"Senin gördüğün Gandalf, kitaba yazılan hali. Bana anlattığını duysan sen de asla sevmezdin. Ayyaşın tekiydi ilk başta. Ah, uzaktan ayyaşa mı benzetiyordu beni ki? Bak yine sinirim bozuldu."

Kendimi gülmek ve hatta püskürmemek için zor tutarken yeniden kendi koltuğuma geçtim.

"Ona da şu uzun yaşam özelliğini söyledin mi?" diye sordum ciddi kalmaya çalışarak.

Gözünün ucu ile baktı.

"Tabii ki de hayır! O kaçığa bu özelliğimi söylesem bir de bununla ilgili kurgu tasarlardı," dedi.

"Sen yalan söylemezsiiin!" dedim çocuksu bir ses tonu ile.

Bir kere daha göz ucuyla baktı. Sonra suçlu bir çocuk gibi öksürdü.

"Belki biraz, ucundan kıyısından söylemiş olabilirim," dedi.

Gülümsemem devam ederken bir kez daha "Sen yalan söylemezsiiin!" dedim.

Alt dudağını ıslatıp boğazını temizledi. Sonra oturduğu yerde kıpırdandı.

"Tamam, ona bu özelliğimi en ince ayrıntısına kadar anlattım ama bununla ne alakası var? Ayyaş ile benim ne gibi bir bağlantım olabilir ki? Yani ben..."

"Çok tatlısın," dedim birden.

"Beni avutma."

"Hayır, cidden çok tatlısın." Bir kez daha söylediğimde gülümsemem devam ediyordu. O da gülümsedi. Tatlı olamaması için herhangi bir sebep yoktu. Şu an bir çocuktan farklı olmayacak kadar masumdu.

Mizah bitip yeniden ciddiyet hâkim olduğunda esefle derin bir nefes aldı.

"Tolkien'in ölümü de benim için sarsıcı bir olay olmuştu," dedi yüzüne derin bir hüzün takınarak. "O zamandan bu yana filmde izlediğim tek karakter Gandalf olmuştur. Kaçık adamın beni nasıl hayal ettiğini görmek istediğimde ya da onu özlediğimde gider izlerim."

"Kaybetmek," dedim.

"Benim için artık çok ağır bir yük halini aldı," dedi.

Düşününce ona hak veriyor, onu anlıyor ve bundan dolayı bir gün onu kaybetmeyi göze alacağımdan korkmaya başlıyordum. O ölüme hasretse bile, benim ona olan hasretim onu salıvermeme imkân verecek miydi?

Elfler, cüceler ve Tolkien bahane...

Ben seni düşünüyorum dostum. Seni, ölüme hasret olan bu ender güzelliği.

"Tekrar dünyaya gelecek olsan, nasıl bir hayat isterdin?"

Gözleri penceredeydi. Soruyu sormamla bakışlarını bana çevirdi. En son Gandalf hüznünden sonra farklı şeyler sorarak zihnini dağıtmak istemiştim.

"Reenkarnasyona inanmıyorum öğretmenim," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Biliyorum, biliyorum," dedim oturduğum yerde kıpırdanarak. "Kastım, eğer bir kere daha yaşama şansı veril-

seydi yani. Ve normal bir insan olsaydın, nasıl bir hayat isterdin?"

Anladığını belli eden bir mırıltı ile karşılık verdi. Sonra da huzurlu bir gülücük yerleştirdi yüzüne. Sanırım düşündüğü şeyin mutluluğu yüzüne huzur olarak yansıyordu.

"Mesela," dedi bacak bacak üstüne atıp, üstte kalan dizini elleri ile kavrayarak, "bir çiftçi olmak isterdim."

Gülümsedi. Gözlerini kıstı, sanki anlattığı şeyi anımsıyor gibiydi.

"Üç çocuk, hayır hayır, dört ya da beş çocuğum olsun isterdim."

Gülümsemesi genişledi.

"Ama en çok kızım olsun isterim. Bir erkek çocuğum olsa yeterli. Kız çocuklarını çok seviyorum, minik prensesler."

Derin bir nefes aldı. Gülümsemesi yavaşça silinirken, gözleri arzuyla baktı o belirlediği hayali noktaya.

"İlk önce ben ölmek isterdim elbette. Sonra eşim ve zamanla yaşlanan evlatlarım. Normal biri olduğum için yaşlanacağım da doğal olarak. Saçlarımın tamamı beyazlardı mesela, sonra dede olurdum."

Seslice gülerken bana baktı. Ben de gülümsedim. Anlattığı şey çok hoşuna gidiyor olmalıydı.

"Ah, ağrıyan dizlerimin üstüne çıkar mısın miniğim? Tabii dedeciğim ama ya canını yakarsam? Bir şey olmaz, sen daha miniciksin!"

Yere bakarak hayali torunu ve kendi diyaloğunu seslendirdiğinde gözlerindeki bakış hasrete dönüştü. İçindeki tüm nefesi dışarı verirken, göğsü kalkıp indi. İç geçirdi yani.

"Biliyor musun," dedim yutkunarak, "asıl mesele senin kendine denk birini bulamamış olman. Eğer senin gibi uzun yaşamlı birini bulmuş olsaydın, yani ne bileyim onlardan hâlâ var diyorsun, onlardan birini bulsaydın eğer..."

"Onlardan birine denk geldim Hediye. Ama hepimiz farklı şekilde yaratılıyoruz. Mesela o şu an ölüm döşeğinde. Şu yaşlı çifti hatırlıyor musun? Yaşlı adamın bana dediği şey, torunlarımdan olan uzun yaşamlı kişinin beni hâlâ hatırladığıydı. Şu an ölüm döşeğinde ve bu... Bu ilk defa oluyor. Yani, ne çocuklarım ne torunlarım arasında uzun ömre sahip kimse çıkmamıştı. Onun nasıl uzun ömürlü olabildiğini bilmiyorum."

"Şu an kaç yaşında?" diye sordum.

"İki yüz beş."

"Ciddi misin? Çevresindeki insanlar ona nasıl davranıyorlar?"

"O da sürekli benim gibi yer değiştirdi. Birkaç evliliği oldu ve şu an sırrını bilen torununun torunu ile bir dağ evinde yaşıyor."

Kaşlarımı çattım. Az da olsa bir tuhaflık vardı. Bunu sadece Kunduz'un ses tonundan bile anlayabilirdim.

"Peki ama nasıl? Yani şimdi sen neden onunla görüşmek istemiyorsun?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum," dedi pişmanlık sezdiğim bir ses tonu ile." Bir şeyi fark ettim ve o zamandan beri onunla görüşmeyi kestim."

"Neyi fark ettin?"

"Sanırım," dedi tereddütle, "benimle görüştükçe ömrü uzuyor."

"Ne? Bu nasıl olur?"

"Bilmiyorum ama gerçek bu. En azından testlerimden aldığım yanıt bu. Ve benimle konuşan o yaşlı adam, torunumun oğullarından biri."

"Yani torununun, torunu," dedim şaşkınlığım zirve yapmışken.

"Evet, öğrencim olan o yaşlı kadın soyumdan biri ile evlenmek istedi."

"Tüm bu kişiler senin sırrını biliyor mu?"

"Dedim ya, benimki sihirli bir şey değil. Birileri öğrenince bozulmuyor. Sadece, söyleyeceğim insanları özenle seçiyorum o kadar."

Derin bir nefes aldım, derin bir nefes verdi. Bu iş, tahminimden de derin boyutlardaydı. Kunduz'a karşı olan hislerim zaman geçtikçe daha da anlamlı bir hal alacağa benziyordu.

18. Bölüm

"Sahiplendiğim hayvan var mı?" diye sordum, başımı yaslandığım koltuğun yumuşak bölümünden kaldırırken. Konuyu farklı yönlere çekerek onun tüm bildiklerinden faydalanmak istiyordu.

"Bir kedi," dedi dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek. "Kendi siyah, ayakları beyaz bir kedim vardı. Görsen o kadar yaramazdı ki. Onu tam olarak nasıl sahiplendiğimi hatırlamıyorum ama en iyi hatırladığım şey kendi beyaz, ayakları siyah bir kedi ile evlendiği."

Kıkırdadım. Çok tatlı ve aynı zamanda komik gelmişti.

"Yani senin kendi siyah ayakları beyaz kedin, kendi beyaz ayakları siyah bir kıza âşık oldu, öyle mi? Ah çok tatlı, birbirlerini nasıl da bulmuşlar, değil mi?"

"Evet," dedi o da gülümseyerek.

Gülümsemesi devam ederken parmaklarını inceledi bir süre.

"Sonra bizim bu çiftin bebekleri oldu. Tam on iki tane."

On iki sayısını söylerken gözlerini açmıştı.

"On iki mi?" Ben de şaşkınlıkla tekrar ettim.

"Hepsine bakmak zor olmuştur."

"Pek değil aslında, o aralar bir daha kimseyle evlenmeyeceğime dair yemin ettiğim bir zamandı. Son çocuğum ölmüştü, onun cenazesine katılmış ve kendimi yapayalnız bir adam ilan etmiştim. Gariptir ki, yirmi dokuz yaşında bir adam olarak görünüyordum ve kafa dinlemek için gittiğim bir köyde bir genç kız bana âşık olmuştu. Bu kızdan kaçmaya çalıştıkça o sürekli karşıma çıkıyordu. Çok da güzel bir kızdı ama ben artık o işlerden elimi ayağımı çekmiştim. Bir başkasının benim yüzümden üzülmesindense kendimi soyutlamayı göze almıştım."

Anlattıklarını dikkatle dinlemeye devam ettim.

"Bir gece evimin kapısı çalındı. Gelen o genç kızdı. Bana aşkını bağıra çağıra itiraf etti. Bir iki tane de tokat attı."

"Tokat mı? Neden?" diye sordum.

"Her saniye beni düşünüyormuş ve ben onu hasta etmişim."

Şaşkınlıkla alt dudağımı ve kaşlarımı kaldırdım. Demek ki aşkının son noktasına gelmişti.

"Bir gece köyü sessizce terk etmeye karara verdim."

"O kızla görüşmeyi kestin mi yani?"

"Zaten sırf onun için terk ettim köyü."

"Ama çok üzülmüştür."

"Ne yani evlense miydim onunla?" diye sordu sağ kaşını kaldırarak.

"Bilmem," dedim omuzlarımı silkerek. "Sonuçta uzun yaşamlısın. Yaşamının bir bölümünü ona versen ne olurdu?"

Böyle bir soruyu sorduğuma kendim de inanamamıştım. Bu onu kırabilirdi. Zaten bir kere sırf mecburiyetten

ötürü bir evlilik yapmıştı, ah ben neler dedim.

"Tamam, tamam. İçten içe suçlama kendini. Kırılmadım. Ne demek istediğini anladım ben senin," dedi.

"Ama hayır. O mecburi evlilikte bile sevgi vardı aslında. Eşime elimi bile sürmememe rağmen saygı boyutunda seviyordum. Ama sevmediğim bir insanla evlenemezdim öğretmenim. Bu ona da bana da eziyet olurdu."

"Haklısın, ben, sadece... Ah çok üzgünüm."

Başını hafif yana eğerek tatlıca gülümsedi.

"Neden ömrümün bir bölümünü sana vermemi istediğine dair bir his besliyorum? Sanki bilinçaltın diline yansıyor, öyle mi?"

"Nasıl?"

Yutkundum ve hızla kendimi savunmaya geçtim.

"Hayır, hayır! Öyle bir şeyi demeye ne hakkım var? Ben sadece, seni gerçekten seven insanların senden ayrılmak istemediğini görüyorum ve onların seninle vakit geçirmeye hakları olduğunu düşünüyorum o kadar."

Bakışları içimdeki çıplak düşünceleri okur nitelikteyken, dudaklarına anlayamadığım bir gülümseme yerleştirdi.

"Öyle olsun bakalım," dedi konuyu değiştirerek. "İşte o kediyi o köyde sahiplendim. Tabi şimdi torununun, torunun, torunu kaldı geriye ama hâlâ doğan her yavru ya tamamen siyah, ayakları beyaz ya da tamamen beyaz, ayakları siyah olarak dünyaya geliyor."

Kendindeki acayiplik kedisine de yansımış olmalıydı. İçimden bu düşünceyi geçirir geçirmez, beni anlayabileceği geldi aklıma ve hızla düşüncelerimi değiştirerek başka şeyler düşünmeye çalıştım.

19. Bölüm

Hızla geçen kar manzaraları yerini yenilerine bırakırken, sıcak ve sessiz odacığımızda oldukça mutlu olduğumu hissettim. Kunduz gibi bir şaheserle aynı ortamda bulunmak ve onunla aynı havayı teneffüs etmek bir an için çok mutlu etmişti beni.

"Ah çok huzurluyum."

İçim gerçekten de bir anda huzurla dolduğunda bunu dile getirmeden edemedim. Sebepsiz ve nedensiz bir şekilde böyle huzurla dolmama anlam veremeden bir anda ağzımdan çıkmıştı içimdeki huzurun güzelliği.

Gözlerinin içi gülümsedi.

"Ruhun doyuma ulaştı çünkü," dedi açıklama yaparak.

"Nasıl?"

Kaşlarımı kaldırarak sorduğumda yüzünü hafif yukarı kaldırdı. Derin bir nefes aldı ve "Soğuğa biraz dayanabilirsen, biraz temiz hava alalım mı?" diye sordu. "Tam açıklamamı orada yapmak isterim."

"Olur," dedim. Pencereyi açacak diye bekliyorken, ayağa kalkışını izledim.

Hızla hareket eden trenden atlayacak halimiz olmadığına göre, teras ya da balkon bölümüne gidecektik sanırım. Ya da herhangi bir şey. O gitmek istedikten sonra itiraz edecek değildim. Ben de ayağa kalktım ve atkımı düzenli bir şekilde boynuma sardım. Üzerini düzelterek kapıyı açıp çıktı. Beklemeden peşinden yürümeye başladım.

Koltuklu bölüme gelince herkeste bir saygı hali oluştu. Doktor gözüyle baktıkları bu insana saygı gösteriyorlardı. Ona ben de saygı duyuyordum. Ama benim saygım sadece doktor olduğu için değildi. O hekimlerin en iyisi de olsa şimdiki saygımı kazanamazdı işin aslında. Benim ona olan saygım, yıllanmış tecrübe ve deneyimlerinden kaynaklanıyordu.

Kendisine saygı gösteren insanlara tatlıca gülümseyerek karşılık verdi. Ben de onunla birlikte gülümsemeye devam ettim. Trenin son bölümüne gelmeye yakın, görevli amca ile karşılaştık. Pala bıyıklı, hafif göbekli amca çok nazik görünüyordu. Boynundaki düdüğe gözüm ilişti. İlk trene bindiğimde beni bir adamla aynı kabine verdiği için sinirlenmiştim ama şimdi minnettardım. Kunduz gibi biri ile tanıştırdığı için çok ama çok minnettardım.

"Buyurun, ne arzu etmiştiniz hekim bey?"

"Eğer mümkünse," dedi Kunduz görevli amcaya gülümseyerek. İşaret parmağı ile trenin sonundaki küçük balkonu gösterdi ve "biraz hava almamız mümkün mü?" diye sordu.

"Ah tabii, ancak dikkatli olun tehlikeli olabilir. Size eşlik etmemi ister misiniz?"

Görevliye kibar bir gülüşle karşılık veren Kunduz "Teşekkür ederiz, eğer izniniz olursa biz ikimiz çıkmak isteriz," dedi.

"Tamam o halde, ben size kapıyı açayım."

Görevli amca önden gidip kapıyı açtı. Kendisi kenara çekilince ilk önce Kunduz çıktı dışarı. Yerin bir bölümü karla kaplanmıştı, kayma tehlikesine karşı güvenli bir yer oluşturunca kapıya yeniden döndü. Gözleri beni aradı. Göz göze geldiğimizde gülümsedi tatlıca ve elini uzattı.

"Öğretmenim."

Eline baktım bir süre. Soğuk rüzgâr insanı üşütüyordu, kahverengi saçları rüzgârın etkisi ile sağa sola savrulurken, gözleri her şeyden çok yaşam vadediyordu.

Ayaklarım ona doğru gitmeye başladı. Bunu bilinçsizce yapıyordum. Sanki ait olduğum bir yere bedenim kendi başına gidiyor gibiydi. Nihayet ona yakın bir yerde durduğumda elini hafif yukarı kaldırdı.

"Tut!" diyordu. "Elimi tut!"

Bu el, senin elin, hayatımda tutmak istediğim en güzel şey.

Elim de benden bağımsız eline dokununca daha çok gülümsedi ve parmakları elimi kapattı. Ondan destek alarak yürümeye başladığımda ilk önce soğuk bir rüzgâr aldı tüm hücrelerimi. Bu, kapının minik aralığından gelen hava akımıydı. Asıl hayat tamamı açıldığında anlaşılacakmış meğerse.

Balkona doğru bir adım attım. Ayağımın hızla soğumasını hissettim. Sonra diğerini de atıp tüm vücudumla trenin en sonundaki balkona tamamıyla çıkınca her şey değişti.

Ne soğuk, ne hava akımı, ne de üşüme hissiyatı. O rüzgâr tüm hicretlerimden geçerken, bir bir hissetim gözeneklerimi. Kolumdaki gözenekler, yüzümdeki gözenekler, göğüs kafesimdeki gözenekler ve tüm bedenimdeki gözenekler.

İlk kez o zaman hissettim kendimi.

İlk kez o zaman hissettim varlığımı.

Soğuk ne kelime? Ben... Ben yaşıyordum.

Histerik bir kahkaha çıktı ağzımdan. Bu yaşamı hissettiğimin belirtisiydi.

"Çok güzel!" diye bağırdığımda Kunduz yavaşça elimi bıraktı.

Ondan bağımsız olunca bir de özgürlük hissi doldu yüreğime.

Ben, aslında insan olarak yaşamanın ne demek olduğunu ilk kez o zaman anladım. Ah ne güzeldi yaşamak, ne güzeldi bir bedene sahip olmak. Ne güzeldi ruhun doyuma ulaşması. O an, beden yerine ruhun doyuma ulaşmasının çok daha farklı bir his olduğunu anladım. Asıl yaşamı temsil eden meğer ruhmuş da benim şimdiye kadar bundan haberim yokmuş.

Rüzgâra karşı durmaya çalışan bedenim milim milim yaşadığını hissederken "Ah! Kalbimin atışını ilk kez böylesine yoğun bir şekilde hissediyorum," diye bağırdım.

Cevap vermedi ama beni duyduğuna emindim. Rüzgârın kulaklarımıza yaptığı baskı ve trenin sesi duymamızı zorlaştırsa da bağırarak anlaşabilirdik.

Temiz havayı içime çektikçe çektim. Geçmişte yaşanılan acı hatıralar, derin bir iz bırakan yorgunluklar ve yüreğime saplanan tüm o ağırlık yapan hisler teker teker temizleniyordu sanki. Kunduz öne doğru bir iki adım atıp balkonun korkuluklarına dirsekleri ile dayanarak bana baktı. Gözlerimi açınca direkt onun gülümsemesi ile karşılaşmak cidden harika bir şeydi.

Şu yaşadığım şey bir rüya olsa, asla uyanmak istemezdim. O rüya sonsuza kadar sürsün, Kunduz gözümün

önünde böyle tatlıca gülümsesin isterdim. Bunun mümkün olmadığına adım kadar emindim ancak diliyordum işte. Duaları kabul edecek olan da Allah değil miydi zaten?

"Dua aslında kapı çalmaktır öğretmenim," diye bağırdı Kunduz.

"Biz kapıyı çalarız ve ev sahibinin açıp açmaması ona kalmıştır. Her şekilde ona sevgi ile bağlı kalmalıyız."

"Hey, yine beni okumaya mı başladın sen?" diye sordum bağırarak.

Gülümserken başını hafifçe öne eğdi. Yeniden bana baktığında "Seni okumama gerek yok, çünkü," diye bağırdı.

"Çünkü resimli kitaplar gibiyim değil mi? Bakınca bile anlıyorsun," diye tamamladım.

Kaşlarını kaldırarak beni tebrik edici bakışları ile karşıladı.

"Aslında böyle söylemeyecektim ama senin fikrin çok daha afili geldi."

Gülümsedim.

"Ruhun hissediyor değil mi?" diye bağırdı.

"Ruhum mu?"

"Evet," dedi başı ile tasdikleyerek. "Bedenin soğuk hava akımında üşümeyi durdurup içinde böyle sarı kanola çiçekleri açmış gibi güzel hisler dolduğunda, ruhun hissetmeye başlamış demektir."

"Sarı kanola çiçeği mi? Neden kanola? Neden gül ya da papatya değil de kanola?"

Yaramaz bir çocuk gibi, bilmem dercesine omuzlarını silkeleyip alt dudağını hafif yukarı kaldırdı. Sesli güldüm.

"Şu an benimle alay mı ediyorsun Kunduz Bey?"

Gözlerini kısarak baktı.

"Sence bu, yıllanmış bir yaşlı adam için münasip bir davranış mı?" diye sordu.

Daha sesli güldüm.

"Hey, sana yaşlı demek uygun değil. Bana kalırsa literatürde sana bir sıfat biçmek de mümkün değil," dedim.

Bu sefer o şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Şu an benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken "Sence benim gibi henüz yirmilerinde olan bir öğretmen için münasip bir davranış mı?" diye sordum.

Bu sefer o sesli bir şekilde güldü. Her ikimizin de saçları esen rüzgâr ile sağa sola savrulurken o benim gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu, ben de onun. Bazen, bu yolculuk hiç bitmesin istiyorum. Dua edip kapıyı çalsam ve kapıyı açmayı da Allah'a bıraksam duamı kabul eder mi acaba? İnşallah eder. Zira şu an o kapının açılması benim en büyük dileğim.

"Hadi artık içeri girelim, hasta olmanı istemem."

Korkuluklara tutunup kendimi geriye doğru çektiğim bir esnada bir çocuk gibi uçuyormuş hissederken, Kunduz'un sesi ile irkildim. Kollarımı geri çekmiştim ki bir an için başım döndü.

"Ne oldu? Sana söylemiştim, hadi bir an önce içeri girelim," dedi telaşa yakın bir ses tonu ile.

"Tamam bir saniye, kendime gelmem için bir saniye ver lütfen," dedim.

"O kadar kötü müsün? O halde şu noktaya baskı uygula," dedi baş ve işaret parmağı arasındaki noktayı işaret ederek.

Hızla gösterdiği yere baskı uygularken, kararan gö-

züm yavaşça görmeye ve dönen başım yeniden normal bir hal almaya başladı. Birkaç dakika içinde tamamen kendime gelmiştim.

"Vay, ne çabuk etki gösteriyor böyle. Bu ne tedavisidir?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Geleneksel Asya tıbbı. O gösterdiğim yer akupunkturda kullanılıyor. Başın döndüğünde oraya baskı uygularsan geçer," dedi.

"Akupunktur mu? İğne olmadan mı?" diye sordum. "Sende bilmediğim ne cevherler varmış böyle."

Gülümsedi. İltifatım hoşuna gitmişçesine gözleri parladı.

"Ayrıca," dedi boynundaki bir noktayı göstererek. "Buraya baskı uygularsan mide bulantın geçer. Ve şurası..." Bileğindeki iki damar üstünü gösterdi. "Hıçkırık tuttuğunda iyi gelir."

"Ah, harika! Ben de bu geleneksel tıbbı öğrenmek isterdim," dedim noktaları ezberlemeye çalışarak.

"Hüzünlü olduğunda şuraya baskı uygularsan hüznün yavaşça dağılır," dedi kalbine yakın bir yeri işaret ederek. "Ve istemsizce akan gözyaşları için de," boğazındaki boşluğu gösterdi, "işte bu noktaya hafif dokunuşlar yaparsan gözyaşların yavaşça durulacaktır."

O noktaya dokunmaya devam ediyordum ki "Çok fazla dokunmamalısın. Gözyaşı pınarını kurutma tehlikesi de var," dedi.

"Ah öyle mi?"

Hızla elimi o noktadan çektim. Ağlamak benim için en önemli şeylerden biriydi. İçimdeki sıkıntıları bazen hatta çoğu defa gözyaşı ile gideriyordum. Gözyaşlarımın tamamını bu şekilde kaybedersem ne yapardım? Burnum sız-

lamaya başlayınca yavaştan üşüttüğümü anladım. Sessizce burnumu çekip son kez derin bir nefes aldım.

"Bence artık girsek iyi olacak," dedim. "Yoksa tamamen üşüteceğim. Gerçi doktor yanımda ama olsun."

Gülümserken dikkatle yürüyüp kapıyı açtı. Onun bastığı yerlere basıp kaymadan yürüyerek kapıya kadar geldim. Kapıyı tutarken "Yanındaki kişi bir doktor da olsa, seni iyi edecek tek kişi sensin öğretmenim," dedi.

Dudaklarım düz bir çizgi alırken başımla tasdikledim onu. Elbette, bu her insan kendinin doktorudur demekti işte. Katılıyordum ve ona hak veriyordum. Bana yol vermesini saygı ile karşılayarak kapıdan geçtim. O da benim peşimden gelerek kapıyı kapattı. Bizi hali hazırda bekleyen görevli Kunduz'u saygıyla selamladı. Kunduz da aynı şekilde karşılık verince görevli "Hekim Bey, sizinle görüşmek isteyenler var," dedi.

Kunduz'un kaşları hafifçe çatıldı ama herhangi bir soru sormadı. O arada yanımıza yaşlı bir adam ve onu tutan bir genç kız belirdi. Ve devamında da meraklı beş altı kişi. Yaşlı adam titrek sesiyle bağırarak Kunduz'u işaret etti.

"İşte, işte Kunduz dediğim kişi o! Sana söylemiştim değil mi o gerçek diye."

Yaşlı adam yanında torunu olduğunu düşündüğüm genç kıza bağırarak sormuştu bunu. Genç kız ve etrafta bekleyen kalabalık meraklı gözlerle Kunduz'a bakarken, ben ne olacağı konusunda hiçbir fikre yönelemiyordum. Kunduz ifadesiz bir yüzle yaşlı adama bakarken, bu işin içinden bir an önce çıkabilmeyi diliyordum.

"Dedem yaklaşık on iki senedir bu şekilde. Sürekli Kunduz isminde birinin ismini sayıklayıp duruyor. Şizofreni teşhisi konulduğunda tüm aile üyeleri onun için

seferber olduk ama gün geçmiyor ki onun zihninde yeni bir anı canlanmasın."

Genç kızı dinlerken, gizli bakışlarla Kunduz'a bakıyordum. Yaşlı adama bakıyordu, yaşlı adam da bir saniye bile olsun gözlerini Kunduz'dan çevirmemişti. Kalabalık Kunduz'u otuzlarında bir genç adam olarak görünce dağılmıştı. Böylesine yaşlı bir adamın şizofren olduğuna inanmak, Kunduz'un asırlarca yaşadığına inanmaktan daha kolaydı elbette. Dördümüz koltuklu bölümde bir yere oturmuş öylece olan biteni anlamaya çalışıyorduk.

"Sen, ssen!" dedi yaşlı adam titreyerek. "Bi-bizim köye geldiğinde ben bir çocuktum daha. Bir oyuncak dükkânın vardı. Ağaçtan oyma oyuncaklar yapardın. Hatta ve hatta, iğnelerle insanları tedavi ederdin. Bana gösterdiğin noktaları unutmadım bile. Bak burası gözyaşı için, burası hüzün için, burası..."

Genç kız sessizce "Hiç iyi değil gördüğünüz gibi," dedi. Yaşlı adam devam ediyordu.

"Seni, hamile kadını tedavi ederken gördüm. Kesinlikle o dedim. Allah'a dualarımı kabul ettiği ve seni ahir ömrümde bir kez daha görmeme izin verdiği için teşekkür ettim. Sensin değil mi? Kunduz'sun sen!"

Yaşlı adam Kunduz'a doğru meylediyordu ki torunu onu kolundan tuttu.

"Yapma dede, ne olur insanları rahatsız etme. Kunduz diye isim mi olur hem? Hekim beyi lütfen rahat bırak."

Kunduz ne itiraz ediyor ne de kabul ediyordu. İtiraz etse yalan söylemiş olacaktı ki, o asla yalan söylemezdi. Kabul etse, muhtemelen bir kaosa neden olacaktı. Son sürat hızla giden bir trenden başka bir yeri olmayan biri için bir kaosa neden olmak pek de akıl karı değildi. Bu

yüzden sessiz kalmaya devam ediyordu.

"Benim oyuncak almaya yeterli param olmadığı için o dönem sana bir kutu dolusu buğday getirmiştim. Sen de bana bunu eve götür annen ekmek yapsın, oyuncağı sana vereceğim ama karşılığında başka bir şey isteyeceğim demiştin."

Merakla yaşlı adamı dinlemeye devam ettim. Torunu inanmıyordu ama adam doğru söylüyordu ve şizofren falan da değildi.

"Dua, demiştin..."

Derin bir nefes aldı yaşlı adam.

"Kapı çalmaktır. Kapıyı çalar ve beklersin. Ev sahibi açar ya da açmaz. Yine de ev sahibine olan sevgimizden eksilme olmamalı."

Hızla Kunduz'a baktım, bu onun sözüydü. Yüzünde yine pek bir ifade yoktu ancak gözleri dolmuştu. Bu yaşlı adamın çocukluğunu hatırlıyor olmalıydı. Hatırlıyor ve üzülüyordu. O çocuk böylesine yaşlanmışken, kendisinin bu halde olması canını çok yakıyor olmalıydı. Aslında o isyankâr biri değildi. Bahşedilen ömrü en kaliteli bir şekilde geçirmeye gayret ediyordu ancak uzun ömrün dezavantajlarından biri de yaşama olan hevesin kaybolmasıydı. Şu an hiçbir hevesi kalmadığı için bu şekilde hüzün duyması gayet doğaldı.

Yine de öylesine asil, öylesine tevekkül sahibi bir insandı ki, hâlâ mantıkla hareket ediyor ve nefsinden ötürü kimsenin zarar görmemesi için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Düşüncelere daldığım anda beni uyandıran yaşlı adamın bağırışları oldu.

"Kunduz! Kunduz'sun sen! Cevap ver, ne olur! Ben Kunduz'um de! Sana yalvarırım, ne olursun."

"Dede! Dedeciğim. Ne olur sakinleş. Dede. Ah, yardım eder misiniz, iğnesini yapmam gerekiyor."

Genç kıza yardım ederek yaşlı adamın iğnesini yaptık. Gözlerim hep Kunduz'daydı. Hüzünle bezeli o gözlerdeki minik bir umudu görmek için nelerimi vermezdim. Üzülme güzel kalpli insan, sen bu dünyada üzülmesi gereken en son kişisin. Güçlü dur cömert yürekli insan, sen bu dünyada yıkılması gereken en son kişisin.

20. Bölüm

Böyle sessiz bir şekilde oturuşumuzun üzerinden yaklaşık yarım saat gibi bir süre geçmişti sanırım. Kunduz o yaşlı dedenin söylediklerinin etkisinden henüz çıkamamış olacak ki, gözlerini bile kırpmadan camdan dışarıyı izliyordu. Hatta yaklaşık iki dakika falan cidden gözlerini hiç kırpmamıştı.

Bu böyle olmayacaktı. Göz göre göre onu hüzne mahkûm etmeyecektim. En azından benimle birlikteyken bu şekilde hüzünlü olmamalıydı. Derin bir nefes alıp boğazımı temizledim. Sonra da iki kere öksürdüm.

"Söylesene, benim kabinimi nasıl önceden alabildin? Normalde ben tek başıma yolculuk edecektim."

"Sence de bunu sormak için biraz geç kalmadın mı öğretmenim?"

Gözlerini camdan ayırmadan cevap vermişti. Ses tonu düz bir şekildeydi. Ne yumuşak ne de sert. İnsanın konuşmaya devam etmesi ya da etmemesi için deli cesaretine sahip olması gereken bir durumda hissediyordum kendimi. Ona normal bir soru sormuştum, yine beni ters

köşe yapmasa şaşardım.

Kollarımı önümde çapraz bir şekilde bağladım ve haklı olduğumu daha fazla ifade edebilme güdüsüyle "Sen varsın diye yapacağım şeyleri yapmayı unuttum, tüh!" dedim hayıflanarak. Ortamın havasını değiştirmek için ihtiyacım olan tek şey deli cesaretiyse, bende bol bol vardı.

Gözlerini camdan çevirerek bana baktı. Nihayet dikkatini üzerime çekmeyi başarmıştım işte.

"Mesela?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Ne gibi şeyler yapacaktın?"

Küs bir çocuk gibi omuzlarımı silkeledim ve "Şey işte, Doğu Ekspresi'ne binen herkesin yaptığı normal şeyler işte," diye mırıldandım.

"A, evet, duymuştum," dedi. "Hâlâ geç sayılmaz. Yolculuğa başlayalı altı saat geçti sadece. Ki bunun üç saati teknik arıza için geçtiğine göre, yolculuk sayılmaz. Toplamda üç saatlik bir yol kat ettik. Neden şu istediğin şeyleri yapmıyoruz?"

Bunu söylerken yüzünde tatlı bir de gülümseme oluşmuştu, yavaştan yumuşuyordu sanırım. Buna güvenerek hızla yerimden kalktım ve çocuklar gibi sevinerek, yukarı rafa kaldırdığım çantamı alıp bodur masanın üstüne koydum.

"Hazır mısın, açıyorum."

Ona heyecanlı gözlerle bakarak, kelimeleri söylerken ağzımda yayıyordum.

Kollarını önünde çapraz bağlamış, öylece beni izlerken bu çocuksu davranışıma gülerek karşılık verdi. Ona normal bir insan gibi muamele yapmam hoşuna gidiyor olmalıydı. Belki ciddi anlamda fazladan saygılı ve hayranlık dolu bakışlarım onu üzüyordu. Şimdi ise kırk yıllık

arkadaşım gibi davranıyordum. Bu, onun normal hissetmesi için yeterli nedenlerden biriydi.

Çantanın fermuarını açıp içinden renkli minik lambaların dizili olduğu zinciri çıkardım.

"İşte bu!" dedim kabloyu göstererek. "Tüm Doğu Ekspresi yolcularında var. Artık gelenek görenek gibi bir şey olmuş."

"Hadi ya?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet öyle," dedim sahte bir ciddiyetle. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum aslında. Kunduz'un benim seviyeme inmesi beni çocuklar gibi sevindiriyordu.

"Bana onu ver de güzelce ayarlayayım öğretmenim," dedi elini uzatarak.

Beklemeden ışıklı zinciri eline tutuşturdum. Sonra iki tane kırmızı battaniye çıkardım çantadan.

"Bunlar da üzerimize örtmek içindi."

"Ah çoktan dizlerim dondu bile," dedi ışıklı kabloyu camın çerçevesine güzelce takarken.

"Dondun mu? Üşüyorsan bunu bana söylemeliydin, sana ısınmak için birçok şey verebilirdim," dedim çantadan diğer eşyaları çıkarırken.

"Gerek yok aslında," dedi zincirin fişini prize takarak. "Senin varlığın benim için en güçlü ısı enerjisi."

Böyle şeyler söylemesi bence yanlıştı. Ayrılmak zorunda olduğu birine bu tarz güzel kelimeler kullanırsa, o kişi ona daha çok bağlanır ve ayrılık vakti gelince onu bırakmak istemezdi. Yine de, daha önce yaptığı sert davranışları yerine bunu tercih ederdim.

Zira insan ne kadar severse, o kadar kırılıyordu. Düşüncelere dalmıştım ki, ışıklar parladı birden!

Kırmızı...

Gülümsüyor.

Sarı...

Gülümsemesi içimi ısıtıyor.

Mavi...

Öylesine kıymetlisin ki.

Yeşil...

Tek bir gülüşün için yıllarca ağlamayı kabullenebilirim.

O ışıkların parıltısını izledi, ben de onu. Zira benim için de onun varlığı en büyük, en güçlü, en güzel, en muhteşem ışık kaynağıydı.

Işıklar, kırmızı battaniyeler, beş tane mum, atıştırmalık birkaç şey, taze ama ölmek üzere olan çiçeklerin bulunduğu hoş bir vazo ve kendime ait birkaç özel eşya. Doğu Ekspresi'ne binmeden önce kabinimi işte tam da böyle düzenlemek istemiştim. Okuyacak birkaç kitabı da masanın üstüne bırakınca tam olmuştu. Kırmızı battaniyeyi biraz daha üzerine çekerek "Hadi bana biraz kendini anlat öğretmenim," dedi. "Özellikle bu yolculuğu tercih etme nedenini mesela."

Dizilerimi karnıma çekmiş, kollarımla sarmıştım. Çenemi dizlerimin üstüne yaslamış bir halde, kısa bir süreliğine Hediye Günışığı'nı düşündüm. Sahi ben bir öğretmendim, değil mi? Dışarıda bir hayatım vardı. Öğrencilerim, annem, babam, ailem vardı. Kunduz'a kısa süre içinde öylesine bağlanmıştım ki, bir an dışarıda da bağlantılarım olduğunu tamamen unutmuştum. Unutmaktan ziyade, sanki Hediye Günışığı yeniden doğmuş gibiydi.

Yeniden doğmuş ya da ölüp dirilmiş. Tazelenmiş, bir-

çok şeyin anlamını yeni yeni anlamış ve daha birçok şeyin manasına yeni yeni vakıf olmuş. İşte Kunduz'la birlikteyken tam olarak böyle birine dönüşmüştüm. Kendi kendime düşünürken Kunduz'un cevap bekleyen bir halde oluşunu gördüm ve derin bir nefes alarak kendimi topladım. Cevap vermeliydim.

"Hediye," dedim kendi adımı söyleyerek. Bu bana biraz garip gelmişti. "Aslında kibar ve sessiz bir insandır. Yakın çevresi ile alakadar ve esprili diyeceğimiz bir karakterdedir. Öğretmenliği seçme amacı, insanlığa bir yararının dokunmasını istemesinden kaynaklanmaktadır."

Beni dikkatle dinliyordu. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Beni dinlemek hoşuna gidiyormuşçasına yüzüne yansıyordu içindeki bu duygusu.

"On beş tane öğrencim var. Hepsini çok seviyorum ama içlerinden birini daha çok."

"Neden daha çok?" diye sordu.

"Geçen seneki öğretmenler gününde ailesinin hediye almaya gücü yetmediği için bana verdiği hediyeden ötürü."

"Sana nasıl bir hediye verdi ki?" diye sordu merakla kaşlarını kaldırarak.

"Elimden tutup okul bahçesine kadar götürdü. Ve bana, ailesinin hediye almak için gücünün olmadığını ama hediye olarak içinden bir şey geldiğini söyledi. Ah hiç unutamıyorum," dedim gözlerime dolan yaşı engellemek için yukarıya bakarken.

Yerinde kıpırdanırken yüzündeki tebessüm genişlemişti. Böylesine duygusal biri olmam hoşuna mı gidiyordu acaba?

"Bana dedi ki, 'Siz benim en güzel hediyemsiniz öğretmenim ve benim size hediyem de işte şu.' Gökyüzünü işaret etti. İşaret ettiği güneşe bakarak ne demek istediğin anlamaya çalıştım önce. Anlamadığımı belli edercesine kaşlarım çatıldığında ilk önce beni işaret ederek 'Hediye,' dedi. Sonra da güneşi işaret ederek 'Günışığı.' Bana ismim ve soy ismimle bir hediye vermişti o gün. O güne kadar ismim ve soy ismimin birleşerek böyle bir şey oluşturduğunu bilmiyordum," dedim burnumu çekerek.

"Düşünsene," dedim bana tebessümle bakan Kunduz'a bakarak. "Hediye günışığı! Bana hediyesi, günışığıydı. Ah, hâlâ kalbim okşanıyor."

Gözyaşlarım akmaya devam ederken, o öğrencimi özlediğimi hissettim. Veda ederken de en çok o ağlamıştı zaten.

"Sen çok iyi bir öğretmenmişsin öğretmenim," dedi şefkatli bir ses tonu ile. "İnsanlığa faydalı olacağın en başından belliymiş zaten. Kendine çok isabetli bir meslek seçmişsin."

Akan gözyaşlarıma ironi olarak gülümsedim.

"Hiçbir öğretmen hediye olarak günışığı almamıştır değil mi?" diye sordum.

Başını sağa sola salladı.

"Sanırım hayır." Bu sefer ikimiz de güldük.

Bir çocuğun masumiyeti ile birlikte bize verebileceği şeyler uğruna yaşaran gözlerimi silmeye devam ederken, Kunduz'un gülüşüne de karşılık vermeyi ihmal etmedim. Beni hüzne boğma gibi bir niyetinin olmadığını belli edercesine konuyu değiştirdi. Masanın üstüne koyduğum kitapları işaret ederek "Tüm bu kitapları okuyacak mıy-

dın?" diye sordu. Elmacık kemiklerime doğru süzülen taze yaşları elimin tersi ile silerken derin bir nefes aldım ve sorusuna odaklandım.

"Şey, ben biraz çabuk sıkılırım da, eğer birini beğenmezsem diğerine başlarım diye düşünmüştüm," dedim.

En üstteki kitabı alarak ismini okudu.

"Ruh Eşim?" Bana baktı.

"Bu tarz şeylere inanıyor musun? Yani insanların birbirinin ruh eşi olduğuna mesela."

"İnanıyorum tabii ki," dedim. "Ama o kitabın konusu biraz farklı. Bizim bildiğimiz ruh eşi ile ilgili değil. Ölüm sonrasını anlatıyor."

"Ya öyle mi?" diye sordu. Hem biraz merak hem de heyecan belirmişti gözlerinde.

Ölüm, ölüm sonrası ve bununla alakalı konulara ilgi gösteriyordu. O kitabı ona vermekle pek iyi yapmamıştım sanırım, yine ölüm hakkında düşünürse üzülebilirdi. Morali yeniden bozulmasın diye başka bir kitap tutuşturdum eline.

"Yapay Zekâ," diye okudu.

"Evet, güzel kitaptır ama baş karakterin sonunda ölmesi beni hüzünlendirmişti."

Bunu söylememle yine ölümle alakalı olduğunu anlamam bir olmuştu. Ah, Allah'ım neden tüm bu kitaplar ölümle alakalı ki? O kitabı da elinden alıp başka bir kitap verdim.

"Bak bu en iyisi."

"Milyonda Bir," diye okudu.

"Kurgusu harikadır. Ölülerin yeniden hayata..."

Sözüm yarım kalırken, ona suçlu bir çocuk gibi baktım. Elindeki kitabı incelerken bana baktı. Aşağıdan

yukarı bakış açısı olduğu için alnında hafif kırışıklık olmuştu. Bir süre beni izleyip derin anlamlar taşıdığını düşündüğüm bir gülümseme yerleştirdi yüzüne.

Kitapları özenle masanın üstüne yerleştirirken "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum öğretmenim ama," dedi derin bir nefes alarak, "kendini bu kadar sıkmana gerek yok cidden. Şu an, özellikle senin yanındayken, ölümü düşlemiyorum. Bu yolculuğun sonuna kadar yaşamak istiyorum."

Ne demek istediğini anlamak için daha dikkatli dinledim.

"Hediye, gerçekten günışığı gibisin. Ben, ilk defa birazcık daha yaşamak istiyorum. Normalde, benim anlattığım hikâyeler hep diğer insanlar tarafından dikkatle dinlenirken, şu an ben de ilk defa merak ettiğim bir insanla birlikteyim. Yaşlı değilsin ama hayattan yeteri kadar tecrübe edinmiş gibisin. Öğretmen olduğun için olabilir mi?"

Bir saniye, bir saniye, Kunduz şimdi ne demek istiyordu? Benimle birlikte olmaktan mutlu mu yani?"

"Evet mutluyum. Gerçekten mutluyum," dedi kaşlarını kaldırarak. "Senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum. Açıklama yapmak zorunda değilim, kendimi ifade etmek için çaba harcamıyorum ve tamamen kendim olabiliyorum. Bu, şu uzun ömrümde daha önce çok nadir yaşadığım anlardan biri."

Oturuşumu düzeltip, deli gibi atan kalbimi yatıştırmaya çalıştım.

"Bu yüzden, lütfen bir daha ölümden bahsetme. En azından bunu senin ağzından duymak istemiyorum."

Cama çevirdi başını.

"Yolculuk bitince icabına bakarım o meselenin."

Gözlerimi birkaç defa açıp kapattım. Duyduklarım doğruydu değil mi, kulaklarım falan arızalanmamıştı. Ah, sen değil de sanırım ben, yakında şuracıkta ruhumu teslim edeceğim. Neler diyorsun sen...

Gözleri aniden bana çevrildi.

Düşüncelerini okuyabiliyor, geri zekâlı!

İç sesimi susturarak mavi renkli kelebekler hayal etmeye çalıştım. Kelebekler neden mavi bilmiyorum ve o konuyla da ilgilenmiyorum. Kunduz dışında herhangi bir şey düşünmem gerekiyor ve mavi kelebek şu an gayet uygun bir obje.

21. Bölüm

"Şimdi tam olarak nerede ineceksin?" diye sordum. Ben Erzurum'da inecektim ve tren Kars'a kadar devam edecekti. Ben indikten sonra o yolculuğa devam mı edecekti?

"Erzurum," dedi. Heyecanla atıldım.

"Yani benimle birlikte mi ineceksin?"

"Muhtemelen."

"O halde seni görebileceğim değil mi?"

"Muhtemelen."

"O halde evimize misafir etsem gelir misin?"

İfadesizce yüzüme baktı. Ne evet dedi ne de hayır. Sorumu ben cevapladım bu yüzden.

"Gelemezsin öyle mi?"

"Muhtemelen," dedi içindeki tüm nefesini verirken. Oturduğum yerde kıpırdandım.

"Neden muhtemel?"

Gülümsedi. Gülümserken başını hafif öne eğdi.

"Kesin konuşmak için fazla yaşlı bir adam değil miyim öğretmenim?"

Ben de gülümsedim.

"Yani her şey olabilir diyorsun, öyle mi?"

"Muhtemelen," dedi gülümsemesi genişlerken.

"Ah cidden gıcık oldum. Şu muhtemel kelimesini kaldıramaz mısın?" diye sordum. Sonra da şakaklarımı sıktım.

"Senin yüzünden başıma ağrılar girecek yakında," dedim.

"Muhtemelen," dedi bir kez daha.

Her defasında gülümsemesi artıyordu. Kendini daha fazla gülmemek için zor tutarken "Seninle bu şekilde konuşmak hoşuma gidiyor öğretmenim. Her şeyi ciddiye alman ve muazzam bir uğraş sergilemen çok hoşuma gidiyor," dedi.

"Şu an seni eğlendiriyor muyum yani?" diye sordum.

Küçük bir çocuk gibi omuzlarını silkeledi. Bu evet demek mi oluyordu şimdi?

"Ah, sanırım beni dalgaya alıyorsun," dedim.

"Muhtemelen," dedi.

"Kunduz!"

"Hım?"

"Beni sinir ediyorsun şu an."

"Muhtemelen," dedi ve karnını tutarak gülmeye başladı. Gülmeleri kahkahaya dönüştü. Masaya ritimli bir şekilde vurarak güldüğünde ise istemsizce ben de gülmeye başladım.

"Ne yani, ben herhangi bir soru sorsam sen yine aynı cevabı mı vereceksin?"

"Muhtemelen."

Gülmekten üstündeki battaniye düşmüş, masaya vuruşundan ötürü kitaplarım kaymıştı. Onun bu haline bakarak ben de gülmeye devam ettim. Eğer o şu an gülmek istiyorsa, onu engelleyecek değildim. Hatta ve hatta o gül-

sün diye elimden geleni yapacaktım.

"Şimdi içeri biri girse bizi böyle kendimizden geçmiş bir şekilde gülerken görse bizi deli sanır," dedim.

"Muh. teme. len." diye kesik kesik söyledi. Gülmekten konuşamıyordu bile.

"Seni böyle görmek çok hoşuma gidiyor. Bunun için palyaço kıyafeti giymeye bile razıyım ama sanırım kıyafete gerek yok, sen her hâlükârda bana güleceksin, doğru mudur?" diye sordum ve onunla aynı anda bağırdım.

"Muhtemelen!"

"Muhtemelen!"

İkimizin kahkahaları birbirine karıştı, üzerimizdeki battaniyeler yere düştü.

"Biz gülerken ışıklar patlayabilir."

"Muhtemelen!"

"Muhtemelen!"

"Sesimizden rahatsız olanlar olabilir."

"Muhtemelen!"

"Muhtemelen!"

"Şu an iki kaçıkları oynuyor gibiyiz."

"Muhtemelen!"

"Muhtemelen!"

Gülmekten ben de kendimden geçmiştim ama öylesine güzel gülüyordu ki, bu an hiç bozulmasın istedim. O hep gülsün, hep gülsün istedim. Komiğine giden ne olmuştu bilmiyorum ama umurumda değildi. Sadece o gülsün istiyordum. Gülsün ve mutlu olsun. Bu isteğim için gerekli olan tüm absürtlüğü de yapacağa benziyordum.

Muhtemelen!

Güldüm. Sonra onun gülüşünü seyrettim. Bir süre sessizce gülüşünü seyrettiğim o anlarda kapı çaldı.

"Merhaba, arkadaşlarla tüm kalbindekileri kapsayan bir hatıra fotoğrafı işine karıştık. Acaba, yani izniniz olursa resminizi çekebilir miyiz?"

Kapıyı iki kere tıklatt ıktan sonra açan genç kız bunu sorarken çok kibardı. Başındaki yünlü beresi, yanlarından salıverilmiş sarı saçları ve lacivert gözleri ile ben bile etkilenmiştim. Onun gülümseyişine ben de gülümseme ile karşılık verdim. Benim resmimi çekmelerinde sorun yoktu ama Kunduz'un ne diyeceğini bilmiyordum. Gözlerim Kunduz'a kaydığında bana bakıyordu. Kaşlarımla ne yapalım dercesine sordum.

Gözleriyle kabul etti. Bu kabullenişten sonra "Olur," dedim.

"Yaşasın! Hey millet buraya gelin," diye bağırdı genç kız. Onun çağırışı ile bir genç erkek ve yine aynı yaşlarda bir genç kız daha geldi. Hepsi kışlık kıyafetler içinde nezaketle işlerini yapıyorlardı. Ah, böyle insanlar iyi ki varlar dünyada diyor insan bu gençleri görünce.

Erkek olan fotoğraf makinesini ayarlarken kızlar çekim için ayarlama yaptılar. İlk önce benimle çekildiler, sonra da Kunduz'la. Çekimleri bitmişti ki kızlardan biri "Bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Kızın ne soracağını biliyorlarmış gibi diğer gençler de sessizleşerek beklediler.

"Cevabın ağırlığını kaldırabileceksen sor," dedi Kunduz.

Kız bu cevaptan sonra heyecanlanmıştı anlaşılan. Derin bir nefes aldı.

"Bir yaşlı adam, sizin uzun yaşamlı olduğunuzu söyledi. Yani biliyorum saçma, hatta imkânsız bir şey ama hazır sizin yanınıza gelmişken sormak istedim."

"Ne sormak istedin?" diye sordu Kunduz.

"Uzun yaşamlı mısınız gerçekten?"

"Böyle bir saçmalığa inanacak mısın?"

"Ben, şey..."

Ben ve yanımda oturan diğer iki genç, bir Kunduz'a bir genç kıza bakıp duruyorduk. Diyaloğun nerede biteceğini çok merak ediyordum doğrusu. Yine de endişeli değildim. Kunduz bir şekilde en doğrusunu yapardı. Eğer onları da benim gibi bir cevap olarak görürse de sırrını açıklardı.

"Bak güzel kızım," dedi genç kıza.

Kız yirmilerinin başında görünüyordu ve Kunduz da otuz yaşında gibi göründüğü için ona kızım demesi biraz tuhaf olmuştu. Cidden dede olduğunu kabul etmiş sayılırdı bu şekilde. Genç kız bu hitaptan sonra oturuşunu düzeltti. O da etkilenmişti anlaşılan.

"Eğer bir şeyi saçma olarak nitelendirdiysen, bu senin niteliğinle alakalı bir durumdur. Nasıl ki, bir şeyi, var olmadığı anlamına gelmiyorsa, saçma olan şeyler de mantıksız olduğu anlamına gelmez. Belki sadece bizim mantığımız yetmiyordur he, ne dersin?"

Genç kız tek kelimesini bile anlamamıştı eminim ki. Şaşkınlıkla arkadaşlarına baktı. Erkek olanı "Yani gerçekten uzun yaşamlı mısınız?" diye sordu. Kunduz ona döndü. "Evet ya da hayır. Bizi karakterimiz değil aslında, seçimlerimiz yönlendirir. Size göre cevap hangisi?" Genç erkek de bir şey anlamamıştı.

"Şimdi," dedi derin bir nefes alan Kunduz. "Diyelim ki ben uzun yaşamlıyım. Neler hissederdiniz?"

"Resminizi çekeriz," dedi genç erkek.

"Sizinle röportaj yapardım," dedi solumda oturan genç kız.

"Peki ya sen?" diye sordu Kunduz yanındaki genç kıza dönerek.

"Ben, bilemiyorum. Yani, önce buna tam olarak inanmam gerek."

"Haklısın," dedi Kunduz, "ama bu senin için imkânsız, değil mi?"

"İmkânsız değil ama saçma yani," dedi genç kız.

"Öyleyse saçmalıkları kulak ardı etmeyi öğrenin çocuklar. Her söylenen doğru olmadığı gibi, her saçma da yanlış değildir."

Aslında Kunduz defalarca uzun yaşamlı olduğunu kabullenmiş ve bunu cümlelerinde anlatmıştı. Yine de gençler bunu hem anlamamış hem de böyle bir şey düşündükleri için kendilerine kızmışlardı. Demek ki, Kunduz'un bahsettiği şu cevap olayı gerçekti. Cevap denilen kişiler, aslında buz dağının arkasını, madalyonun diğer yüzünü görebilen insanlardı. Ben de bir cevap olduğuma göre, ben de bu özelliklere sahip miydim gerçekten? Kendimi oldum olası öngörüsüz biri olarak bilirdim, şimdi ise ne kadar derin olduğumu gördüm. Kunduz kabullenmeden ben ona inanmıştım aslında. Ve seçimim beni bu noktaya getirmişti. Beni bir cevap yapmıştı.

İhtimaller arasında gizlenen, sinsi bir tilki olan cevap.

22. Bölüm

"Japonya'da kaldığım zamanlar," dedi derin bir nefes alarak "sakura ağaçlarına karşı ayrı bir hayranlığım vardı."

"Sakura mı?"

"Evet, o ağaçları biliyor musun?" Gözlerimi bir iki defa kırptım. Hatırlamaya çalıştım.

"Evet, ismini duymuştum daha önce. Kiraz çiçekleri değil mi?"

"Evet ama sıradan kiraz çiçeği değil."

Oturuşunu düzelterek bir derin nefes daha aldı.

"Onlar meyve vermeyen ağaçlardır."

"Meyve vermeyen ağacın bir özelliği de yoktur o halde," dedim. Bana baktı. Bu bakışından nasıl bir anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Sanırım yanlış bir cümle kurmuştum. Onun bakışının verdiği hissiyat kendimi mahcup hissetmeme neden olmuştu.

"Özür dilerim, ön yargılı davrandım sanırım," dedim ellerimi nereye koyacağımı bilemeden.

"Aslında haklısın," dedi gözlerini tavana kaydırarak. "Bu dünyada her şeyin bir standardı var. Şu tavan olma-

mış olsaydı misal, soğuk hava akımı içeri girer ve sağlıklı bir yolculuk yapmamızı engellerdi. Dahası hızımızı da engellerdi. Biliyorsun bir maddenin hıza ulaşabilmesi için önünde iki engel vardır. Birincisi hava, ikincisi de yer çekimi. Uçaklar yer çekiminden muaf oldukları için hızlıdırlar. Ve yüksek hızlı trenler de havayı kullandıkları için. Aslında bir bakıma Doğu Ekspresi de havayı kullanıyor. Eğer tavan açık olsaydı bu kadar hızla gidemedik."

Sonunun nereye bağlanacağını merak ederken tavanı izledim bir süre.

"İşte böyle," dedi başını yeniden önüne getirip yüzünü bana hizalayarak. "Eğer bir şey, standardından çıkarsa, bu toplum tarafından hoş karşılanmıyor. Sakura'lar da öyle ama onlar bu sınıftan muaf tutulmuşlar gibi. Yani evet, standart kiraz çiçeklerinden farklı olarak meyve vermeyen, hatta ve hatta çiçek açar açmaz sanki intihar edercesine yapraklarını döken bir ağaç ama bu onu hayran olunası olmaktan çıkarmıyor."

Kunduz'u dinlerken dalıp gitmişim. Sanki, Sakura'larla olan bir bahçede geziniyormuşum gibi gelmişti.

"Sakura çiçeği Japonya'da reenkarnasyona inananlar için bir umut kapısı. Orada çoğu insan bir sonraki yaşamında Sakura olabilmek için elinden geleni yapıyor."

"Sakura olmak için mi?" Şaşkınlıkla sorduğumda Kunduz başı ile tasdikledi. Tasdik için alt dudağı hafif yukarı kalkarken, ona eşlik edercesine kaşları da kalkmıştı.

"Evet. Kamikaze ismini duymuşsundur. İkinci dünya savaşında intihar pilotu olarak görev yaptılar. O Japon pilotların hepsi diğer hayatında Sakura olabilmek için

ölüme yürüdü. O dönem Japonya'daydım. Yani Amerika Hiroşima'ya atom bombası atmadan hemen önce ülkeyi terk edene kadar oradaydım."

"Bunu nasıl bildin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Neyi?"

"Hiroşima'ya atom bombası atılacağını."

"Bilmiyordum."

"Ve bilmeden ülkeyi terk ederek hayatta kaldın, öyle mi?"

"Evet. Biliyorsun ki ben yalan söylemem öğretmenim."

Dudaklarımı ıslatarak yutkundum.

"Biliyorum, biliyorum," dedim nefesimi düzene koymaya çalışarak. "Sadece, yani bana kalırsa sen, yani seni Allah uzun yaşaman için korumuş. Yani madem bilmiyordun, atom bombasından hemen önce nasıl terk ettin ülkeyi? Üstelik savaşın en kızgın zamanlarından birinde."

"Bilmiyorum," derken çok masum görünüyordu. Benim buluşum onun da bir şeyleri fark etmesine neden olmuş gibi düşünceli bir hal almıştı.

Acaba böyle söylemekle üzmüş müydüm onu? Uzun yaşamak ona şu an bir külfet gibi geliyorsa, bunun kaderi olduğunu bilmesine rağmen başkası tarafından duymak belki de üzmüştü onu. Ah, Hediye, dilinin kemiği yok senin de!

"Dil maalesef, kemiksiz bir organdır öğretmenim," dedi.

Gözlerim büyürken, içimden geçen düşünceleri bu kadar net bilmesine şaşırmıştım ki işaret parmağı ile üst ve alt dişlerim arasına sıkıştırdığım dilimi işaret etti.

"Fazla ısırma sonra canın çok yanar."

Dilimi yerine koyarken, asıl endişelenmem gereken ki-

şinin kendim olduğunu anladım. Zira bu adam, her şeyiyle beni kendine hayran bırakmaya devam ediyordu.

"İnsanlığın son bulduğu nokta nedir sence?"

Sorumu birkaç dakika düşündü. Baş parmaklarını daire şeklinde birbiri etrafında çevirirken, gözleri birden fazla hayali noktayı izledi. Sonunda bir cevap bulmuşçasına parıltı yerleşti o kahve gözlere. Bakışları bana çevrildiğinde nefesimi tuttum.

"İnsanlığın son bulduğu nokta," dedi alt dudağını hafifçe ısırmadan hemen önce. "İnsanlığın son bulduğu noktadır."

"Nasıl yani?"

"Gayet bariz değil mi?"

"Anlayamıyorum," dedim, dudakları düz bir çizgi halini aldı. Böyle durunca, yani bu duruşu gerçekten yılların eskitemediği bir beden ve ruh olduğunu kanıtlıyor gibiydi. Bu jesti kesinlikle beni derinden etkilemişti.

"Srebrenitsa, Hocalı ve şimdi Rohingya katliamı. Daha doğrusu tüm etnik temizlikler bunlara bir örnektir. Sıcak savaşın bittiği doksanlı yıllarda Bosna Hersek'te uygulanan vahşet insanlığın bittiği noktadır işte. Azerbaycan'ın Hocalı köyünde onlarca masum sivili telef etmek insanlığın son bulduğu noktadır işte. Ve şimdi, Arakan'da süregelen zulüm insanlığın son bulduğu noktadır öğretmenim."

Söylediği katliamları az çok biliyordum. Düzenli bir haber okuma alışkanlığım olduğu için hepsinden haberdardım.

"Yine de," dedi derin bir nefes alarak. "Tüm bu zulüm ve vahşet de deveran eden bir süreç. Zamanında Alman-

ların yaktığı Yahudiler, şimdi her şeyi unutmuşçasına bugün İsrail'de aynı dehşeti Filistinlilere uyguluyor. Bir dönem kendilerine uygulanan işkenceleri, şimdi başkalarına uyguluyorlar. Yani aslında, insanlığın bittiği nokta, insanlığın ders alamadığı yerde başlar. Geçmiş, ders alınamadığında deveran eder dedikleri bu olsa gerek."

Anlattıklarını can kulağıyla dinlerken, neden böyle bir soru sorduğumu düşündüm. Nereden gelmişti ki aklıma?

"Korku," dedi ses tonunu hafif yükselterek. "Korku, insanın fedakârlık gösterdiği tek vefasız duygudur. İnsan, fedakârlık gösterir de, o duygudan karşılık alamaz ne yazık ki."

"Korku mu?"

"Evet."

"Nasıl yani?"

"Onu da başka bir örnekle anlatayım öğretmenim," dedi bacak bacak üstüne atarken.

"Yıllar önce İngilizler ilk defa Afrika kıtasına girdiklerinde karşılarında özerk ve özgür bir halkla karşılaştılar. Afrikalılar o zamanlar kendi beyinlerini kullanan özgür bir kavimdi. Ne zamanki korku peyda oldu, o zaman esir hayatı başladı."

Yutkundu. Bana tereddütle baktı.

"Bunu sana anlatmalı mıyım bilmiyorum," demesiyle "Anlat lütfen," diye karşılık vermem bir olmuştu. Ondan gelecek her bilgece cümleye yağmura aç bir toprak gibi hevesle karşılık veriyordum. Ve bundan hiç de çekinmiyordum. Onun gibi birini bulduktan sonra sonuna kadar istifade etmeliydim.

"İngilizler," dedi esefle bir nefes vererek. "bu özerk halkı kendilerine köle yapmak için korkuyu kullandılar.

Tüm halkı şehir meydanına toplayarak hamile bir kadını ortaya aldılar. Sekiz kişi bu kadını büyük bir hızla havaya atınca kadın dehşet bir şekilde yere düşüp bebeğini kaybedip, ruhunu da oracıkta teslim etti."

İstemsiz minik bir çığlık çıktı ağzımdan.

"İşte bu olaydan sonra ne zaman denileni yapmayacak olsalar aynı olay tekrar edildi. Çok değil, sadece birkaç defadan sonra halk köleliğe geçiş yaptı. Hâlâ Afrika'da beyinlerini kullanmada korku yaşayanlar var. Hep bir korku, hep bir çekince. İşte bu da insanlığın son bulduğu noktalardan biri öğretmenim."

Derin bir nefes aldım. Öylesine derindi ki, kaburga kemiklerimin arasından bu havanın geçtiğini hissettim. Zira bu anlatılanları başka türlü sindirebileceğimi hiç ama hiç sanmıyorum.

23. Bölüm

"Eski insanların çok daha uzun yaşadığını okumuştum," dedim. "Yani bin sene yaşayanlar var mesela. Sonlara doğru insan ömrü kısalmış sanırım."

Bilinçsizce sallamakta olduğu ayağını durdurdu.

"Haklısın, çok uzun ömürlü olan insanlar tanıdım eskilerden. Ne kadar olduğunu hesaplayamasak da asırlar geçtiği doğru. Ama yine de," dedi göğsünü geçirerek, "onları tanıdığıma göre, bu beni çok daha uzun ömürlü yapar, değil mi?"

Tasdik için salladım başımı. Aynen de dediği gibiydi. Ve bu ona olan merakımı daha fazla artırıyordu.

"Gerçekten ne zaman dünyaya geldiğini çok merak ediyorum Kunduz. Anneni, babanı. Mesela kardeşin var mı? Varsa ismi nedir? Hatta senin gerçek ismin. Ya da ırk olarak nerelisin. Çok ama çok merak ediyorum."

Yutkunarak yerdeki hayali noktalardan birini izledi birkaç saniye. Kendi ile alakalı bir bilgi verecekti sanırım.

"Aslında geçen senelerde İngiltere'de tükürük testi

yaptırdım. Irk olarak sanırım Slav'ım. Yani Boşnak, Sırp ya da Hırvat olmalıyım."

"Slav mı?" diye sordum şaşkınca.

"Evet, saçlarım eskiden sarıya dönüktü. Yıllar geçtikçe kahve oldu. Slav ırkı olduğuma ben de inanıyorum. Fiziksel özelliklerim onlara benziyor"

"Bosna Hersek hakkında sadece katliamı biliyorum," dedim. "Bir de Mostar köprüsünü. Osmanlı yapmış biliyorsun."

"Biliyorum," dedi hafif tebessüm ederek. "Bosna'da Mostar köprüsünden atlamak meşhurdur. Ben de atlamıştım, sanırım dört kere."

"Ciddi misin?"

Sesim şaşkınlıkla biraz yüksek çıkmıştı.

"Ne sandın?" dedi sesinin tonunu mizahi bir şekle getirerek. "Ben henüz otuz yaşında genç bir adamım," dedi gülmeden hemen önce.

Ben de güldüm.

"Ona ne şüphe," dedim gözlerimi devirerek. "Yine de seni köprüden atlarken düşünemiyorum."

"Birlikte gitmek isterdim seninle. Atlayış nedir gösterirdim."

Önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken özenle bir nefes aldım.

"Ben de çok isterdim senin atlayışını görmeyi."

"Sen bir de beni askerlikte görmelisin," dedi ses tonunun heyecanını artırarak. "Tank komutanıyken çok hızlı araç kullandığım için bir kere ceza almıştım. Cezam yüksek bir tepeden ellerim ve ayaklarım bağlı olarak denize atılmaktı. Sonra oradan kendi çabalarımla kurtulmalıydım."

"Bir saniye, bir saniye," dedim onu durdurarak. "Bu eğitimi biliyorum ve sanırım, yani yanlış hatırlamıyorsam bordo berelilerin eğitimi değil mi?"

"Eski bir bordo bereliyim çünkü."

"Aman Allah'ım!"

Ağzımdan öyle bir heyecanlı kelime çıktı ki, buna ben bile şaşırmıştım. Kunduz'u cidden aksiyonlu hareketlerle düşünemiyordum. O sanki, hep böyle sadece bilgece konuşan, sakin, fazla hareket etmeyen, sessiz ve naif biriydi. Ama şimdi anlattıkları onun tam tersi olduğunu kanıtlar düzeydeydi. Hâlâ şaşkınlık dolu bakışlarımla ona bakmaktayken, çoktan askerlik anılarından birini daha anlatmaya başlamıştı bile.

Anılarını dinledim, dinledim. O naif hareketlerini izledim, izledim. Ve yine içimden geçenler dilime döküldü.

"Senin gibi efsanevi bir insanla karşılaştığım için çok şanslıyım."

Dudaklarımda istemsiz bir tebessüm vardı. Kunduz'la geçirdiğim tüm bu vakti düşündükçe ne kadar şanslı olduğumun çıkarımına varmıştım. Gülümseyerek karşılık verdi ve siyah dar paça pantolonun üstündeki olmayan tüyleri elinin tersi ile temizledi. Bu hareketini istemeyerek, utandığı için yapıyordu. Kendisi ile alakalı olan iltifatlar onu utandırıyordu.

"Bir şey sorsam cevaplar mısın?"

Bana baktı ve gözlerini tatlıca kapayıp açarak cevap verdi. Bu evet anlamına geliyordu sanırım.

"Hani, bana cevap diyorsun ya."

"Evet?"

"Nasıl bir cevabım? Yani, ihtimaller var. Bir de cevap var. Ve ben o ihtimaller arasında gizlenen bir cevabım. Bu

sözün açıklaması tam olarak ne?"

Başını hafif yukarı kaldırıp, gözlerini kısarak baktı bana. Bu söz üzerine düşünüyor olmam belki de şaşırtmıştı onu. Oysaki şaşırmaktan çok kemale erdiğimi düşünür gibi bakıyordu bana. Derin bir nefes aldı.

"İnsanlar ikiye ayrılır öğretmenim," dedi nefesini vermeden hemen önce. Kaşlarını kaldırarak sanki beni işaret etti.

"Birincisi basireti açık olanlar." Basiretim açık mıydı benim? Basiret ne demekti ki?

"İkincisi, basireti bağlı olanlar." Anlamayarak yüzüne bakmaya devam ettim.

"Sen basireti açık olanlardansın."

Dudakları düz bir çizgi olana kadar seyrettim onu.

"Peki ya sen? Senin basiretin açık mı, kapalı mı?" Omuzları hareket edecek şekilde güldü. Bu gülüşü ona çok yakışıyordu. Tebessümün bir üs seviyesi olan bu gülüşü onu oldukça tatlı gösteriyordu.

"Basiret hakkında tıpkı bir kapı gibi konuşuyorsun," dedi. Sonra da "Ama evet haklısın. Basiret biraz da bir kapı gibidir. Bir diğer ismi, kalp gözü. Onu açabilenler çok nadirdir bu dünya üzerinde. Ve onu açabilenlere selam olsun."

Histerik bir gülme çıkıverdi ağzımdan. O kapıyı nasıl açtığımı bilemesem de, benim de nadir insanlar zümresine katılmam hoşuma gitmişti.

"Peki, kalp gözü açık olanlar. Yani nasıl? Farklı boyutlardaki canlıları da görebiliyor muyuz?"

"Aslında manevi bir şey ama hayır, farklı boyutlardaki canlıları göremiyorsunuz," dedi, sonra da oturduğu yerinde kıpırdanarak, "basiret, aslında ön görüdür. Hoşgörü-

dür. Alçak gönüllülüktür. Nasiptir. Kısmettir. Huzurdur. Huşudur. Basiret, her şeydir," diye devam etti.

Sözleri ile adeta büyülenirken böylesine bir özelliğim olduğu için kendimi defalarca kez tebrik ettim.

"Sen, sana özelliğimi söylesem de bana insan muamelesi yapmaktan bir an olsun vazgeçmedin. Hürmet gösterdin. Saygı duydun ve," dedi gözlerimin içine net bir şekilde bakarak, "beni sevdin."

Yutkundum. Gözlerim titredi. Gözlerim bahane, asıl titreyen huzur ile dolan yüreğimdi.

"Tıpkı," dedi kaşlarını şefkatle kaldırarak, "benim seni sevdiğim gibi."

Kalbim birkaç saniye falan durdu, atamadı sanki. Nefesim kesildi. Böyle, bedenimden soğuk yerlerin peyda olduğunu hissettim.

"Bir insanın, başka bir insanı sevmesi, ona yüreğinin kapılarını açması, ne büyük bir basirettir öğretmenim, bunu asla bilemezsin."

Gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Gözlerimizin içine bakmaktan, bir an olsun vazgeçmeden öylece baktık birbirimize.

O an anladım ki, sevgi kelimesinin eş anlamlısı aslında bağ kelimesidir. Birine sevince bağlanırsınız fark etmeden. Şimdi ben de bağ kurduğum bu insana olan sevgimin boyutunu düşünüyordum. Ölçülemeyecek kadar büyürse onunla nasıl başa çıkabileceğim konusunda hiçbir fikrimin olmadığını gayet iyi biliyordum.

24. Bölüm

Bir süredir sessizce oturuyorduk. Ta ki kapı üç kere tıklatılıncaya kadar. Kapı yavaşça açılınca içeri genç bir adamın başı uzandı.

"Keyifli yolculuklar efendim."

Genç adam saygıyla konuşurken gerçekten çok kibar görünmüştü.

"Teşekkür ederiz, size de keyifli yolculuklar," dedi Kunduz aynı kibarlıkla.

"Erkekler olarak bir sohbet ortamı oluşturduk. Güzel hikayeler anlatılıyor. Sizin de gelmenizi rica ettiler. Daha önce anlattığınız tarihi bilgiler birkaç yaşlının çok hoşuna gitmiş. Eğer size de uyarsa gelir misiniz?"

Bir anda yerimde kıpırdandım. Kunduz'u götürüyor olmaları hiç hoşuma gitmemişti. Diğer insanların onun sohbetinden faydalanmasını istesem de yanımdan alıvermeleri hiç hoşuma gitmemişti. Kunduz bunu sezmiş olmalı ki beni kastederek "Kabin eşim yalnız kalmasa keşke, onun için de bir sohbet ortamı var mıdır ki?" diye sordu.

"Evet evet, tam da onu söyleyecektim. Kızlar da kendi arasında bir sohbet ortamı oluşturdu. Eğer siz de uygun görürseniz orada toplanabilirsiniz."

Kunduz bana baktığında başka bir seçim hakkımın olmadığını düşündüm.

"Olur tabii, neden olmasın?"

Kunduz benim kabullendiğimi görünce gönlü rahat bir şekilde ayağa kalktı. Ben de itiraz etmeden ayağa kalktım. Kunduz'un geldiğini gören genç adamın gözlerinin içi parlamıştı.

"Aslında gelmezsiniz diye ümitsizce bekliyorlardı. Hepsi çok mutlu olacak."

Genç adam Kunduz'a yolu gösterirken, büyük bir saygı ile hareket ediyordu. En arkada yürürken onun benden uzaklaşmasının kalbimi en derininden sızlattığını hissettim. Acaba uzanıp elini tutsam, *"Gitme! Seninle geçirdiğim her saniye benim için çok kıymetli,"* desem nasıl bir tepki alırdım ki?

Saçmalama Hediye! Koskoca insanlarız. Yirmi beş yaşındasın. Bir de öğretmen olacaksın. Ne bu çocukluk? Kendine gel! Kunduz'un erkek topluluğu, onu görmeleri ile büyük bir uğultuya sebep oldu. Hepsi çok memnun olduğunu ifade edercesine ona en güzel yeri ayarlamaya çalışıyorlardı.

"Hekim Bey lütfen böyle gelin."

"Çay ister misiniz Kunduz Bey?"

"Efendim hoş geldiniz."

Onları izledim bir süre. Kunduz öylesine çok seviliyordu ki, eminim tüm hayatında da böyle çok sevilmişti. Onun gibi bir insanı kim sevmezdi ki? Ben de onu seviyordum. Hem de ciddi anlamda çok seviyordum. Kunduz'un

etrafına gösterdiği kibar davranışları ve yüzünde oluşan tatlı gülücüğü izlerken "Sizi gideceğiniz topluluğa götüreyim hanımefendi," dedi aynı genç adam.

"Hayır, ben burada durup Kunduz'u izleyeceğim," diyemedim tabii. İtaatkâr bir genç kız olarak ona uydum ve peşinden yürümeye başladım.

Her bir adımda bir parçamı bırakıyordum sanki arkamda.

Her bir adımımda eksiliyordu yüreğim.

Her bir adımım akıp götürüyordu benliğimden bir şeyler.

Geriye dönüp baksam, bir kere daha onun o güzel gülüşünü görsem, son bir kere daha gülerken tatlıca kısılan gözlerini seyretsem." Sanki onu bir daha göremeyecekmişim gibi içimde oluşan bu karamsar his de neyin nesiydi?

Tüm bunları onunla göz göze gelme ihtimali ile aklımdan sildim. Çünkü biliyordum ki eğer biraz olsun isteksiz olduğumu görse beni göndermek istemezdi. Çünkü o böylesine düşünceli bir insandı.

Geri dönme ihtimalimi tamamen unuttum ve genç adamın beni getirdiği kabinin kapısını açışını bekledim. Sonra da beni sevinçle karşılayan topluluğa karıştım.

"Geçenlerde bir kahve denemişim kızlar, tadı öylesine güzeldi ki anlatamam."

"Aynı kafeye mi gittin yine? Tüm kahvelerini denedim demiştin."

"Evet ama iki kahveyi birbirine karıştırınca yeni bir aroma çıktı ortaya. Ah bunu daha önce neden düşünemedim ki?"

"Onu bırakın da geçenlerde bir ayakkabı aldım. Beş

bin lira versem de topuğu katıldığım bir davette eğrildi. Şimdi gidip iade edeceğim."

"Ben de bir spor ayakkabı aldım ve bir hafta geçmeden içinden tüyler çıkmaya başladı."

"Özellikle giyimde seçici olmak lazım, kalite denilen şey pek de paraya bakmıyor aslında."

"Neyse neyse, siz nişanlıydınız değil mi? Bize nişanınızı anlatır mısınız biraz?"

Yeni nişanlı kız nişanından bahsederken, bir an için, kararan havada hızla giden trenden ötürü cama vuran ışıkları izledim bir süre. Sahi ben de tıpkı bu insanlar gibiydim değil mi normalde? Ayakkabı, kıyafet, sosyal medya, yemek, gezmek, aile, sevgili, evlilik...

Bir an için tüm bu konular bana yabancı gelmişti. Kunduz'la birlikte olduğum zaman boyunca bir kez bile telefonu elime alma ihtiyacı hissetmemiştim. O her saat kontrol ettiğim butikleri, sosyal medya hesaplarımı, magazin programlarını es geçmiştim. Sanki farklı bir boyuta geçmiştim ya da hayata çok farklı bir pencereden bakmıştım. Her şey anlamsızlaşmıştı gözümde. Kısa süre için de olsa Hediye Günışığı, olduğu kişiden uzaklaşarak olması gereken kişi olmuştu. Olmam gereken kişiyken yaşadığım huzuru tattıktan sonra, yeniden eski halime dönemeyeceğimi hissetmiştim. Bu insanların sohbetlerine yabancıydım artık.

Neyi, nerden alıp da giydiğim artık pek de önemli değildi. Zaten insanlığın asıl amacı bu muydu ki?

"Makyaj yaparken özellikle nemli bırakmıyorum yüzümü. Sonra pudra yüzüme yapışıyor ve pek hoş bir görüntü oluşturmuyor."

On beş kızın her biri aynı şekilde konuşuyordu. Hep-

sini dinlememe rağmen hiçbirini anlayamamıştım. Anlayamadığım şey, anlattıkları değildi. Yaşantılarına böylesine kör kütük sürükleniyor oluşlarıydı.

"Peki ya siz? Sanırım evli değilsiniz, erkek arkadaşınızla ne zaman tanıştınız?" diye sordu biri.

"Gerçekten çok gizemli görünüyor," dedi diğeri.

"Aynı zamanda çok da yakışıklı. O karizmaya sahip bir erkek arkadaşın olduğu için çok şanslısın."

Benimle konuştuklarını anladığım vakit daldığım düşüncelerimden ayrılarak "O benim erkek arkadaşım değil," dedim.

"Ne? Ciddi misin?"

Kızlardan biri memnuniyetle diğerini dürtükledi.

"Duydun mu erkek arkadaşı değilmiş."

Onlara "Boşuna sevinmeyin, onun bu işlerde gözü olmaz." diyemedim. Sıradan bir insan olarak gördükleri adamı yabancılaştıramadım, hayattan soyutlaştıramadım.

"E nasıl aynı kabinde kalabildiniz?" diye sordu yanımdaki orta yaşlı kadın.

"Sadece tesadüf," dedim.

"Tesadüf mü? Böyle tesadüflerin ihtimali olduğu nerede görülmüş. Vay be!"

İhtimal?

Cevaplar arasında gizlenen sinsi bir tilkidir!

"Muhtemelen başka bir yer bulamadığı için böyle oldu," dedi bir diğeri.

Muhtemelen!

"Ama asıl cevap öğretmen hanımda gizli," dedi kısa kızıl saçlı bir genç kız.

Öğretmenim.

Her bir kelime, her bir cümle onu anımsatıyordu bana.

Kunduz'u şimdiden çok özlemiştim. Oysaki aradan sadece yarım saat geçmişti. Bu sıradan dünya sohbetlerine nasıl dayanacağım? Nasıl eskisi gibi bir insan olacağım?

Kunduz!

Gelecekte, seni nasıl sanki hiç olmamışsın gibi sayacağım? Şimdiden onun ses tonunu bile özledim. Bir şey söylerken tatlıca gülümsemesini. Etkilenen muhatabını koruma amaçlı sarf ettiği çabasını... Ve her şeyini.

Her şeyiyle, her şeyini şimdiden özledim. O sıradan bir insan olsaydı da yine de ondan böylesine çok etkilenir miydim, bilmiyorum. Kendimi özerkliğini kaybeden bir insan gibi hissediyordum. Benliğim aşınıyordu sanki. Sahi Kunduz'dan bu kadar etkilenmemin asıl sebebi ne ki? Neden onu böylesine çok özlüyorum? Neden onu bu kadar çok seviyorum?

"Siz niye hiç konuşmuyorsunuz?" diye sordu karşımdaki genç kız.

Sağ elimi çeneme destek için koymuş, öylece düşüncelere daldığım esnada bu genç kızın seslenmesi ile irkildim. Ben niye hiç konuşmuyorum? Ne konuşacağım?

"Anlatsam anlar mısın ki?

"Seni anlayamıyorum şu an."

"Ben de ondan bahsediyorum.."

Oturuşumu düzelterek aklıma gelen bu diyalogları es geçerken bir anda herkesin dikkatinin üzerime kesildiğini fark ettim.

"Bir şey mi düşünüyorsun?"

Yanımdaki abla bunu sorduğunda "Cevap olmanın verdiği hissi düşünüyordum," deyiverdim. Bu da nerden çıkmıştı şimdi?

Herkes bir anda tüm dikkatini bana vererek dinleme-

ye başladı. Anlamadıklarını çözünce "İhtimaller arasında gizlenen bir cevap," diye açıklama yaptım.

Bence gayet açıktı. Tabii onlar ne düşünürdü bilmiyorum ama. Şu an hepsi kaşlarını çatmış bir şekilde ne dediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Cevap mı?" diye sordu bir genç kız.

"Evet."

"Canın mı sıkıldı? Neden böyle anlamsız şeyler söylüyorsun?"

Çaprazındaki sarışın kız bunu söylediğinde derin bir nefes aldım.

"Anlamsız mı? Marka ayakkabılar ve kahve çeşitlerinden aromalar oluşturmak çok mu anlamlı? İnsanlığa ne katıyor?"

Kız bana delirmişim gibi baktı. Haklıydı, normal insanlara göre delirmiş gibi görünmem çok normaldi. Ben de onlar gibiydim. Değişimden sonra böyle olduysam da bu onları normallikten çıkarmıyordu. Asıl sorun bendeydi. Daha fazla kimsenin kalbini kırmayı göze alamadım ve izin alarak kabini terk ettim. Zira artık ben bu diyaloglara yabancıydım. Yeniden onlara dâhil olana kadar uzak dursam iyi olacaktı. Saygı ile hepsini selamlayarak yavaşça kabinden dışarı çıktım.

Boş koridorda yürürken, zihnimin de boşaldığını hissediyordum. Mekân değiştirmek iyi gelmişti.

Tamamen boş bir zihin...

Nereye gideceği, ne yapacağı, ne isteyeceği belirsiz, tamamen soyutlanmış, sanki resetlenmiş bir zihin. Geri gidemiyordum. Eğer gidersem Kunduz beni görürdü. Ve ona ne diyecektim?

"Kimsenin sohbeti artık beni etkilemiyor, ruhumu doyurmuyor, aç kaldım. Seni özledim. Benim bir parçam olduğunu anladığım için, senden ayrılma gibi bir durum beni kahredecek. Seni çok özledim."

Bunları asla ama asla söyleyemezdim. Ona yük olmaktan başka bir şey olmazdım. Geçmişte onu seven ve ona yük olanlardan ne farkım olurdu? Koridorun ortasına geldiğim anda kabinlerden birinin aralık kapısından bir ses duydum.

"Bakar mısınız hanımefendi? Beni çağırdığını duyunca içeri başımı uzattım.

"Bana mı seslendiniz?"

Genç bir kadın, yeni doğduğunu düşündüğüm bebeğinin altını değiştiriyordu.

"Evet. Ah, eşim erkek yolcularla birlikte sohbete gitti. Ben de çok acemiyim, bebeğimin altını değiştirmeme yardım eder misiniz lütfen?"

Genç kadına tebessüm ederek, ricasını minnetle karşıladım. Benim de zihnimi başka şeylerle doldurmaya ihtiyacım vardı. Belki de ancak saf, temiz bir bebek Kunduz'u bir müddet olsa unutturabilirdi bana. Tıpkı onun gibi temiz niyetli, onu gibi safiyane gönüllü.

"Çok teşekkür ederim öğretmenim, dedi genç kadın bebeğinin bezini takarken.

Hızla ona baktım. Bana öğretmenim mi demişti? Bunu Kunduz diyordu.

"Öğretmensiniz değil mi?" diye sordu tatlıca tebessüm ederek.

"Ah, e-evet. Sadece, değer verdiğim bir insan da bana bu şekilde hitap ediyor da, biraz değişik oldum."

"Kunduz mu?" diye sorunca az kalsın bebeğin kolunu

bırakacaktım. Şaşkınlıkla ona baktım. Kunduz'u tanıyor muydu?

"O-onu tanıyor musun?" Genç kadın gülümserken, bebeğinin bezini tamamen takmıştı.

"Tanımak demeyelim de onunla aynı kaderi paylaşıyorum."

Gözlerim sonuna kadar açılırken, genç kadını izledim.

"Siz de! Siz de mi uzun ömürlüsünüz?"

"Evet, ben de Şüfahoh'um."

Anlamaya çalışarak söylediği kelimeyi bir kere de içimden tekrar ettim.

"Şüfahoh mu? O da nedir?"

"Bir ırk," dedi genç kadın. "Kunduz sana bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Bahsetmemesi daha uygun olmuş, uzun mesele. Bilmen gereken tek şey Şüfahoh'ların uzun ömürlü oldukları. Başka bir özelliğimiz yok."

"Şüfahoh olduğunuzu nasıl anladınız peki? Siz de Kunduz gibi geçmişinizi hatırlamıyor musunuz? Kunduz'un Şüfahoh olduğunu nereden bildiniz?"

O kadar çok soru sormuştum ki, kaşlarını kaldırarak tebessüm etti.

"Çok tatlısın öğretmen hanım, Kunduz'un sana sırrını açmasına şaşmamak gerek," dedi bebeğini yatırarak.

"Tüm sorularını cevaplamak isterim. Öncelikle Şüfahoh soyundan olduğumu uzun süre önce anladım. Yavaş yaşlandığım ve neredeyse ölümden adeta kaçırıldığımı fark ettim. Tabii kader. İnsanoğlunun pek bir gücü yok bu noktada."

"Şüfahoh olmak, yani nasıl anlıyorsunuz? İnsanların çoğu bilemez bunu."

Derin bir nefes aldı. "Haklısın. Eğer o gelip beni haberdar etmeseydi ben de bilmeyecektim."

"O?" diye sordum.

"Kunduz," dedi.

"Çok mütevazı bir insan olsa da onun dünya üzerinde yaşayan en eski Şüfahoh olduğu biliniyor. O, aslında hepimizin atası."

Göğsüm tamamen dolana kadar derin bir nefes aldım.

"Kunduz'u nereden tanıdığımı şimdi anlamışsınızdır. Seninle olan hitabını incelediğimde sana güvendiğini ve sevdiğini gördüm. Ona göre sen güvenilir bir insansan, bana göre de güvenilirsindir. Bu yüzden direkt konuştum seninle. Ayrıca, ben Kunduz kadar yaşlı olmadığım için geçmişimi net bir şekilde hatırlıyorum. Aslında," dedi bebeğini göstererek, "yedinci çocuğum ama en son çocuğumu elli sene önce dünyaya getirdiğim için unutmuşum. Şimdi yine yer değiştiriyorum ve bebeğimi büyütecek bir yer arıyorum."

Şaşkınlıktan boğazım kurumuştu. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemez bir halde öylece izliyordum. Şüfahoh olmak! Bu ırkın kanına sahip olmak! Kunduz, sen tam olarak kimsin?

Kabinden çıkıp gerisin geri yürürken kızların toplandığı kabinden yükselen seslere kulak misafiri oldum.

"Bence öğretmen kız doğru söylüyordu, zaten yanında giden adam da bir garip. O ikisi sanki bu dünyaya ait değillermiş gibi görünüyorlar."

"Kız normal bence, sadece adam değişik."

"Önemli olan onların değişikliği değil! Bize anlatmak istedikleri. Kapitalizmden kurtulun diyorlar. Gerçekleri görün diyorlar."

"Her ne şekilde olursa olsun, kız gözümü açtı."

"Ben asıl şu garip adamı merak ediyorum. Bence biz de gidip erkeklerin sohbetine dahil olalım. O adamın konuşmalarını dinlemek istiyorum."

"Ben de söyleyeyim diyordum, söyleyemiyordum. Hadi gidelim, aşırı merak ediyorum."

Kabindekilerin erkekler tarafına geçeceğini öğrenir öğrenmez, adımlarımı hızlandırdım. Zaten Kunduz'u çok özlemiştim. Şimdi bir de bu kız topluluğu gelirse, onunla irtibata geçmem iyice zorlaşabilirdi. Acele edip onlardan önce ona ulaşmalıydım. Adeta koşarcasına erkeklerin olduğu tarafa gittiğimde onu gördüm. Zaten gözlerim direkt ona baktı, onu aradı, onu izledi.

Suya hasret toprak gibi gözlerim bir anda onun görüntüsü ile şenlendi. Aldığım nefes ilk defa bana fayda verdi. Yaşadığımı hissettim. Onu gördüm ve hayata döndüm.

Ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, en son geleceğim noktaya gelmiştim işte yine. Öylece ayakta beklerken Kunduz'un gözleri de beni buldu. Anlatacağı şeyi keserek bana bakmaya devam etti. O susunca herkes bana baktı. İnsanların arasında beni daha fazla bekletmeden durumu anlamıştı Kunduz. Şefkatle gülümsedi ve oturduğu yerden hafif kayarak bana pencere tarafında, hemen yanında olan yeri eli ile işaret etti. Eli oturmam gereken yere hafifçe iki kere vurunca ne demek istediğini anlamıştım.

"Burası senin," diyordu sanki. "Güvenli limanın."

Erkekler arasından geçerek gösterdiği yere doğru yürüdüm. İşaret ettiği yere oturduğumda omzumdan dünya kadar yük kalkmış gibi hissettim. Bir daha asla göremeyecekmişim gibi korktuğum bu insanın yanında olmak bana büyük bir rahatlık vermişti.

Kunduz'un niye böyle bir şey yaptığını ise sonradan anladım. Diğer yerlerde erkekler sıkışık bir şekilde oturuyordu. Kunduz ise bana gösterdiği yerden uzaklaşarak beni koruma altına almıştı. Kendi bile dokunmuyordu bana. Aramızda bir karış mesafe kalacak şekilde boşluk bırakmıştı. O böylesine bana güven verdikçe, benim ona sarılasım geliyordu.

Kunduz anlattığı şeye devam ederken diğer kızlar da geldi. Evli olanlar eşlerinin yanına otururken, genç kızlar ayrı bir yerde Kunduz'u dinlemeye başladı. Ona en yakın olan ise bendim. Öylesine yakındım ki, ilk defa ondan gelen o tatlı kokuyu alabilmiştim. Böyle, parfüm gibi değil ancak kokuyu alan insanın derin bir nefes alarak daha fazlasını isteyeceği türde bir kokuydu.

Ona bakarken kalbimin eriyip yere akacağını düşünmeye başlamıştım artık.

Bir şeyi anlatırken kullandığı el hareketleri, gülümseyen dudaklarının tatlıca kıvrılması, insanlara duyduğu özel saygı...

Kahverengi saçlarını inceledim bir süre. Yumuşak görünüyorlardı ancak gayet gür bir şekilde duruyorlardı başının üstünde. Beyaz tenine özenle işlenmiş burnu, her hâlükârda dikkat çeken dudakları, keskin çenesi ve tamamen kendisi.

O her şeyiyle mükemmel bir insandı. Geçen yıllar ondan bir şey almamış, adeta her defasında ekleme yapmıştı. Sonunda böyle mükemmel bir şey çıkmıştı ortaya.

Ben galiba Kunduz'u öyle böyle değil, çok seviyordum. Onun hissettiğinden daha çok galiba. Bir insan, başka bir insanı bu kadar sevebilir mi? Sevgi denilen kelime bile anlamını yitiriyor sanki. Ona öylece bakarken bir anda

bana döndü. Gözleri ve dudakları gülümsüyordu.

Düşüncelerimi anlamış mıydı yine?

Artık bundan utanmıyordum. Hatta beni anlamasını istiyordum. Onun resimli kitabı olmak beni çok memnun ediyordu. Sadece bakarak bile beni anlaması, bana çok özel bir his veriyordu. Gözlerimin içine bakmaya devam etti. Soracağım soruları bekliyor gibiydi.

"Kelime ve ses olmadan, benimle konuşur musun?" diye geçirdim içimden.

Herkes kendi arasında konuşmaya başladığında biz de konuşuyorduk aslında. Yine bacak bacak üstüne atmış, üsteki dizini eli ile kavramış, bütün benliğiyle bana dönmüş ve beni dinliyordu.

"Beni duyuyorsun değil mi?"

"Artık utanmıyorum."

"Sana olan sevgimi izhar etmek istiyorum."

"Bunu dil ile söylememe gerek yok değil mi?"

"Sen beni bu şekilde de anlarsın."

"Beni anlıyorsun değil mi?"

Gözlerim dolmuştu. Onu özlediğim geldi aklıma. Onsuz geçirdiğim bir iki saatin acısı sardı yüreğimi. Yine de şüpheliydim, beni duyup duymadığını, düşüncelerimi anlayıp anlamadığını tam olarak bilemiyordum.

Yanağıma süzülen o tek bir gözyaşı onu ne kadar özlediğimi anlatıyordu aslında. Derin bir nefes aldım.

"Seni çok özledim."

Dudaklarındaki gülümseme genişledi. Gözlerindeki parıltı bariz bir şekilde arttı ve o üç kelime süzüldü ağzından.

"Ben de çok özledim."

25. Bölüm

"Çünkü onun burnunun kenarında büyükçe bir beni vardı," dedi Kunduz.

"Ne? Ciddi misiniz?"

"Evet. Cadılar bu yüzden akıllarda burunlarında ben olan insanlar olarak kaldı. Halbuki böyle bir şey yok."

Genç kızlar şaşkınlıkla Kunduz'a bakarlarken, sordukları sorunun cevabını almışa benziyorlardı.

"Cadılar için bir de büyükçe bir kazan ve uçan süpürge var diyorlar."

Bir diğer genç kız bu soruyu sorduğunda Kunduz hafifçe gülümsedi.

"Evet, uçan süpürge vakası doğru."

Herkesin ağzından şaşkınlık dolu bir "Hi!" kelimesi çıktı.

"Ama süpürge kendiliğinden uçmuyordu tabii ki. O kadın yani cadı diye anılan kadın evinde yüzden fazla süpürge barındırıyordu. Nedeni bilinmez ama eve gelen her komşuya süpürge fırlattığı söyleniyormuş."

"Bu benim hiç aklıma gelmemişti," dedi kızlardan biri.

Erkekler şaşkınlıkla Kunduz'u dinlemeye devam ediyorlardı ki içlerinden orta yaşlı olanı "Hayır anlamıyorum, bu cadı olayı nereden çıktı? Kim başlattı bu soruyu?" diye sordu.

Tüm kızlar aynı anda kısa kızıl saçlı kızı gösterdiklerinde, kız "Ne? Siz de merak etmiyor muydunuz? Niye suçu şimdi sadece benim üstüme yıkıyorsunuz? Hekim Bey anlatırken hepiniz bayıla bayıla dinliyordunuz," dedi. Kendini öylesine komik savunuyordu ki kıkırdamadan edemedim.

Benim kıkırdadığımı duyunca Kunduz da bana gülümseyerek baktı. Onun da komiğine gittiği belliydi.

"Neyse neyse," dedi bir genç. "bir de kazan meselesi var Hekim Bey. Madem cadı meselesi çoktan açıldı, onu nasıl açıklayacaksınız merak ediyorum. Cadıların kazanı mı oluyor yani?"

"Tam tersi," dedi Kunduz genç çocuğa doğru yüzünü dönerek. "O zavallı kadının kazanı yoktu. Bir tane vardı ama altı delikti. Diğer insanlardan kazan istemesine rağmen, veren olmuyordu. Asabiyeti onu kötü kalpli gibi gösterse de aslında o, gerçekten iyi bir insandı. Ne yazık ki, insanlar ona cadı diye seslenmeyi bırakmadılar. Böylelikle cadı vasfının özellikleri belirlenmiş oldu."

Kunduz cümlesini tamamlamıştı ki orta yaşlı ablalardan biri gözlerini kuşkuyla kısarak Kunduz'u bir süre inceledi.

"Öyle bir anlatıyorsun ki, sanki onun zamanında yaşamış gibisin.

"O kadın hangi zamanlarda yaşamıştı ki?" diye sordu yaşlı bir amca."

"Bundan bir birkaç asır önce sanırım," dedi Kunduz.

Ben hariç herkes "İmkânı yok," diye bağırdı.

"Hekim Bey'in o zamanda yaşaması imkânsız. Bize masal anlatıyor baksana."

"Şu cadı mevzusunu kapatabilir miyiz artık?" diye bağırdı yaşlı dede.

Kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı ki genç kızlardan biri "Dede, sen neden müdahale ediyorsun ki, ne güzel dinliyorduk," dedi yaşlı adamı muhatap alarak.

"Müdahale etmeyip ne yapacaktım? Adamı kaç yaşında ilan edeceksiniz? Baksanıza o da bize kitaplardan okuduğunu anlatıyor. Çok merak ediyorsan git de oku."

"İyi de biz ona o zamanda yaşadı mı dedik?"

"Başka ne? Baksana adam daha yeni otuzuna girmiş. Size kalsa asırlar öncesine gideceğiz."

"Allah aşkına ben öyle bir şey mi dedim şimdi?"

Erkekler ve kızlar tarafı birbirine girmişti ki Kunduz derin bir nefes alarak bana baktı.

"Sanırım senin için kavga ediyorlar, müdahale etmeyecek misin?" diye fısıldadım.

"Haklısın," diye fısıldadı, "onlara o kadından birkaç süpürge yediğimi söylemeliyim."

Kunduz'un espri yaptığına bakılacak olursa keyfi yerindeydi. Onun keyfi yerindeyse benim de keyfim yerinde olurdu. Esprisine gülümseyerek karşılık verdiğimde o da bana sağ gözünü kırptı. Sonra münakaşaya yeniden dâhil olduk.

Herkesi sustururcasına konuşan genç kızlardan biri "Eğer hepiniz uygun görürseniz bir oyun oynayalım mı?" diye sordu.

İçimizden en genç olanı sorduğu için olsa gerek, yaşlı dede bağırarak karşı çıktı.

"Ne oynayacakmışız? Trenin içinde oyun mu olurmuş?"

Dedeye gülümseyerek baktığımda onun Kunduz'a gözünün ucuyla baktığını gördüm.

"Ama eğer hekim bey istiyorsa olur," dedi masum bir çocuk edasıyla. Sonra Kunduz'a baktım, o da gülümseyerek dedeye bakıyordu.

"Benim için uygundur," dedi iki elini çok az açarak.

"Sen ne dersin öğretmenim?"

Bana dönerek sorduğunda gafil avlanmış gibi oldum.

"Olur, neden olmasın?"

Ben de kabul ettiğimde genç kız ortaya geldi.

"Aslında zor bir oyun değil. Kulaktan kulağa oynayalım diyorum olur mu?"

"Bize uyar," dedi erkeklerden biri tüm erkekleri kastederek.

"Bize de uyar," dedi orta yaşlı abla, kızları kastederek.

"Tamam, o zaman başlayalım," dedi genç kız. Sonra da en baştaki kısa saçlı genç kıza bir şeyler söyledi. Kızıl saçlı kız yanındaki sarı saçlı kıza söyleyince sarı saçlı kız "Biraz sesli söyle, duyamıyorum," dedi. Ancak yeniden söyleme hakkı olmadığı için sarı saçlı kız ne duyduysa onu yanındaki orta yaşlı ablaya söyledi. Kulağına söylenen şeyi dinlerken yüzü buruşmuştu ablanın. Sarı saçlı kızın anladığı cümle pek iç açıcı olmasa gerekti.

Abla eşine söylediğinde, eşi "Tövbe tövbe," diyerek başını iki yana salladı.

Merakla söylenen cümleyi bekliyordum. En son ben olduğum için, Kunduz bana söyleyecekti ve bu gerçekten beni heyecanlandırmıştı. Ablanın eşi ters ters eşine baktığında "Ne bakıyorsun öyle ters ters, sanki ben mi söyledim?" diye kendini savundu abla.

Eşi bir kere daha "Tövbe tövbe," diye hayıflandıktan sonra yanındaki genç çocuğa söyledi.

Genç çocuk gülümserken "Ne var bunda amca, ben de bir şey sandım ya," dedi ve hemen yanındaki gür sakallı genç adama söyledi. Genç adam yanındaki yaşlı dedeye söyleyince "Ne geveliyorsun ağzında, az bağırsana!" dedi dede.

Onun bağırışı ile hepimiz güldük.

"Bir kere daha söyleme hakkı yok dede," dedi oyunu başlatan genç kız.

"Ne demek bir daha söyleme hakkı yok. Bir şey söylemedi ki bana, 'igi igi' dedi sadece."

Dedenin bu hali aramızdan bazılarını gülme krizine sokmuştu. Ben de dudaklarımı sıkı sıkı kapatarak, püskürmemek için zor tutuyordum kendimi.

"İyi o halde, hazır olun, yanımdaki kişiye igi igi diyeceğim sadece."

"Ya ama dede olmaz ki."

Kunduz gülmeye başlamıştı. Onun gülmesi ile ben de güldüm. Sonra yanımda oturduğunu bir kere daha fark etmiş oldum. Sahi, ben Kunduz'un hemen yanı başındaydım, değil mi? Gülümserken kısılan gözlerine baktım. Hemen sonrasında, bembeyaz parlayan dişlerini sergileyen tatlıca kıvrılmış dudaklarına. Çenesi gülmekten gerilmişti. Çok komiğine gittiği belliydi. O an, bu hal hiç bitmesin istedim. Kunduz hep gülsün ve bu an hiç bitmesin.

"O zaman sadece sana mahsus olarak bir kere daha söylesin."

Genç kız bunu söylediğinde uzun sakallı genç adam tam dedenin kulağına eğiliyordu ki dede "Ama bu sefer 'igi igi' deme ha!" diye tembihledi.

Genç adam dedeye bir şey söylemeden bir kere daha kulağına fısıldadığında sanırım dede anlamıştı. Yanındaki adama söyledi, o da yanındakine. En son Kunduz'a söylediler. Kunduz yanındaki kişiyi dinlerken gözlerini hafif bir şekilde açmıştı. Garip bir şey miydi ki? Yüzünde şaşkınlığının eseri bir gülücük oluştuğunda bana döndü.

Hızla kulağımı yaklaştırdım ona ve duyduklarımı dile getirdim.

"Siz inanmasanız da o uzun yaşamlı bir köstebek!"

Bunu bana söylediğinde gözlerimi sonuna kadar açtım. Onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu gördüm.

"Köstebek mi? Kim köstebek dedi?" diye sordu cümleyi ilk söyleyen genç kız.

"Ayrıca uzun yaşamlı mı?" diye sordu genç bir adam.

"Ben Uzunlar köyünde yaşıyor demiştim," dedi yaşlı dede. "Bu bana 'igi igi' demeden önce böyle söyledi." Uzun sakallı genç adamı işaret ettiğinde genç kendini savunmaya geçti.

"Dede ben sana igi igi mi dedim ya?" Gerçekten çok komik bir ortam oluşmuştu.

"Köstebeği kim dedi peki?" diye sordu sarışın genç.

"Ben köstekli saat demiştim," dedi orta yaşlı abla.

Öyle ya da böyle ortaya çıkan cümle aslında doğruydu ama kimsenin bunu anladığı ya da anlayacağı yoktu. Hoş bizim de işimize gelirdi. Ben gülümsemeye devam ederken, Kunduz bana muzipçe göz kırptı. O da durumun farkındaydı ve bundan keyif alıyordu. Her zamanki gibi. Tıpkı yaşamdan keyif aldığı gibi.

26. Bölüm

"Bize anlatabileceğin ilginç bir hikâye var mıdır hekim oğlum?" diye sordu yaşlı dede.

Bir an için Kunduz'un *"Tabii evladım,"* diye cevaplayacağını hayal ettim. Muhtemelen o yaşlı dededen büyüktü ama bunu ifade edemezdi. Sahi öyle dese, dede ne düşünürdü ki? Sadece dede değil tüm dinleyenler adeta şoka girmişçesine Kunduz'a bakakalırlardı muhtemelen.

Ama Kunduz, elbette ki çok daha olgun ve zeki bir insandı.

"Aslında bir tane var," dedi derin bir nefes alarak.

Herkes tüm dikkatini Kunduz'a verdiğinde Şüfahoh olan kadının elinde bebeğiyle geldiğini gördüm. Kadın sessizce yerine otururken, Kunduz da onu görmüştü ama herhangi bir tepki vermedi.

"Bir keresinde Senegal'i ziyaret etmiştim."

Kunduz böyle söyleyince genç kızlardan biri "Biliyordum. Dünyayı gezdiğinizi biliyordum," dedi.

"Böylesine bilgili olmanız ve bize bu kadar farklı şeyler anlatmanızın bir nedeni olmalıydı."

Kunduz ona tatlıca gülümsedi.

"Hekim Bey oğlumun sözünü kesmeyin," dedi yaşlı dede. "Anlat oğlum sen."

Kunduz oturduğu yerde kıpırdanırken yüzümle birlikte tüm vücudumu ona döndüm.

"Ülkeye geliş amacım ticaretti. Ancak orada çok farklı bir ticaretle karşılaştım."

"Ne ticareti?" diye sordu sarışın genç bir adam.

Dudaklarını ıslatarak anlatacağı şeyin vahametini biraz olsun bastırmaya çalışan Kunduz "İnsan," dedi.

"İnsan mı?"

Kısa kızıl saçlı kız şaşkınlıkla sorduğunda Kunduz başını tasdik için salladı.

"Oraya gittiğimde özellikle zenci olanların köle olarak satıldığını gördüm. Hatta ismi Köle Adası olarak anılıyormuş. Liverpool'da yaşadığım bir dönemdi. Asıl amacım ananas ticaretiydi ama karşılaştığım tablo çok vahimdi."

"Liverpool'da da mı yaşadınız?"

Orta yaşlı abla bunu sorduğunda Kunduz bir kere daha tasdik için başını salladı.

"Esirleri seçerek alıyordu İngilizler. Sonra onları alıp Amerika'da kullanıyorlardı. Esirlerin birbirileri ile düello yaptığı ve sonunda başarılı olanın hayatta kaldığı bir seçimdi."

"Bu nasıl bir vicdansızlık?" diye sordu esmer genç kız.

"Asıl vicdansızlık," dedi Kunduz, derin bir nefes alarak. Sesi titriyordu. Söyleyeceği şey her neyse çok sarsıcı olsa gerekti.

"Onların esir tutulduğu yerleri gezdim. İçeri almadılar tabii beni. Küçük pencerelerden izledim onları. Hepsi balık gibi üst üste dizilmişlerdi. Yemek verilmediği için

aralarında açlıktan ölenler vardı. O hücrelerden çıkmalarına izin verilmediği için lavabo ihtiyaçlarını da oldukları yerlere yapmışlardı. Dahası sırf bu yüzden bulaşıcı hastalıklar meydana gelmişti. O hücreler," dedi Kunduz yutkunarak. Yutkunmasının asıl amacının gözlerine dolan yaş olduğunu anladım. Baktım, herkesin gözü dolmuştu. "O hücreler utanç karasıydı. İngilizlerin o pencerelerden içeri lavabo ihtiyaçlarını karşıladığını gördüm. Bana bunlar sefil hayvanlardır. Burası bir lağım, demişlerdi."

Daha fazla dayanamayan bir genç adam sinirle ayağa kalktı. "Nasıl ya? Nasıl böyle bir şey olabiliyor?" diye sordu. "Günümüzde böyle bir şey nasıl olur?"

O anda yaşlı dede "Doktor oğlum ne zaman gittin oraya?" diye sordu.

Kunduz "16. yüzyılın ortasında," dedi," herkes gözlerini sonuna kadar ona baktı. Şoka girmiş gibilerdi. Hızla Şüfahoh olan kadına baktım, Kunduz'a şüphe ile kıstığı gözleriyle bakmaya devam ediyordu. Muhtemelen ne yaptığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Ama insan, mantık denen şeyi çoktan varsayılan olarak ayarlamıştı. Bu akla mantığa ve literatüre sığmayan cümleye kimse inanmadı elbette.

"Ah! Yüreğime inecekti! Baştan söylesenize şunu. Gidip gördüğünüz yerdeki olayların yüzyıllar önce olduğunu en baştan söylemeliydiniz. Ben de sandım ki günümüzde oluyor."

Uçları mor olan saçlarını kulağının arkasına yerleştiren piersingli genç kız bunu söylediğinde herkes tıpkı buzun çözüldüğü gibi çözüldü.

"Demek 16. yüzyılmış, ah ben de şimdi oluyor sanmıştım," dedi sinirle ayağa kalkan genç adam.

"Geçmişte neler oluyormuş işte, yatıp kalkıp şükretmek gerek."

"Hâlâ ellerim titriyor," dedi orta yaşlı abla.

Kimse Kunduz'un o devirde yaşadığına ihtimal dahi vermemişti. Herkes orayı ziyaret gittiğine ve bize 16. yüzyılda olan herhangi bir olayı aktardığına inanmıştı. Zaten her şey buna bağlıydı.

İnanmak ya da inanmamak!

Şüfahoh olan kadınla göz göze geldiğimizde bana manidar bir şekilde gülümsedi.

Bana sanki "Görüyorsun ya işte biz böyleyiz," diyordu.

"İnanmak ya da inanmamak; bu iki asil kelimenin arasında kalan, arafta asılı duran bir ırkız. O yüzden bizi ancak cevaplar algılayabilir."

Gözlerim ondan Kunduz'a çevrilirken onun başını önüne eğerek parmaklarıyla oynadığını gördüm. Biz sadece dinlemiştik ama muhtemelen o yaşamıştı. Ve yaşanılan hiçbir şey, dinlenilen şeylerle mukayese edilemezdi hiç şüphesiz. İlk defa Kunduz'un çektiği sıkıntıları anladığımı düşünüyordum. Yaşıyorsun, hatırlıyorsun, hissediyorsun, unutmuyorsun ama anlatamıyorsun.

"Bir şey sorabilir miyim Hekim Bey?"

Genç ve güzel kızlardan biri bunu sorduğunda Kunduz ona döndü.

"Tabii, lütfen." Nezaketle ona fırsat verdiğinde genç kızın daha fazla cesaretlendiğini gördüm.

Kunduz genç görünse de, tüm saygısını gösterdikçe insanların da ona olan saygısı yükseliyordu. Bu zamana kadar hiçbir insanın ona saygısızca davrandığını görmemiştim. Demek ki, herkesin dilinde olan ergen kalıbı

biraz da bize bağlıydı. İnsanlara ne kadar insan muamelesi yaparsak, ona göre şekilleniyorlar ve o şekilde davranıyorlardı. Kunduz'un davranış şekillerine bakacak olursak, çocuk genç demeden dikkatle saygı gösterilmesi gerekiyordu.

"Bu dünyada bir insana en zor gelen şey nedir?"

Herkes genç kıza baktı. Onu göremeyenler bile eğilerek ona bakmaya çalıştılar. Sorduğu soru gerçekten anlamlıydı çünkü.

Kunduz bir süre düşündü bu soruyu. Şimdi herkes Kunduz'a bakıyordu. Bir ara baktım görevli amca da gelmiş, erkeklerin arkasında bir yere oturmuş dinliyordu. Saygı için olsa gerek başındaki şapkayı çıkararak masanın üstüne koymuştu.

"İnsan için en zor olan," dedi Kunduz alt dudağını ıslatmadan hemen önce, "gelecek kimsenin olmadığını bile bile yalnız bir şekilde beklemektir."

Bakışlarımı yeniden Kunduz'a çevirdim. Yutkundu. Yutkunurken âdemelmasının boğazında hafifçe yukarı çıktığını gördüm.

"Beklemek belki de insan için normal bir kavramdır. Ancak gelecek kimsenin olmadığını bile bile beklemek... İşte bu en zor olanıdır."

"Aşk gibi mi?" diye sordu kızıl saçlı kız.

"Sevdiğin kişiyi beklemek gibi mi yani?"

"Aşk da olur," dedi Kunduz.

"Ailesini kaybettikten sonra beklemek olabilir mi?" diye sordu genç bir adam.

"O da olur."

Oturduğu yerde kıpırdandı Kunduz.

"İnsanlar dünya üzerinde birçok şeye özeniyor, kıska-

nıyor, haset ediyor, sevgiyle aşkla yaklaşıyor. Yine de savunmasız kaldığı tek nokta yalnızlık. Hiçbir insan yalnız kalmaya dayanamaz. Bu gerçekten zordur."

"Peki ya siz?" diye sordu orta yaşlı bir adam.

"Evli değilsiniz sanırım. Sevdiğiniz biri var mı?"

"Elbette. Her insanın sevdiği vardır. Sevmek, insanlığın doyumsuz duygularından biridir. Sizleri seviyorum mesela."

Kalabalık arasında bir uğultu oluştu. Herkesi bir sevinç kaplamıştı. Galeyana gelmişlerdi muhtemelen.

"Biz de seni seviyoruz."

"Seni seviyoruz Kunduz başkan."

"Muhabbet karşılıklıdır evlat," dedi yaşlı dede.

Dedeye gülümseyerek bakan Kunduz "Ama asıl kötü olan şey," dedi, "sevdiğimiz her insanın kaderinden pay alırız."

Herkes bunu sevinçle karşılamıştı. Kunduz gibi bilgili bir insandan pay almak onlara iyi gelmişti.

"Nasıl bir pay?" diye sordu sarışın genç.

Kunduz omuzlarını silkti.

"Bilemiyorum. Bunu sevginiz miktarınca alacaksınız. Belki birkaç anı, belki bir avuç sevgi, belki de," dedi ve bana baktı. "Sonsuz bir birliktelik."

Bunu söyledikten hemen sonra dudaklarında oluşan gülümsemeye bakakaldım. Onunla birlikte ben de gülümsediğimde sanki sadece biz varmışız gibi olmuştu. Herkes yine kendi arasında konuşmaya ve Kunduz'un dediklerini tartışmaya başladığında biz hâlâ birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

"Sence benim payıma düşen ne olur?" diye sordum sessizce.

Dudağını hafifçe büzerek omuzlarını silkeledi. Sonra da kaşlarını kaldırarak şefkatli bir bakış yerleştirdi gözlerine.

"Bana olan sevginin miktarını en iyi sen bilirsin."

Sana olan sevgimin miktarı mı? Bunu ben de bilmiyorum ki... O halde tehlike altında mıyım?

Ne kadar sevdiğim belli olmadığı için ciddi anlamda risk mi taşıyorum? Bu düşüncemin sonunda Kunduz cidden komiğine gittiğini belli edercesine gülmüştü. Hatta onun gülüşü ile diğer insanlardan da ona bakanlar oldu. Gerçekten komiğine gitmiş olacak ki, omuzları sallanacak kadar gülmüştü. Hatta ve hatta kendini durduramayacağını düşündüğü için olsa gerek alt dudağını ısırarak kendini durdurmaya çalıştı.

Sonra da başını iki yana sallayarak "Neymiş, risk mi taşıyormuş," diye söylendi.

27. Bölüm

"Her şey için teşekkür ederiz," dedi bizi davet eden genç adam.

"Rica ederim, benim için de büyük zevkti."

Kunduz saygıyla onları selamlarken yaşlıdan gence herkes kalkmıştı ayağa.

"Peki, ismin nedir hekim bey oğlum?"

Yaşlı dede bu soruyu sorduğunda herkes merakla Kunduz'a baktı. Herkes Kunduz'un gerçek adını öğrenmek istiyordu. Bu zamana kadar sadece doktor ya da hekim diye hitap etmişlerdi. Aslında trende onun Kunduz olduğunu bilen bir yaşlı adam da vardı. Kimliğini kabul ederse, belki onun için sorun olabilirdi ama yine de en iyisini o bilirdi. İsim olarak ne söyleyecek diye beklerken "Ben," dedi kesik bir ses tonuyla.

Söylemek istemiyor muydu? Eğer söylemek istemiyorsa bunu belli etmesi yeterliydi, onu bu ortamdan uzaklaştırabilirdim.

"Dur tahmin edeyim," dedi orta yaşlı abla. "Ünlü bir

hekim olduğun için isminin etrafta çok duyulmasını istemiyorsun."

"O zaman zorlamayın canım," dedi yanındaki genç kız.

"Tamam, tamam, soruyu ben sormuştum ama geri alıyorum," dedi yaşlı dede.

"Senin ismin bizim için hekim olarak kalsın oldu mu?"

Yaşlı dede Kunduz'a göz kırparak bunu söylediğinde rahat bir nefes aldım. Tıpkı tahmin ettiğim gibi Kunduz ismini vermek istemiyordu.

"Neyse, hadi biz sizi tutmayalım, gidin biraz dinlenin," dedi kızıl saçlı genç kız. "Zaten saat on bire geliyor."

On bire mi geliyor? Kunduz ile geçireceğim saatler azaldıkça geriliyordum. Gece yarısına mı gelmişti çoktan saat? Endişe ile Kunduz'a biraz daha yaklaştım. Sanki elimden kayıp gidecekmiş gibi ona yakın duruyordum. Son kez insanlarla selamlaştıktan sonra Kunduz "Hepinizi Allah'a emanet ediyorum. Belki bir daha görüşemeyiz," dedi.

O böyle söyleyince içimde bir şeyler kırılmıştı sanki. Bir daha görüşememek! Kunduz'a daha çok yaklaştım. O kadar yaklaştım ki, yine ondan gelen tatlı kokuyu almaya başlamıştım.

"Sen de Allah'a emanet ol oğlum," dedi yaşlı dede.

"İnşallah görüşürüz. Belli mi olur? Bu dünyada imkânsız diye bir şey yoktur hem."

Dedenin sözü son olmuştu. Kunduz önde ben arkada kabinimize gitmek için koridorda yürümeye başlamıştık bile. Kabine tam girecektik ki, Kunduz arkasını döndü. O dönünce durdum.

"İçeri girmeden önce bir şeyler mi yesek öğretmenim?" diye sordu.

Bana öğretmenim demesini özlemiştim. Onunla yalnız kalmayı özlemiştim.

"Sen ne istersen yapalım," dedim bir anda.

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. Şaşırdığında takındığı bu gülümseyiş oldukça tatlıydı. Evet, tuhaf bir ortam oluşmuştu ama umurumda değildi.

"Bundan sonra böyle," dedim gülümseyerek. "Senin kıymetini bilmek için hiçbir sözümü esirgemeyeceğim."

Dudakları tatlıca büzüldü. Hoşuna gitmişti anlaşılan. Eğer hoşuna gittiyse, bu benim için harika bir şeydi. Onu mutlu etmek benim için şu an en önemli şeylerden biriydi. Bunun için ne gerekiyorsa yapmaya da hazırdım.

Minik bir kız çocuğu gelerek Kunduz'a yaklaştı. Elindeki bir dilim elmayı ona uzatırken tatlıca gülümsüyordu. Kunduz minik kızın kıvırcık sarı saçlarını okşarken kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu.

"Miniğim bu elmayı sen yesen daha faydalı olmaz mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü sen, benim dostumsun."

Kunduz, gerçekten komiğine gittiğini belli edercesine gülerken, yanımıza koşarak bir genç kadın geldi. Yüzündeki telaştan minik kızın annesi olduğu anlaşıyordu. Alnından terler akıyor ve telaşlı bir ses tonu ev sahipliği yapıyordu sesine.

"Mina burada mısın? Ah, Allah'ım!"

Genç kadın telaşla ağlamaklı olduğundan, onu alıp yanıma oturttum. Kaybettiği kızını bulduğu için, yoğun telaştan sonra sakinlik hissi yaşıyor olmalıydı. Kunduz'la yemek yemek için trenin restoran bölümüne geleli henüz

yarım saat bile olmamışken, karşı karşıya geldiğimiz bu macera cidden çok ilginçti. Genç kadın yanıma oturduğunda derin bir nefes aldı. O anda Kunduz da minik kızı dizlerinin üstüne oturtmuştu.

"Saatlerdir babasıyla birlikte onu arıyoruz. Bakmadığımız kabin kalmadı, restorana ne ara geldi? O kadar hızlı ki!"

Minik kıza bakarak kıkırdadım. Çok tatlı görünüyordu ama anlaşılan fazlaca afacandı.

Minik kızı izlemeye devam ederken nefes nefese kalan bir genç adam girdi restorana. Eşini ve kızı olduğunu tahmin ettiğim kişileri görünce ellerini dizlerinin üstüne koyup eğilerek derin bir nefes aldı. Anne de derin nefesler alırken Kunduz şaşkınlıkla minik kıza baktı. O hiçbir şey umurunda olmadan elindeki bir dilim elmayı Kunduz'a yedirmeye çalışıyordu. Genç adam nihayet dinlenmiş olacak ki, bizden tarafa gelmeye başladı.

"Hale nihayet buldun mu bizim afacanı?"

Genç kadın başını tasdik için salladı.

"Gel Emir, gel! Hanımefendinin umurunda değil. Baksana çoktan kendine bir dost bulmuş bile."

Yeniden Kunduz'a baktığımda minik kızın elmayı ikinci kez ısırması için Kunduz'un ağzına götürdüğünü gördüm. Tıpkı kızı gibi sarı saçlı olan baba gelip Kunduz'un yanına oturduğunda, tamamlanmış olduk.

"Kusura bakmayın bizim kız biraz afacandır da, eğer sizi rahatsız ettiyse," dedi genç adam mahcubiyetle.

"Yo, önemli değil. Hem biz artık dostuz sanırım," dedi Kunduz minik kıza bakarak.

"Ben Emir," dedi genç adam elini uzatarak. "Emir Petroviç."

"Ben de Hale Petroviç," dedi yanımda oturan genç kadın.

"Ben de Mina Petroviç," dedi minik kız sadece Kunduz'u muhatap alarak.

"Onu anladık zaten," dedi Kunduz minik kızın küçük burnuna hafifçe dokunarak.

"Senin adın ne?" diye sordu minik kız Kunduz'a bakarak.

Yine ismini sormuşlardı. Bu sefer onu zorda bırakmadan müdahale ettim.

"Biz yemek olarak bir şeyler sipariş etmiştik. Bizimkiler gelmek üzeredir, siz de bize katılmaz mısınız?"

Genç kadın teklifimi memnuniyetle karşılarken genç adam da hâlâ taze olan alnındaki terleri silerek "Ah gerçekten çok iyi olur. Şu kızın peşinde koşmaktan canım çıktı," dedi.

"Canın mı çıktı?" diye tekrarladı minik kız. "Canın çıksaydı ölmüş olurdun baba!"

Minik kız babasını dalgaya aldığında biz de güldük.

"Duyuyor musun dostum, babam bir ölü olmak istiyor sanırım. Öldükten sonra ruhlar âlemine gönderelim onu hep birlikte."

Şaşkınlıkla minik kızın sözlerine anlam vermeye çalışırken, Kunduz gözlerini kuşkuyla kısarak, bu büyümüşte küçülmüş dostuna bakmaya devam ediyordu. Anlaşılan bu minik kızda görünenden fazlası vardı. Kunduz minik kızı tatlıca okşadıktan sonra soy isimlerinden bunun çıkarımına varmış olsa gerek ki "Demek Boşnak'sınız," dedi genç adama bakarak. "Ben de Slav'ım."

"Ya öyle mi? Ne güzel."

"Oldukça trajik bir tarihe sahip değil mi ülkemiz?"

Genç adam, Kunduz'u desteklemek adına esefi bir ne-

fes aldı ve "Bir kâbus gibiydi her şey. Oldu mu, deldi mi, ezdi mi, yok mu etti anlaşılmadı," dedi.

"O dönem," dedi Kunduz gözlerini kısıp hayali bir noktaya bakarak. "Çetniklerden, dış devletlere kadar uzanan bir katil birliği yok etti Saray Bosna'yı. Hem ezdi geçti hem de yok etti geçti."

"1992, 1996'ya kadar bir kâbus gibi çöktü Boşnak memleketine. Sonrası?" diye sordu genç adam. Yine kendi cevapladı.

"Sonrasında kâbus hiç dinmedi. Hâlâ bazı evlerde kadınlar yalnız yaşıyor. Çünkü erkekler katliamda yok edilmiş."

Genç adam bu cümleyi söylediğinde genç kadın minik kızı işaret ederek "Emir!" dedi. Muhtemelen minik kızın yanında katliamın konuşulmasını istememişti ancak küçük kız hepimizi şaşırtarak "Mavi kelebekler," dedi. "Babamın anlattığı erkekleri mavi kelebekler buldu. Öyle değil mi baba?"

Hepimiz şaşkınlıkla bu büyüyüp de küçülmüş gibi olan akıl küpü kıza bakarken neden bahsettiğini anlamıştık aslında. Bosna Hersek katliamı zamanında ölülere mezar yapmakla uğraşmayan Çetnikler toplu mezarlar yapmış, ölüleri topluca gömmüştü. Yıllarca yakınlarını bulamayan Boşnaklar bir mavi kelebeğin varlığını fark etmişler. Katliamdan önce bu kadar çok olmayan mavi kelebeklerin nereden ve neden türediği araştırıldığında, mineral bakımından zengin olan topraklarda yetişen misk otuna geldiklerini tespit etmişler. Misk otunun yetiştiği mineralli topraklar açıldığında ise felaket açığa çıkmış. Tüm misk otları meğerse toplu mezarlarda çıkıyormuş.

Herkes bu bilginin ağırlığı ile ezilirken herkes dalıp gitmişti. Kunduz'un bir süre hiç konuşmadan o hayali

noktayı izlediğine şahit olduğum dakikalarda, onun izlediği şey belki de çok farklıydı. Tarihi canlı canlı yaşayan biri olarak gözünün önüne gelen o film şeritleri kim bilir ne zulümlerle doluydu.

Büyük ihtimalle konuyu değiştirmek için olsa gerek, "Siz Türk'sünüz, değil mi?" diye sordu genç kadın bana. Daldığım düşünce çukurundan çıkarak "Evet. Erzurum'a ben küçükken taşınmışız. Aslen Konyalıyım," dedim.

"Ne güzel. Ben de İstanbulluyum. Aslen de İstanbul."

Genç kadın üstüne bastırarak bunu söylediğinde gülümsedim.

"Genelde İstanbullu olunca bir de aslen nereli olduğunu soruyorlar değil mi?" diye sordum.

"Evet, evet. Hatta bazen, aslen de İstanbulluyum deyince peki ya İstanbul'un içinden mi dışından mı diye de soruyorlar."

"Ah, ciddi misiniz?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Öyle. Ben de içinden deyip geçiyorum."

Kunduz dizlerindeki minik kızın sarı saçlarını okşarken "Benim küçüklüğüme benziyor," dedi.

Dikkatim hemen ona yoğunlaştı. Benim küçüklüğüm mü? Küçüklüğünü hatırlıyor mu ki?

"Eskiden saçlarım sarıydı ama ne hikmetse yıllar geçtikçe kahveye döndü."

"Slav halkı genelde sarı saç ya da açık kahve oluyor. Zamanla benimki de kahve olur mu ki?" diye sordu genç adam kendi sarı saçlarını göstererek.

"Sanmam," dedi Kunduz. "Bu zamana kadar olmadıysa, bundan sonra olmaz. Değişmesi için uzun yıllar geçmesi lazım."

"Ne kadar uzun yıl mesela?"

Genç adam bunu sorduğunda Kunduz ciddiyetle "Birkaç asır yeterli olur," dedi. Genç adam buna katıla katıla güldüğünde aslında Kunduz'un doğruyu söylediğine ihtimal bile vermiyordu.

O arada minik kız "Neden gülüyorsun baba? Belki uzun yaşayan insanlar vardır," dedi.

Hepimiz minik kıza yöneldiğimizde Kunduz kızı dizlerinin üstünde ayağa kaldırdı.

"Değil mi Mina? Sen de buna inanıyorsun, değil mi dostum? Uzun yaşamlı insanlar olabilir, değil mi?"

"Tabii dostum. Neden olmasın? Hem bence o insanlar çok daha kıymetli olurlar diğerlerine göre."

Anne ve babası minik kızlarına şaşkınlıkla bakarlarken, yemeklerimiz gelmişti. Kunduz'un ilk defa birilerine uzun yaşamla alakalı böyle açıkça konuştuğunu görüyordum. Acaba bu aile fertleri de cevap dediği basireti açık kişilerden olabilirler miydi? Zaten anne ve baba ölmüş de dirilmiş, kızları ise büyümüş de küçülmüş gibiydi.

Belki de ancak böyle bir aile cevap olabilirdi. Yani, ihtimaller arasında gizlenen bir cevap!

"Sen bir şey sipariş etmemişsin dostum," dedi Kunduz minik kıza bakarak.

Sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştıran tatlı kız "Çünkü dostlar birlikte yemek yer, uzun yaşamlı yaşlı dostum," dedi. Az kaldı ağzıma aldığım kaşığı düşüyordum.

"Mina! O ne biçim lakap öyle? Amca üzülebilir," dedi annesi.

Kunduz ise halinden memnun bir şekilde annesini teselli edercesine "Hiç de üzülmedim. Aksine beni çok mutlu etti," dedi. Sonra da minik kıza gizlice göz kırptı. Kü-

çük kızın da ona göz kırpışını gördükten sonra şüpheye düşmüştüm.

Yoksa bu minik kız da Şüfâhoh dediğimiz ırkın kanını mı taşıyordu? Böylesine zeki ve akıllı bir minik kız ilk defa görüyordum doğrusu. Hem sanki Kunduz'un uzun yaşamlı olduğunu açıkça biliyor gibiydi.

Aile gittikten sonra Kunduz'a sormadan cevabımı alamayacağa benziyordum. Bu sefer cevabın gizlendiği ihtimaller fazlaca sinsiydi. Onu bulmam vakit alacağa benziyordu.

28. Bölüm

"O minik kız," dedim Kunduz'a bakarak. "O da mı bir Cevap?"

Sandalyesindeki oturuşunu düzeltti. Aile gideli yarım saatten fazla olmuştu ve biz o zamandan beri sessizce oturuyorduk.

"Hayır, o da uzun ömürlü," dedi.

"Ne? Ciddi misin?"

Başı ile tasdikledi. Kollarını önünde çapraz bağlayarak derin bir nefes aldı ve sıkıntı ile verdi. Anlaşılan anlatacağı şeyler pek de keyifli olmayacak gibiydi.

"Aslında bakarsan," dedi hüzünle bana bakarak, "ne zaman bir uzun ömürlü belli olsa bunu ben haber veririm genellikle. Dünya üzerinde var oldukları belli olduğu zaman, bir şekilde benimle bağ kuruluyor. Yine de artık bu iş beni üzmeye başladı. Bu görev aslında çok ağır."

"Şüfahoh," dedim Kunduz'a bildiğimi belli ederek. "Irkınızın ismi Şüfahoh, değil mi?"

Başını bir kez daha tasdik için salladı.

"Peki, genel özellikleriniz neler tam olarak? Yani nasıl uzun yaşamlı olabiliyorsunuz?"

İlk önce restoranın penceresinden hayali bir noktayı izledi bir süre. Sonra da dudakları düz bir çizgi alacak şekilde gerildi.

"Açıkça söylemek gerekirse, ırkımız hakkında pek bir bilgiye sahip değilim. Kitaplarda yazmaz, internette geçmez ve okulda öğretilmez. Sadece," dedi kaşlarını belirsizlik anlamı taşıyan bir şekilde kaldırarak, "yıllardır tecrübe ettiğimiz birkaç bilgi var o kadar."

"Ergenliğe kadar normal insanların büyüme hızında gelişiyoruz. Sonra, ergenlik ve ilk gençlik döneminde büyümemiz neredeyse sekteye uğruyor. Öylesine yavaşlıyor ki, ergenliğe kadar yeterince büyümemişsek, aileler bir sorun olup olmadığını bile düşünmeye başlıyor."

"O halde bu aile de kızlarının uzun ömürlü olduğunu hemen anlayamayacaklardır. Çünkü ergenliğe kadar normal büyüyecek, doğru mu?" diye sordum.

"Evet," dedi beni tasdikleyerek. "Zaten ırkımızın en güzel özelliklerinden biri, biz insanlara söyleyene kadar bizim uzun ömürlü olduğumuzu anlayamamaları. Sürekli yer değiştirirsek ve maalesef ki belli bir yaştan sonra ailemizi terk edersek, asla ifşa olmayız."

"Ama karşınıza bir Cevap çıkarsa söylüyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

Gülümsedi "Aslında Cevap dediğimiz kişiler, tahmininden daha da nadir bulunur öğretmenim. Bir Şüfahoh dünya üzerinde belki her ülkede onlarca olabilir ama bir cevap, çok nadir bulunur. Yani aslında sen, daha nadir ve kıymetli bir türsün."

Bu sefer ben gülümsedim.

"Bana iltifat etmek için fırsat mı kolluyorsunuz Bay Şüfahoh?"

"Gerçekleri söylemek ne zamandan beri iltifat oldu Bayan Cevap?"

"Senden gelecek olan yalanları bile gerçek olarak algılayacak noktadayım Kunduz Bey."

"Ben asla yalan söylemem Hediye Hanım."

"Bu yüzden sana sonuna kadar güveniyorum Bay Gandalf."

"Biz de sizin güveninize layık olmaya çalışıyoruz öğretmenim."

Gözlerinin içi gülümsüyordu yine. Derin bir nefes aldım. Onun olduğu ortamın efsanevi havasını teneffüs edebildiğim kadar ettim. Öyle ya, sevdiğimiz insanın kaderinden madem pay alıyoruz, onun kıymetli nefesi bana da geçer belki. Belki değil, bunu büyük bir minnetle karşılarım.

"Trenin restoranında oturmak da ayrı bir zevkliymiş," dedim etrafıma bakarak. Birkaç genç kahve ve abur cubur yemek için gelmişti o kadar. Canlı ve sesli değildi ama yine de güzeldi.

"Sessizlik ve huzur?" dedi Kunduz başını sağa sola sallayıp sıkıntılı bir nefes alarak.

"Sessizlik ve rahatlık," dedim.

"Sessizlik ve sensizlik," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktığımda dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleştirdi.

"Sessizlik ve sonsuzluk," dedim.

"Sessizlik ve şanssızlık," dedi.

"Sessizlik ve sebepsizlik," dedim.

"Sessizlik ve sahipsizlik," dedi.

"Sessizlik ve suskunluk."

"Sessizlik ve sarhoşluk."

"Sessizlik ve sorunsuzluk," dedim.

"Sessizlik ve sorumsuzluk," dedi.

Derin bir nefes alarak ağzımdan verdim.

"Neden sürekli hüzne bağlıyorsun? Neden sessizliğin içindeki huzuru göremiyorsun?"

Bana acınası bir gülümseme ile karşılık verdi.

"Sessizlik içinde huzuru aramak, beyazın içinde siyahı aramak gibi imkânsız bir şeydir öğretmenim."

"Neden? Bazen ben sessiz bir şekilde durduğumda gayet huzur buluyor ve rahatlıyorum."

"Hayır," dedi başını sağa sola sallayarak. "Aslında sen, sessizliğin huzurunu bulmuyorsun. Sessizliğin sesini dinleyerek huzur buluyorsun."

"Sessizliğin sesi mi olur?"

"Olur."

"Nasıl?"

"Bunu sen anlayamazsın ki. Anlayabilmek için, yapayalnız olman lazım. Gelecek kimsenin olamaması lazım. Sana zihninde yankı yapacak sesi armağan eden herhangi bir canlının olamaması lazım. Sessizliğin bile sesini kısması lazım yani. İşte o zaman, sessizliğin aslında huzur değil de bir kaos olduğunu görürsün."

Gözlerim doldu.

"Senin sessizliğinin sesi kısıldı, değil mi?" diye sordum hüzünle.

"Uzun zaman önce," dedi aynı esefi ses tonu ile.

Gözlerim titredi.

"Yalnız kalmaktan korkmuyor musun?"

"Oldukça."

Kalbim titredi.

"Neden evlenmiyorsun Kunduz? Bunu neden kendine yapıyorsun? Neden işkence çektiriyorsun kendine?"

"İşkenceyi kendim çekmeye razıyım öğretmenim. Yeter ki benim yüzümden kimse üzülmesin."

Sıkıntı ile nefes aldım. Sonra oturduğum yerde kıpırdanarak yutkundum. Sanki oturduğum yer bile batmaya başlamıştı bana.

"En son ne zaman evlenmiştin?" diye sordum.

"Seksen yedi sene önce."

"Nasıl olur? En son oğlunun cenazesine katıldığını söylemiştin," dedim.

"Tam emin değilim ama seksen yaşını geçmişti Tarık."

"İsmi Tarık mıydı?" diye sordum.

"Evet," dedi hüzünle. "Doğduğunda minicik ayakları vardı. Ancak cenazesini yıkarken, o ayakların nasırlandığını, büyüyüp genişlediğini ve bir ölü olduğu için de morardığını gördüm. Kendi oğlunun cenazesini yıkamak ne demektir asla bilemezsin öğretmenim. Üstelik senin yanında *'Rahmetli çok da yaşlıymış, değil mi evladım?'* diye sormaları seni ne kadar kahreder asla tahmin edemezsin."

Yutkununca sağ yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Onlara, onun bebekliği dün gibi zihnimde kazılı diyemezsin. Onun bebekken sapsarı saçları vardı, ipek gibi, bilir misiniz diye soramazsın. Henüz on yedi yaşındayken asla yaşlanamayan bir babayı istemez diye onu terk ettiğini anlatamazsın insanlara. Kendini ifade edemezsin öğretmenim. Anlıyor musun beni?"

Bunu sormak için değil de bunaldığı için sormuştu ama ben yine sessizce anlıyorum demiştim.

Seni çok iyi anlıyorum, çok değerli Kunduz.

* * *

"Sihir ve büyü gerçekten de var ama pek de eğlenceli şeyler değil," dedi önündeki bardaktan bir yudum içerek. "Bu tarz şeylerle ilgilenmedim daha önce ama..."

"Ama?" diye sordum merakla.

"Ama altın yapımıyla ilgilenmiştim."

"Vay canına! Ciddi misin?"

Şaşkınlıkla bunu sorduğumda başı ile tasdikledi. Kırmızı battaniyelerimden birini ona vermiştim. Dizlerinin üzerine güzelce örttükten son sıcak çayını yudumlayarak ısınmaya çalışıyorduk.

"Kimyager falan mıydın? Nasıl yaptın?" diye sordum. Altın yapmak çok ayrı bir boyuttu bence.

"Hayır kimyager değildim ama kibrit-i ahmer taşını bulmuştum."

"Kibrit-i ahmer mi?"

"Evet. Çok özel bir taştır ve çok da nadir bulunur. Onu buldum ve onunla altın yapımına giriştim."

"Ah! Şu an sana inanamıyorum," dedim taaccüple. "Kaçak işler de mi yaptın yani?"

Kunduz gibi birinin illegal işlerle uğraşması bana oldukça şaşkınlık vermişti. Onun kuralları yıkarak topluma zarar verecek biri olduğunu düşünemiyordum.

"Kaçak değildi ki. O dönem serbestti," dedi kötü düşüncelerimi bertaraf ederek

"O dönem?" diye sordum.

"Selçuklu dönemiydi aşağı yukarı," dedi. "Anadolu yeni yeni fethedilirken eski Bizans imparatorluğunda yaşayan bir demirciydim. İslam'ı kabul ettikten sonra çeşitli ülkeleri gezmiştim ama Bizans imparatorluğu İslam'a karşıydı ve inancımı gizlemek zorunda kalmıştım. O dönem Müslümanlara boykottan tut da izlenceye kadar birçok

eziyet söz konusu oluyordu. Ben de elimden ne gelir diye düşünürken kibrit-i ahmer taşını buldum ve onunla altın yaparak Müslümanlara maddi yardım sağladım."

"Kibrit-i ahmer," diye tekrar ettim. "Ahmer sanırım kırmızı demek değil mi?"

Hilal-ı ahmer Kızılay demekse doğru biliyor olmalıydım.

"Ve kibrit de..." dedim biraz daha düşünerek. "Kırmızı kibrit mi yani?"

"Öyle. Aslında bir element ama bazıları felsefe taşı da diyor ve halk arasında parlak kırmızı olarak bilindiği için kibrit-i ahmer, yani kırmızı kibrit ya da kırmızı kükürt deniliyor. Bazı yöntemlerle bu taştan altın yapılıyor."

"Vay be!" dedim oturuşumu düzelterek. "Felsefe taşı o muymuş? Filmlerde geçiyor hatta. Altın mı yapıyor yani?"

"Filmler zaten, gerçek hayatı kopyalar öğretmenim," dedi. "Önce gerçekler yaşanır. Sonra filmi çekilir."

Kunduz'u başımla tasdiklerken "Peki, şimdi nerde o taş?" diye sordum.

Omuzlarını silkeledi.

"Bilmiyorum. Bizans İmparatorluğu'ndan sonra birçok medeniyete ev sahipliği yaptı. Bir ara şehir yerle bir oldu, derken kayıplara karıştı. Şimdi nerede hiçbir fikrim yok."

"Peki, şimdi de Müslümanlara yardımda bulunuyor musun?" diye sordum.

"Aslında, yani açıkça söylemek gerekirse şu anda dünyanın en zengin insanlarından biriyim ama bunu kayıtlara geçirmiyorum. Servetimi ayrı ayrı yerleşkelerdeki, farklı kimliklere sahip Cevap olan insanlara zimmetledim ve onlar benim yerime gerekli işlemleri yapıyorlar."

"Demek Cevap'lar," dedim hevesle. Kendimin de bir

Cevap olduğunu hesaba katarak sordum. "Peki ya ben? Bana da servetinden zimmet yapacak mısın?"

Alt dudağını ısırarak gülümsedi.

"Sana zaten en değerli servetimi zimmetledim bile."

"En değerli servet mi? O da nedir?"

Derin bir nefes aldı. Gözleri huzurla kısılırken "Sevgimi," dedi. Bunu hiç beklemiyordum. Böyle söylemesi beni afallatmıştı. Kunduz'un sevgisine layık olmak tüm değerli taş ve mücevherlerden bile daha kıymetliydi. Onun kalbine, yürek şehrine dahil olmak...Tüm zenginlerin mal varlığından bile daha yüceydi hiç şüphesiz.

Memnuniyetle gülümseyerek ona baktığımda benim için sarf ettiği kelimelerle içim kıpır kıpır oldu. Kendi kendime Kunduz'un söylediği cümleleri tekrar ederken yanımızdan geçen gençlerden biri "Keşke midye dolma olsa da yesek," dedi, sonra da esefle elindeki sandviçten bir ısırık aldı.

Kunduz da benim gibi bu konuşmayı duyduğu için direkt soruya girdim.

"Midye dolma sever misin Bay Gandalf?"

O ara giden gençleri arkalarından izlediği için kendisine seslendiğimi hemen fark edememişti sanırım. Başparmaklarını birbirleri etrafında daire şeklinde çevirirken bir anda durdu ve bana baktı. Sonra da Gandalf isminden kaynaklı olsa gerek gülümsedi.

"Ah Tolkien! Bütün bunları sen sardın başıma. Seni gidi kaçık adam!"

Onunla birlikte ben de güldüm. İnkâr edecek değildim. Tolkien ve tuhaf dünyası bize de etki ediyordu.

"E, cevabı söylemedin Gandalf Bey."

"Cevap," dedi.

"İhtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir," dedim, gülümsemesi genişledi.

"Hayır, hayır! Gerçek cevap yemem olacaktı. Bu sefer gerçekten sorunu cevaplayacaktım. Yani midye dolma yemem."

"Ah, affedersin. Ben de cevap deyince, bir an için..." Söze öyle çok alışmıştım ki, direkt aklıma o geliyordu.

"Cevap olmakla gurur duyuyorsun değil mi?" diye sordu ben böyle düşünürken.

"Elbette," dedim. "Cevap olmak öyle herkese nasip olmaz."

Dudaklarını büzerek gülümsedi. Benim durumum oldukça hoşuna gidiyordu sanırım.

"Midye dolma yemiyorum. Çünkü içeriği çok sağlıksız. Biliyorsun ki, yediklerimiz sıretimize etki ediyor."

"Sıret?" diye sordum anlamaya çalışarak.

"Suret, kalp, beden ve ruh. Aslında her şey."

"Gerçekten mi? Nasıl oluyor o iş?" Tüm bu şeylere nasıl etki edebiliyordu yediğimiz tek bir şey?

"Duymuşsundur belki," dedi önündeki bir bardak suyu eline alarak. "Su canlı bir varlıktır."

"Ne?"

Gayrı ihtiyarı biraz bağırmıştım. Ben bağırınca suda bir titreşim oluştu.

"Bu titreşimin sadece sesten olduğunu düşünme," dedi Kunduz. "Su canlı bir varlıktır. Sevgiyi ve kötü niyeti hisseder. Sonunda ise içene o şekilde bir yarar ya da zarar sağlar."

"Sanırım bunu duymuştum. Bir ormana küfür ve kötü söz söyleyerek ağaçları kurtulmuşlardı, değil mi?"

Başı ile tasdikledi.

"Bu da ona bir delil işte. Mesela insanlar sanıyor ki, yasaklanan şeyler faraza yasak. Hâlbuki hepsinin insan bedenine bir zararı var. Hepsi sureti kötü yönde etkiliyor. Ruhu eziyor. Organları çürütüyor. Ve sonunda körleşmiş bir hissiyatı olan insan kalıyor. Ne seviyor ne sevebiliyor ne de sevgiyi arzuluyor."

"Yemekler hakkında bu şekilde düşünüldüğünü ilk defa duyuruyorum," dedim. "Çok değişik bir düşünce tarzın var Kunduz. Şimdi midye dolma yememenin nedeni zararlı olduğu için mi?"

"Zararlı olması bir yana faydası olmadığı için. Nefsi tatmin ettiği, hazzımı alevlendirdiği, ruhumu öldürdüğü için. Hissiyat olmayan hiçbir şeyi tercih etmiyorum."

"Hissiyat?" diye fısıldadım kaşlarımı kaldırarak.

"Yani güzel ve hoş bir dil. Güzel ve hoş bir düşünce yapısı. Güzel ve hoş bir ruh," dedi. "Buna bir örnek olarak öğretenim, eşinin yaralarını her gün tatlı sözler söyleyerek iyileştiren adamı verebilirim. Böylesine tatlı dil, yarayı bile iyileştirebiliyorsa bir insanı da derinden yaralayabilir."

Derin bir nefes alarak sıkıntıyla verdim. Benim ruh halim hemen etki etmiş olacak ki "Ne oldu? Neden öyle karamsarlık duydun?" diye sordu.

"Seni düşündüm bir an," dedim aynı esefi ses tonu ile. "Öyle güzel anlatıyorsun, düşünüyorsun ve hissediyorsun ki, ben nasıl senin gibi olacağım? Senin düşüncelerin gibi nasıl benim düşüncelerim de olgunlaşacak?"

Güven verici bir ses tonu takındı sesi.

"Asıl ruh, buradadır öğretmenim," dedi eli ile kalbinin üstüne bir iki defa dokunarak. "Orası olgunlaşmazsa, geri kalan beden asla olgunlaşamaz."

Onun gibi kalbime dokundum. Olgunlaşmış mıydı

ki? Olgunlaşacak mıydı ki? Ya Kunduz'un olmadığı zamanlarda? Telaşa kapıldım. Düşünme, düşünme! Onun olmadığı zamanı düşünme. O hep olmalı ve hep seninle yaşamalı.

Netice itibarı ile düşünceler, kelime olur. Kelimeler kader. Kader de yaşantı. O halde düşüncelerimi kaderime aksettirmemeliyim.

29. Bölüm

Şuradaki genç kadın yaklaşık yarım saattir seni izliyor," diye fısıldadım.

Kunduz kaşlarımla işaret ettiğim yere bakmadan "Farkındayım," dedi.

"Onu gördün mü?" diye sordum şaşkınlıkla. Kadın Kunduz'un bakmadığı bir yerde duruyordu ve yarım saattir restoranın o köşesinden gözünü bile kırpmadan Kunduz'u izliyordu.

"Bakışları hissederim öğretmenim, nazar bana çok çabuk sirayet eder."

"Sence ne için bakıyor?" Omuzlarını silkelerken dudağını büzdü.

"Bilmiyorum. Ama beni izlediğini hissediyorum."

O böyle söyleyince tüylerim diken diken olmuştu. Birinin kendini izleyenleri hissetmesi garip bir şey olsa gerekti. Kunduz'la ilgilenirken kadınla olan kontağımı kaybetmiştim ki bir kez daha kadraja girdiğinde bize doğru geldiğini gördüm. İster istemez tedirgin olmuştum. Yutkunarak sanki kadını ilk kez fark ediyormuş gibi baktım.

Ama onun ilgisi sadece Kunduz'aydı. Benim jest ve mimiklerim onun umurunda bile değildi. Çok yaşlı değildi. Orta yaşlı diyebileceğim bir düzeydeydi ama sanki ruhu son demlerini yaşıyorcasına bedeni çökmüştü. Gözaltları morarmış, elmacık kemikleri belirginleşmiş, yanakları çökmüş ve zayıflıktan kemikleri sayılır hale gelmişti.

Kunduz'un yanına kadar geldiğinde bile iki büklüm oluşu sanki saygıdan dolayıymış gibi eğiliyordu. El pençe divan bir şekilde Kunduz'un önünde bekliyor oluşu beni de tedirgin ediyordu. İnsanların ona böylesine saygı göstermeleri benim de ona karşı daha ince olmam gerektiğini söylüyor gibiydi.

"Hekim Bey," diye seslendi çatallaşmış sesiyle.

Kunduz göğsünde bağladığı kollarını çözerek hızla kadının geldiği yöne döndü. İşte şimdi kadını ilk kez görmüştü. Kunduz ondan çok büyük olmasına rağmen bir efendilik timsali ayağa kalkarak kadını karşıladı ve her hâlükârda bir derdi varmış gibi görünen bu kadını nezaketle yanına oturttu.

Sonra da ona isteğini sordu.

"Ben," dedi kadın, bitkinliğinden kaynaklanan ses değişikliği ile, "sana bir şey sormak istiyorum."

Kunduz şefkatle gözlerini kıstığında "Ne istersen," dedi.

Kunduz böyle kibar ve şefkatli olunca benim bile gözlerim doluyordu. Onu böylesine sevmemin ve saygı duymamın asıl nedeni buydu sanırım. Hem Kunduz hem ben, bu kim olduğu bilinmeyen kadının sorusunu dinlemek için tüm dikkatimizi toplamıştık. Yoğun dertli olan kadın derin bir nefes aldı. Aldığı nefes öyle derindi ki, cılız bedeni bu nefesle eriyip gidecek sandım.

"Ben," dedi yeşil gözlerine dolan yaşla Kunduz'a bakarak, "çok sevdiğim insanı, eşimi, her şeyimi, sevdiğimi kaybettim geçen sene. Onunla kavuşmak için yapmadığımız şey kalmamışken, şu an onun yokluğu bana haksızlık gibi geliyor." Genç kadın dudaklarını birbirine sıkıca bastırıp sanki akacak olan gözyaşının yolunu kaparcasına, "Sanki, isyan etmeliymişim gibi. Onu kaybetmek! Beni isyana sürüklüyor, öylesine derin bir yaram var. Bana yardım edin lütfen. Sizin sohbet ettiğiniz insanların sorularına yanıt verdiğinizi ve herkesin sizden çok memnun kaldığını gördüm. Ne olur!" diye devam etti. Kadın acı ile hıçkırığında ben de fark etmeden ağladığımı anladım.

"Ne olur bana bir yol gösterin. Bu ıstırap beni mahvedecek."

Kunduz bu dertli insana önce bir süre baktı. Bakışları şifa taşıyordu saki. Gözlerinin içi derttaşlık için hazırlık yapıyordu. Ağzından çıkacak tek bir kelimenin, bu zavallı kadını iyi edeceğine ben bile inanmıştım. O bir kelime çıkmasa da olurdu aslında, sırf bu onore edici bakışları bile kâfiydi.

"İsyan," dedi Kunduz kaşlarını derin bir mana ile kaldırarak. "İnsanoğlunun en zayıf halkası olduğu için, şeytan sürekli o halkayı boynunda taşır değerli insan. Ve sen, aslında öylesine iyi bir kul olma gayreti içindesin ki, Allah'tan bağını koparmadığın için, yapmadığın isyanın bile tedirginliğini yaşıyorsun."

Bu konuşma zaten dorukta olan ağlama hissini kuvvetlendirdi orta yaşlı kadının. Omuzlarını sarsa sarsa ağlamaya başladığında ben de kendimi hıçkırmamak için zor tuttum.

"Sevdiklerimiz, aşklarımız, amaçlarımız, inançları-

mız... Daha nicesi. Elimizden alınan her şey, sanki bizimmişçesine ize etki ediyor. Oysaki aslında bize ait olan hiçbir şey yok bu dünyada. Eğer böyle düşünürsen, sana ait olan bir şeyi aldığı için Allah'a isyan etmezsin. Bilakis, onu sana verme lütfunu gösterdiği için şükredersin."

Kadın biraz olsun durulduğunda kızıl gözleriyle Kunduz'u dinlemeye başladı.

"Ve eşine gelince. Şimdi yokluğuna ağlıyorsun ama belki de en iyisi budur, sen anlayamıyorsundur. Bu halin bana bir hadiseyi hatırlattı," dedi Kunduz önündeki su şişesini kadına uzatarak.

"Zamanında bir adam da tıpkı eşin gibi ölüm döşeklerine düşmüştü. Ailesi, akrabaları ölmemesi için dualar etti ve nihayetinde ölmedi de. Ama sonra ne oldu biliyor musun? İflas etti, ne kadar mülkü varsa bir bir adamı günden güne yedi bitirdi. Sonunda kendine ait villasının avizesinden sallanırken buldular. Adam kendi elleriyle öldürmüştü kendini."

Kadın içtiği su boğazına takılmasın diye hızla yuttu. Gözleri kocaman açılmıştı.

"İşte böyle kıymetli insan. Bazen ölüm bir nimettir aslında. Bunu maalesef ki insanlık anlayamaz da öylece ağlar."

"Sevgili eşimin intihar etmesini asla kaldıramazdım," dedi kadın.

Devam etti Kunduz. "Ve yaradan bunu bildiği için zamanlamasını nokta atışı ile tamamladı. O yüzden artık hüznü bir kenara bırak ve öldü diye ağlama, benimle yaşadı diye sevin."

Genç kadın gözlerine yavaşça yerleşen umut kırıntıları ile Kunduz'a bakarken, Kunduz da gülümsüyordu. Tıp-

kı benim gururla ona bakarak gülümsediğim gibi. Tek bir cümlesi için saatlerce beklemeyi seçeceğim bu insanın şifalı kelimeleri tüm kalplere etki ediyordu. Gurur alevini söndürüp, tevazu yumuşaklığıyla okşayarak sevgi tomurcukları ekiyordu naif elleriyle.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu hafif tebessümle.

Bakmaya devam ettim. Memnuniyetle giden kadından sonra Kunduz'a olan hayranlığım ve sevgim bir kat daha artmıştı. Bu mükemmel insanı izlememek için herhangi bir neden göremiyordum.

"İnsanlar seni çok seviyorlar Kunduz, bunu fark ediyorsun değil mi?"

Bunu sorduğumda derin bir nefes alarak gözlerini yere indirdi. Tevazu ile yüzü aydınlandığında "Eskimiş bir ruhu kimse sevmez öğretmenim," dedi.

Hâlâ gözleri yerde olduğu için duygularını göremiyordum. Derin bir nefes aldı, sıkıntıyla verdi.

"İnsanoğlu güncel bir varlıktır. Geride kalanı benimsemekte zorlanır." Gözleri nihayet beni bulduğunda "Onlar aslında kendilerini seviyorlar. Kaybettikleri ya da henüz bulamadıkları benliklerine benim sayemde ulaştıkları için bana minnettar kalıyorlar. Asıl ve öz olan, her insanın kendini bulma mutluluğu içine girmesi," dedi.

"Yanlış düşünüyorsun," dedim, şaşkınlıkla bana bakarken kaşları kalktı ve alnında birkaç çizgi oluştu. İlk defa ona muhalefet ediyordum ve buna ben de şaşırmıştım.

"Herkes değil," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Herkes kendi için değil, seni sen olduğun için seven de var."

Kaşları hâlâ kalkık ve gözleri şaşkınlık içindeyken,

aslında söyleyeceğim şeyleri biliyormuş ama bunu benim ağzımdan duymak istiyormuşçasına dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu.

"Misal," dedim.

"Misal sen," dedi.

Kendimden mi bahsedecektim ben?

"Misal ben," dedim.

"Bana senden örnek ver öğretmenim. Senin için ben tam olarak neyim? Bana duygularını açıkça ifade edebilir misin? Misali en zor kişi, yani kendin üzerinden verebilir misin?"

Yutkunarak dediklerini düşündüm.

"Sen mükemmelsin," dedim.

"Değilim," dedi.

"Öylesin."

"Kimse mükemmel değildir."

"Ama her şeyi tahmin edebiliyorsun."

"Bu sadece uzun yaşamın bir getirisi o kadar."

"Ayrıca kibarsın."

"Her insanın olması gerektiği gibi."

"Ve insanlara insan muamelesi yapıyorsun."

"Bunu her insan yapmalı."

"Ve, ve sen..."

"Ve ben, hiçbir şeyim öğretmenim. Aslında hiçbir şeyim."

Ona ne söylemem gerektiği düşünürken baktım.

"Beni aslında diğer herhangi bir insandan ayıran tek bir özellik yok. Sadece, bir insanın olması gerektiği gibi olduğum için ve maalesef ki insanlar olması gerektiği gibi olmadığı için beni olağanüstü sanıyorlar. Hâlbuki," dedi oturuşunu düzelterek, "hâlbuki herkes fıtratı üzerine yaşasa

kimsede haset ve fesat olmaz. Bu dünya bu kadar karanlık olmaz. İnsanlar bu kadar vahamet ve cehalet içinde olmaz."

"Ne yani, şimdi herhangi biri senin gibi olabilir mi diyorsun?"

"Evet, elbette."

"Senin gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Ve karşılaşabileceğimi de sanmıyorum."

"İnsanlar seninle tanıştıklarında da böyle söyleyecekler."

"Ne?"

"Bana benziyorsun öğretmenim. Sen de benim gibisin. Aslında insan olarak üstün bir yeteneğimiz yok ama olmamız gereken gibi olduğumuz için insanların gözlerinde büyüyoruz."

"Ben mi?" dedim alaylı bir gülüş atarak. "Ben seninle kıyaslanacak en son kişi bile değilim Kunduz. Ben aslında hiçbir şeyim!"

Son cümleyi söylememle Kunduz ile aynı anda gözlerimiz açıldı.

Kunduz bir kez daha zaten bu sözleri söyleyeceğimi bilirmişçesine gülümserken "Görmüyor musun? Mütevazılıkta kullandığın kelam bile benimkiyle aynı. Benden ayrı olduğunu daha ne zamana kadar inkâr edeceksin?"

Duraksayarak kendimi tarttım. Olabilir mi? Ben de Kunduz gibi saygı duyulası bir insan olabilir miyim? Ben de insanların sevdiği bir kişi olabilir miyim? Kunduz yine düşüncelerimi okurcasına bana tasdikle bakarken, ben tereddütlü düşünmeye devam ediyordum.

"Kalkalım mı?" diye sordu Kunduz.

İkiletmeden "Nasıl istersen," dedim. Restoranda yeterince oturmuştuk ve artık kalkma vakti gelmişti anlaşı-

lan. Gülümseyerek ayağa kalktığında "Ah böyle davranman beni tedirgin ediyor," dedi.

"Ne? Nasıl yani?"

"Sanki emrime amade bir insanmışçasına böylesine davranman beni tedirgin ediyor. İlk tanıştığımız anlardaki Hediye Günışığı nereye gitti bakalım?"

Şaşkınlıkla Kunduz'a bakarken "İlk tanıştığımız mı? İlk tanıştığımızda ben ne yapıyordum ki?" diye sordum.

"Kendinden emin, özgüvenli, özerk, bilgili ve tıpkı Karadeniz gibi hırçındın."

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken çoktan restoranın çıkışına doğru yürümeye başlamıştık bile. Kunduz'un arkasından yürürken sorularını devam ediyordu.

"Ben değiştim mi şimdi? Karadeniz gibi hırçınken, Ege gibi sakin mi oldum? Öyle mi yani? Ben hâlâ benim aslında. Gerçekten değişmedim. İnan ki bak."

Başını sağa sola salladı olumsuz bir anlam ifade edercesine.

"Ah! Sanırım kabinimi değiştirsem iyi olacak. Bu kız çocuğu benim yüzümden değişime uğruyor."

Bunu öylesine bir mizahi dille söylemişti ki, söylerken gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Sen şimdi benimle eğleniyor musun?"

Aniden durarak bana baktı ve başı ile onaylayarak "Hım," dedi.

"Seni eğlendiriyor muyum yani?"

Bir kere daha tasdik için başını kullandı.

"Hım."

"Kunduz!"

"Evet?"

"Seni!"

Elim havalanmıştı. Elim niye havalanmıştı? Elim ona ne yapacaktı? Havada olan elime bakarak dudaklarını büzdü.

"Dur tahmin edeyim, şu an ne yaptığını anlamaya çalışıyorsun," dedi başını sağa sola sallayıp gözlerini kısarak. "Seni böylesine etkilemek sanırım benim hatam."

Kaşlarım yukarı doğru kalkarken gözlerim büyüdü şaşkınlıkla. Ciddi ciddi benimle eğleniyordu. Nereden esmişti şimdi bu?

"Bir yerden esmedi," dedi beni okuyup önden gitmeye devam ederken. "Seninle takışmak her zaman hoşuma gidiyor benim."

"Nasıl?"

Koşarak aramızdaki farkı kapattım. Ve önüne geçtiğimde durmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ bayım. Benim de insanlarla takışmak hoşuma gitmiştir bu zamana kadar."

Ona doğru yaklaştım ve sesimi kısarak fısıldadım.

"Özellikle senin gibi fazladan yıllanmış insanlar," diye vurguladım.

Gülümsemişti. Bana bakarak gülümsemeye devam ediyordu.

"Bazen," dedi alt dudağını ıslatarak, "seni alıp sıkıca kucaklamak istiyorum."

Yutkundum. Kalbim bir anda boğazıma çıkmıştı sanki. Yine de böylesine etkilendiğimi belli etmemeliydim. Tamam! O zaten beni anlıyor ama bari açıkça belli etmeyeyim. Konuyu değiştirdim.

"Peki, ba-bazen ne i-istiyorsun?"

Aferin Hediye. Kekeledin tam oldu. Şimdi senin etkilendiğini asla düşünmez.

"Bazen de," dedi dudaklarını çocuksu bir tavırla büzerek, "senin küçük bir kız çocuğu olduğun geliyor aklıma."

"Ne?"

Gayrı ihtiyarı bağırdığımda, korku ile irkilişini seyrettim.

"Nasıl küçük bir kız çocuğu olurum? Ben var ya ben, tamı tamına yirmi beş yaşımdayım."

"Ama biliyorsun ki, ben senin asırlık deden durumundayım."

Bunu söyler söylemez göz kırpışı hâlâ bana takıldığını gösteriyordu sanırım. Madem öyle sıra bendeydi.

"Haklısın," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak, "bazen benim de seni sıkıca sarasım geliyor."

"Peki diğer zamanlar?" diye sordu dudaklarını büzerek gülümsemeye devam ederken.

"Diğer zamanlar da seni sardığımda içinde birkaç kemiğin kırılma ihtimali geliyor aklıma, o yüzden vazgeçiyorum."

Bu söylediğim onu çok eğlendirmişe benziyordu. Yine de yüzümdeki ciddiyeti bozmadım.

"Benim aklımı falan okuyarak böyle yanlış bir fikre kapıldıysan söyleyeyim, seninle sarılma gibi bir amacım yok."

"Sevgi amaç olamaz zaten."

"Olamaz!"

Hızla arkamı dönüp kabinimize doğru yürümeye başlamıştım ki "Hediye," dedi.

"Efendim?"

Bileğimden tutarak kendine çektiğinde yüzüm göğsüyle buluştu. Bunu ben de beklemiyordum. Hayır, gerçekten bunu hayal etmemiştim. Bunu dilememiştim. Kol-

ları beni sıkıca sardığında yüzünün saçıma yaklaştığını hissettim. Öylesine şaşkınlık içinde kalmıştım ki ellerim havada kalakalmıştı.

Her nefeste daha fazla sıktı beni. Sanki bir saniye ara verse kaçıp gidecekmişim gibi. Gideceğimden değil ama kollarının arasında öylesine kıymetli hissettim kendimi. Ve algılayamadım bir aptal gibi. Onu, o sıcak kollarının benim için ne kadar değerli olduğunu. Çözemedim bir saf gibi. Beni sıkıca saran kollarından kaçıp gidecek kişinin ben değil de aslında o olduğunu. Anlayamadım! Anlayamadım bu insanın benim için ne kadar ender bulunan bir nimet olduğunu.

Ellerim yavaşça sırtına yaklaşırken tedirgindim. Sanki dokununca bu büyü bozulacakmış gibi hissediyordum.

Derin bir nefes aldığında, derin bir nefes verdim.

"Bazen de işte," dedi son raddesini de kullanıp daha çok sıkarak "böyle seni göğsüme bastırasım var. Belki o zaman... Belki o zaman, benden bir parça olursun."

30. Bölüm

Bazen, bazı anların asla bitmemesini ister insan. O anda durmak, kalmak ya da ölmek ister.

O huzuru hissettiği an, ben daha önce yaşıyor muymuşum diye sorar kendine. Bazen, yani o anlar geldiğinde, şükreder binlerce kez.

O anlar geldiğinde, daha önce hissetmediği kalbini hisseder. Aldığı nefes bal gibi gelir.

Bazen...

Yani o anlar geldiğinde, insan olduğuna sevinir. İyi ki insan olmuşum, iyi ki yaratan beni insan olarak yaratmış da bu anı yaşamışım diye dua eder. Tıpkı benim ettiğim gibi.

Tıpkı şu an gibi...

Huzur veren tatlı kokusu burnumu doldururken, gözlerimi kapatarak bu cennet bahçesi hissini uzun süre yaşamak istedim. Sonra bu hissi çok sevdiğimi anladım. Hemen sonrasında ise bu his olmadan yaşayamayacağımı düşündüm. İnsan böyle bir hissi yakaladıktan sonra bırakmak istemiyor, sürekli ve sonsuz kere yaşamak istiyordu.

Kunduz'un nefes aldığını hissedebiliyordum.

Saçlarıma gömülü olan burnundan gelen sıcak nefes tüylerimi diken diken ediyordu. Onun varlığı tüm hücrelerimi onore ederken, aynı anda varlığı içimi ürpertiyordu. Bu, kaybetmekten ölesiye korktuğun sevdiğin bir şeye duyduğun hassaslık gibi bir şeydi.

"Her ikimizin kalbi de sol tarafımızda olduğu için, sarılınca tamamlamış olduk birbirimizi."

Fısıltıyla bunu söylediğinde gülümsedim. Ellerimin hissettiği bedeni sıcacıktı. Sıcak ve sanki taptaze. Oysaki ruhu yıllanmıştı bu değerli insanın. Bunları düşününce tanıştığımız ilk zamanlarda bana söylediği cümle geldi aklıma.

"Bana verilen bu uzun ömür benim için bir nimet, aynı zamanda da büyük bir külfet."

Bu özellik onun için çok ağırdı. Sadece onun için değil, muhtemelen tüm Şüfahoh'lar için aynı durum söz konusuydu.

Ben daha ona doyamamışken "Kunduz Bey," diye seslendi biri.

Yavaşça birbirimizden ayrıldığımızda gelen kişiye baktık. Koridorun öteki ucundan bize doğru genç bir adam geliyordu. Kim olduğunu anlayamayacağımı düşünsem de, hemen ardından görünen Şüfahoh kadınla parçalar yerine oturmuş gibi oldu. Eşi olmalıydı kadının.

"Müsaitseniz sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Gözleri tatlıca kısılarak gülümseyen Kunduz "Tabii, lütfen," dedi kibar bir şekilde.

Kunduz'un yeniden bana bakma ve göz göze gelme ihtimalimiz olmadan genç adamla gitmek zorunda kalması

nedense hüzünlendirmişti beni. Onların arkasından bakarken Şüfahoh olan kadın da bana yakıştı ve aynı kibarlıkla "Sanırım yemek yediniz öğretenim," dedi.

Başımla onayladım.

"O halde benimle bir kahve içer misiniz?"

Genç kadına itiraz etmeden teklifini kabul ettim ve Kunduz'ların zıt yönünde yürümeye başladık.

"Saat epey ilerledi. Kunduz'u rahatsız etmiş olacağız ama eşim durmadı. Ben de ona engel olmak istemedim açıkçası."

Kahveden bir yudum alırken kadını dinlemeye devam ediyordum. Biraz üstü kapalı konuştuğu için soru sormak zorunda hissettim kendimi.

"Affedersiniz hangi konudan bahsediyorsunuz? Eşiniz neden durmak istemedi?"

"Ah, direkt konuya daldım herhangi bir açıklama yapmadım, değil mi?"

Genç kadın kibar bir şekilde kahve fincanını bodur masanın üstüne bırakırken onu izledim. Hareketleri Kunduz'u anımsatıyordu bana. Şüfahoh olanların irsî özelikleri miydi ki bu davranışlar?

"Eşime bir Şüfahoh olduğumu söyledim."

"Söylediniz mi? Peki bir sorun olmaz mı?"

Şaşkınlıkla sorularımı sıraladığımda genç kadın hafif tebessüm etti.

"Hayır, neden sorun olsun ki? Şüfahoh olduğumuzu istediğimiz kişilere söyleyebiliyoruz. Sadece, o insanları dikkatli seçiyoruz o kadar."

Başımı tasdik için sallarken, aynı cümleleri Kunduz'dan da işittiğimi hatırladım.

"Peki, eşiniz neden Kunduz'la konuşmak istedi?"

"Çünkü o bizim atamız sayılır. En büyüklerimizden. Erdemli, bilge ve durumumu eşime uygun bir dille açıklayacak ondan daha olgun başka kimse yok."

"Eşiniz Şüfahoh olmanızı yadırgamadı mı?"

Bunu sorarken biraz da kendim için soruyordum. Bir Şüfahoh ve benim gibi sıradan bir insanın birlikteliği nasıl olur merak etmiştim.

"Yadırgadı. Ama beni değil, kendini yadırgadı."

Kaşlarımı çok az kaldırarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"O da benim gibi olmak istedi. Benimle uzun yıllar yaşamak için, bu özelliği o da istedi. Ve kendisinin sıradan bir insan olmasını yadırgadı."

Hüzünle gözlerimi yere indirirken dudaklarımı ıslattım.

"Zor olacak değil mi onun için?" diye sordum hüzünle.

"Muhtemelen."

Genç kadına öylece baktım birkaç saniye. Basit bir kelimenin bile Kunduz'u bana anımsatması cidden çok garipti. Muhtemelen sanki ona aitmiş gibi hissediyordum.

İhtimal, muhtemel, *tilki, cevap, sinsi, gizli...*

Derin bir nefes alırken "Sana çok güveniyor," dedi genç kadın.

"Hı?"

"Ondan bahsediyorum. Kunduz. Sana çok güveniyor." Memnuniyetle gülümsedim.

"Ben de ona çok güveniyorum."

"Ve seni çok seviyor."

"Ben de onu çok seviyorum."

Beni tebrik edercesine gülümseyen genç kadın "Ne gü-

zel," dedi. "Senin yerinde olmayı çok isterdim."

"Asıl ben," dedim cümlemi yarıda kesip devam etmek için derin bir nefes alarak. "Senin yerinde olmayı çok isterdim. Senin gibi bir Şüfahoh olup, Kunduz'u yalnız bırakmamayı ne çok isterdim bir bilsen."

Genç kadın bana gülümseyerek bakarken "Saat de bire geliyor. Vakit ne çabuk geçmiş değil mi?" diye sordu.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bir mi? Ne çabuk?" Saat nasıl bu kadar çabuk ilerlemişti? Kunduz'la geçirdiğim vakitler hızla yitip gitmiş gibi hissediyordum.

"Evet, ben de ondan bahsediyorum. Zaman dediğimiz şey, ölçülmese varlığı kanıtlanmış değil aslında. Tıpkı o da mekân gibi sonradan yaratılmış bir şey."

"Kunduz gibi konuşuyorsun," dedim gülümseyerek.

"Muhtemelen," dedi gülümseyerek, "damarlarımızda aynı kan dolaşıyor."

"Sonradan Şüfahoh olmak mümkün değil mi? Mesela ben, Şüfahoh olamaz mıyım?"

Bana bakarken aynı zamanda düşünüyordu aslında.

"Bilemiyorum. Kaç yaşındaydın öğretmenim?" diye sordu.

"Yirmi beş," dedim.

"Hım. Bu ilk yirmi beşin değil mi?"

"Efendim? Nasıl yani?"

"Yani ilk kez yirmi beş yaşına giriyorsun değil mi? İkinci kez yaşamadın."

"Hayır," dedim başımı sağa sola sallayıp olumsuz bir karşılık vererek. "İlk kez yirmi beş yaşıma giriyorum." İkinci yirmi beşinci yaşım nasıl olacaktı ki?

"O halde olabilirsin," dedi bana dikkatle bakarak. "Senin de bir Şüfahoh olma ihtimalin var. Bunu anlamak

için ilerleyen yaşamını beklemen lazım."

Heyecanla gözlerimi kocaman açtım.

"Ciddi misiniz? Gerçekten Şüfahoh olma ihtimalim var mı?"

"Elbette, neden olmasın? Ben yarım asır geçene kadar anlamamıştım. Ne zaman Kunduz gelip haber verdi, o zaman bendeki değişikliğin farkına vardım."

Sanki içim rahatlamıştı. Şüfahoh olabilme ihtimali bana çok iyi gelmişti.

"Eğer, yani bir ihtimal, Şüfahoh olacak olsam Kunduz bana da gelir mi? Bana da haber verir mi?"

"Tabii ki, bu bir ritüel gibi bir şey. O haber vermeden ömrün tam olarak başlamıyor aslında."

Neler duyuyordum böyle. Şaşkınlıkla genç kadını dinlerken "Yani, şimdi Kunduz benim de mi dedem olmuş olacak? Onun soyundan mı gelmiş olacağım ben?" diye soruverdim.

"Hayır, hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Tüm Şüfahohlar onun soyundan gelmiyor. Sadece o en eskilerimizden, o kadar. Kunduz'un uzun süre önce aile kurma işini bıraktığını duydum. Artık evlenmek istemiyor. Duyduğuma göre torunlarıyla da görüşmek istemiyormuş. Onların ömrüne etki ettiğini düşünüyor."

"Peki, sence bu doğru mu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yani onların ömrünü uzatabilir mi?"

"Bilemiyorum," dedi genç kadın. "Bildiğin üzere ömür denilen şey biz ruhlar âlemindeyken ayarlanan bir ölçü. Sonradan uzar mı bilemem. Bence, Kunduz soyundan gelen Şüfahoh'ların uzun ömürlü olmalarına sebep olduğunu düşündüğü için onlardan uzak duruyor. Üzülüyor yani. Onları zor bir durum içine sürükleyerek tüm suçun

kendinde olduğunu düşünüyor."

"Evet," dedim başımı hafif öne eğerek. "Soyundan gelen bir Şüfahoh varmış. Torunu sanırım," dedim. "Dedi gibi onunla görüşmek istemiyor. Ona da torunu bakıyormuş. Sanırım ölüm döşeğinde."

"Doğrudur," dedi genç kadın. "Henüz benim soyum çok genç. Ama eğer olur da soyumdan Şüfahoh gelecek olursa ben de Kunduz gibi yaparım sanırım. Şüfahoh olmak aslında çok zor bir şey. Yaşamayan bilemez. Hele ki, sorumu bu ırktan yapmaya sebep olduğunu düşünmek... Bambaşka."

Tıpkı Kunduz gibi esefle halini anlatan bu genç kadına öylece baktım. Henüz ellilerinde olan bir Şüfahoh'tu ve şimdiden bıkmış mıydı?

Peki ya Kunduz?

İlk kez o zaman kafama dank etti. Anladım ki, Kunduz'un olayı bambaşka bir şey. O, bu zamana kadar gördüğüm en sabırlı insandı.

Bebeğin ağlama sesi duyulunca genç kadın bebeğiyle ilgilenmek durumunda kaldı. Onları rahatsız etmemek adına izin isteyerek yerimden kalkıp kabinlerinden çıktım ve kapıyı sessizce kapattım. Boş koridorla yalnız kalınca başım dönmüştü sanki bir an için.

Bütün bir yolculuk boyunca öyle şeyler duymuş ve işitmiştim ki, tüm bunları nasıl sindirebileceğimi düşündüm bir an için. Sonra da tüm olanlar en baştan tıpkı bir film şeridi gibi canlandı gözümde.

"İki rakam söyle."

"Kaç yaşımda olduğumu da bilmiyorum."

"Kunduz. Eğer istersen. Bu ismi bana kesinlikle o halk vermişti."

"Senin düşüncelerini de okuyabiliyorum."

"Japonya'da bir kamikaze evlatlık almıştı beni."

"Ölüm denilen şey öğretmenim, tam da benim arzuladığım gibi."

"Çünkü sen de bir Cevap'sın. İhtimaller arasında gizlenen bir cevap."

"Sevgi amaç olamaz zaten."

"Hediye edilen bir günışığısın benim için. Bunu sen bile kavrayamazsın aslında."

Derin derin nefesler alırken zihnimde çınlayan bu diyalogları düşündüm. Bu dar koridor sanki üstüme üstüme geliyordu. Bunaldım bir an için. Bulunduğum durumdan şikayetçi değildim, Kunduz gibi birini tanıdığım için ancak ve ancak minnettar olurdum. Yine de sanki ağır gelmeye başlamıştı.

Onun yaşadığı tüm bu zorluğu hissetmeye başlamıştım sanki. Sanki, ruhum ruhuna mühürlenmişti. Sanki, sanki ondan bir parça olmuş gibiydim.

Bir an için ona yoğun bir özlemle doldu içim. Onu görmeden geçmeyecek olan bu susuzluğu gidermenin tek yolu ona ulaşmaktı. Koridorun duvarından destek alarak yürüyüşümü hızlandırdım. Ne pahasına olursa olsun ona ulaşmalı ve görmeliydim. Nasıl bu hale geldiğimi bilmiyordum ama gelmiştim işte.

Koridor bitmek bilmezmişçesine uzarken ben yirmi beşinci kabini arıyordum.

"22, 23, 24..."

Yirmi beş rakamını okurken derin bir nefes aldım. Rahatlamıştım sanki. Bu rakam, rahatlatmıştı beni. Sebebi, içinde oturan Kunduz'un olduğu kabin değil miydi işte?

Sesleri geliyordu.

"Ben ölünce yaşamaya devam mı edecek yani?"

"Eğer ömrü nihayete ermezse, muhtemelen."

Kunduz'un sesini duyar duymaz, dudaklarımda minik bir gülücük oluşmuştu.

"Sizi de rahatsız ettim kusura bakmayın," dedi genç adam. Gelen seslere duyunca muhtemelen ayaklanmıştı. Korkuyla irkildim. Beni görürse kapılarını dinlemişim gibi olacaktı. Tamam, biraz dinlemiştim ama dinlemek için dinlememiştim. Kunduz için...

Koridorun ters yönünde koşarak lavaboya girdim.

Sesler koridorda kayboluncaya kadar bekledim. Kunduz da onunla birlikte mi gitmişti? Gitmemişti değil mi? Bunu anlamanın en güzel yolu ona gitmekti. Zaten artık kabinime girmenin de vakti gelmişti. Lavabodan çıkıp hızla kabine yürürken içimden Kunduz'un da kabinde olması için tüm duaları ediyordum. Zaten saat gece yarısına yaklaşıyordu. Artık onunla aynı ortamda bulunmak istiyordum.

Ya o genç adamla gittiyse? O zaman onu çağıramam da ayıp olur yani. Ama bu sefer uzun saatleri de onsuz geçirmiş olurum. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak tüm iyi niyetimi kullandım. Bu halim bana kabine ilk girdiğim anı hatırlatmıştı. Yapayalnız yapacağım bir yolculukta yabancı bir adamla aynı kabini paylaşmanın şokunu yaşamıştım yine.

Yabancı...

Ama ne yabancı!

Elim kapının yana açılan bölümüne gittiğinde beklemeden hızla açtım ve gözlerimi yavaşça açtım.

Yutkundum.

Baktım.

Ve izledim.

İlk oturduğu yerde oturuyordu. Yine bacak bacak üstüne atmış, asaleti ile kendine şekil vermiş, elindeki gazeteyi okuyordu. Gözleri bana çevrildiğinde tatlıca gülümsedi. Bu gülüşü biliyordum. Bu tatlıca kısılarak gülümseyen gözleri biliyordum. Tanıyordum onu.

Merceğine yerleştiriyordu insanı.

Sanki senden daha değerli kimse yok bu dünyada dercesine değer vererek bakıyordu muhatabına. Tam da böyle hissediyordu insan işte, o böyle gülünce. Ben de ona gülümsediğimde o aşina olduğum naif sesiyle seslendi.

"Öğretmenim."

Ah bu kelime. Öğretmenim! Yaklaşık birkaç senedir işittiğim ama ilk defa etkisi ile büyülendiğim bu kelime. Beni büyüleyen asıl kişi o kelimeyi işittiğim şahıstı muhtemelen.

Ona gülümseyerek yerime oturduğumda elindeki gazeteyi özenle katlayıp önümüzde duran bodur masanın üstüne koydu. Sonra da camdan dışarı bakıp zifiri karanlığa boğulan manzarayı kastederek "Yine gece oldu," dedi sıkıntıyla bir nefes alarak. "Dün geceki vahameti unuttum baksana. Günler geçtikçe insan unutuyor."

"Dün geceki vahamet mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başını onaylamak için salladı.

"Dün gece, en son uzun yıllar yaşadığım yerden ayrılmak durumunda kaldım. İnsanlar bana alışmıştı. Doktor olarak görev yapıyordum ve yaklaşık on sekiz sene kaldım. Yavaştan insanlar bana yaşlanıp yaşlanmadığımı sormaya başladıklarında gitme vaktinin geldiğini anladım."

"Demek öyle," dedim hüzünle Kunduz'a bakarak.

Uzun zamandan beri yerime oturmuyordum ve şimdi böyle otururak Kunduz'la konuşmak sanki evime gelmişim gibi bir his vermişti.

"Çok üzülmüşlerdir," dedim konuyu devam ettirerek. "Seni seviyorlardır."

"Evet, çok zor oldu ayrılmak. Karakterim olgunlaştıkça, olgun bir insan olmaya başladım ve netice itibari ile insanlar beni sevmeye başladı. Beni, bulunmaz bir nimet olarak görenler bile vardı, inanabiliyor musun?"

"Ben de seni bulunmaz bir nimet olarak görüyorum Kunduz," dedim. Gülümsedi. Bu gülüşü de biliyordum. Acınası bir gülüştü.

"Ben bulunmaz bir nimet değilim öğretmenim, benim gibi olan Şüfahoh'lar dolu bu dünyada," dedi.

"Ama sen, en eskilerindensin," dedim, şaşırdı.

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Şüfahoh olan o genç kadın söyledi. Bana anlatırken bir sorun olmadığını, çünkü senin bana güvendiğini söyledi."

Ben böyle söyleyince yine gülümsemişti. Ama bu seferki gülüşü farklıydı. Bu sefer tüm sevimliliğini kullanarak gülümsemişti.

"Beni referans olarak mı aldı yani?"

"Sanırım," dedim, bu sefer ikimiz de güldük.

"Sana başka nelerden bahsetti?"

Biraz düşündüm. Aslında birçok şeyden bahsetmişti ama hangi birini anlatacaktım ki?

"Irkınızdan bahsetti. Ona ben de bir Şüfahoh olmak istiyorum dedim. Bana olabileceğimi söyledi," dedim sevinçle.

Kunduz'un dudaklarındaki gülümseme yavaşça kay-

boldu. Gözlerini hüzün ele geçirdiğinde "Yapma öğretmenim," dedi esefle. "Ne olur yapma. Şüfahoh olmak, dilenecek bir şey değil ki."

"Ama ben istiyorum," dedim.

"Olup olmadığını ben şu an bilemem. Henüz ömrün deveran etmedi. Yani muhtemelen bu ilk 25. yaşın ve ikinci bir kez daha aynı yaşa geldiğinde ancak o zaman anlaşılır."

"Evet," dedim başımla tasdikleyerek. "Şüfahoh abla da aynen böyle söyledi."

"Görünen o ki, bu çaylak Şüfahoh sana daha birçok şey anlatmış."

Kunduz bunu mizahi bir dille söylediğinde istemsizce gülümsedim."Evet, daha çok senden bahsetti."

"Ya öyle mi? Peki başka ne dedi benim hakkımda?"

Kunduz'a türlü şakalar içeren şeyler anlatırken aslında dinleyen taraf bendim. Gözlerinin bana ifade etmek istediklerini dinledim bir süre. O gülümserken kısılan göz kenarları güneşi esir almış gibiydi. Öylesine canlı, öylesine cıvıl cıvıldı. Sonra kalbinden geçenleri dinledim. Kalp dinlenir mi? Dinlenirmiş meğer. Ama böyle atışı değil, fısıldayışı. Bazen sürurla, bazen de esefle aldığı nefesleri dinledim bir bir. Konuşan ben gibi görünsem de aslında dinleyen bendim işte.

Onu dinlemek, tıpkı dediği gibi sessizliğin sesini dinlemek gibi bir şeydi. Öylesine asil...

Öylesine efsanevi...

Kunduz bana gülümseyince merak ettim

"Niye gülümsüyorsun öyle?" diye sordum ben de ona karşılık verip gayrı ihtiyari gülümseyerek.

Omuzlarını silkelerken göğsünde bağlı olan kollarıyla

bir çocuk gibi masum görünmüştü gözüme.

"Hadi ama ya, söyle lütfen. Ben çok merak ederim. Özellikle de senin gibi biri hakkımda ne düşünüyor da gülümsüyor bilmek hakkım değil mi?"

"Senin gibi biri mi?" diye sordu şaşkınca. "Benim gibi biri nasıl oluyormuş?"

Yüzümü mizahi bir şekilde buruşturdum.

"Imm. Seni anlatabileceğimi sanmıyorum, üzgünüm," dedim.

"Neden? Sen öğretmensin, anlatma işinde usta olman gerek."

Kaşlarını kaldırarak bana mizahi yolla saldıran bu mükemmel insana baktım. Demek canı oyun istiyordu. *"Madem öyle!"* diye içimden geçirip gardımı aldım ben de.

"Biliyorsun ki sen oldukça zor bir karaktersin."

"Ne? Ben mi zorum?" diye sordu masum bir şekilde. Öylesine tatlı görünüyordu ki, insanın yanağını sıkası geliyordu.

"Evet, bayağı zorsun!" Gözlerimi devirdiğimde daha çok şaşırdı.

"Ne yani ben şu zorlu sınav soruları gibi miyim?"

"Onların bir cevabı var ama senin bir cevabın yok ki," dedim burun kıvırarak.

"Nasıl yok? Sen benim cevabımsın işte."

"Ama biliyorsun ki, cevap ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir," dedim kaşlarımı kaldırıp bir bilge edasıyla.

Bana gülümserken cidden eğleniyora benziyordu. Ama aynı zamanda da kendiyle alakalı bilgiler vermem hoşuna gidiyor gibiydi.

"Sende de bir Kunduz havası seziyorum," dedi gözleri-

ni kısarak. "Yoksa onunla aynı kabini paylaşmak zorunda kalarak saatlerce vakit mi geçirdin?"

Kunduz bunu sorduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine sıkı sıkı yapıştırdım.

"Evet, o yabancı ve saz şapkalı adam benim aklımı başımdan aldı. Zihnimi bulandırdı ve beni şekilden şekle sürükledi."

Bu sefer o gülmemek adına dudaklarını büzerek topladı.

"Yabancı insanlarla konuşmaman gerektiğin öğretilmedi mi sana bakalım? Niye ilk dakikadan itibaren kabini terk etmedin?"

"Çünkü," dedim. "Çünkü o yabancı ilk dakikada bana sözlü yaptı. Sınav sonucumu öğrenmek için bekledim."

Bunu söylediğimde püskürerek güldü işte.

"Hey, zar sorularım senin için bir sözlü müydü yani?"

"Evet, öyleydi ve ilk olarak zarla alakalı o soruyu sormasaydın ben belki de gerçekten kabini terk ederdim."

Her ikimiz de tebessüm ederek birbirimize bakarken "Her şeye rağmen," dedim derin bir nefes alarak, "ben bu dünyadaki insanların en şanslısıyım galiba. Senin gibi biriyle tanıştım, seni dinledim, anlattıklarını sindirdim ve daha birçok şey..."

Beni dinlerken ciddi de olsa dudaklarında memnuniyetini ifade eden hafif bir tebessüm de vardı.

"İyi ki! İyi ki tanımışım seni. İyi ki, iyi ki senin cevabın olmuşum. İyi ki, iyi ki seni sevmekle kaderinden pay almışım."

Ben anlattıkça gözleri doluyor, burnu kızarıyordu. Gözlerinden samimiyet akarken ben devam ediyordum. Devam etmeliydim. Böyle bir insanla tanışma fırsatı

madem bana verildi, bunun kıymetini bilerek devam etmeliydim. Yine de onu böylesine mahcup ederek utandırmak ve ağlatmak istemiyordum. Sevinçten bile olsa onun gözyaşlarını salıvermesine katlanamayacak kadar değer veriyordum ona. Mahcubiyetini masum bir çocuk gibi gösteren harika insan, iyi ki varsın!

31. Bölüm

"Uzaylılar hakkında ne düşünüyorsun peki?" Uzun süredir sessizce gecein karamsar ama bir o kadar da tuhaf bir şekilde huzur veren sessizliğini dinliyorduk. Bir an için aklımdan geçen soru ile sessizliği bozmuş oldum.

"Bence," dedi oturuşunu düzelterek. "Uzaylı diye bir şey yok." O da sessizliği bozmamı beklercesine hemen ortak olmuşdu konuşma davetime.

"Ne? Nasıl yani? Uzaylı diye bir şey nasıl olmaz?"

"Şöyle ki," dedi alt dudaklarını ıslatarak. "Biz dünyada yaşıyoruz diye uzaydan başka bir yere ait değiliz, değil mi? Yani otomatikman biz de uzaylı olmuş oluyoruz. Bu durumda onları uzaylı diye ayırmak doğru değil. Halk arasında böyle söylense de bu ağız onları bizden dışlar. Hâlbuki aynı galaksiyi paylaşıyoruz."

"Farklı bir bakış açısı, sonuç olarak evren de var," dedim dediklerini daha dikkatli dinleyerek.

"Ama eğer diğer gezegenlerdeki yaşamın olup olmadığını soracak olursan, evet, Ay değil ama Mars'ta yani Merih'te hayat var. Bunu çok eski gökbilimciler de kanıt-

landığını varsayarak kabul etmişlerdi."

"Kızıl gezegen mi? Emin misin? Gerçi Mars toprakların bileşeni ile Konya'daki toprağın bileşeninin uyduğunu duymuştum. Su da varmış. Doğal olarak yaşam da olmuş oluyor, değil mi?"

Omuzlarını silkeledi.

"Kim bilebilir? Ama bence kesinlikle var."

"Sen kesin gözüyle bakıyorsan ben de inanabilirim. Acaba nasıllardır ki? Yeşil renkli ve tek gözlü mü?"

"Hey," dedi gülümseyerek. "Bu bir kurgu. Filmlerde geçen çoğu şey, sağır duymaz uydurur misali ilerler öğretmenim. O yüzden Marslı deyince aklına direkt onlar gelmesin."

"Haklısın," dedim "Algı meselesi işte."

"Haklısın," dedi. "Algı meselesi işte."

Beni tekrar ederek mizah yapması da hoşuma gidiyordu. Gülümserken parmaklarıma bakıp inceledim bir süre. O da pencereye dönerek gecenin zifiri karanlığında dışarıyı izledi. Bir süre sessiz kalmıştı ki hızla geçen tabelayı okuduğunda "Sanırım Sivas'a geldik," dedi derin bir nefes alarak.

"Sivas!" dedim heyecanla. "Kangal köpeği Sivas'a ait değil mi? Ah ne büyük onur o köpekler. Normalde köpeklerden pek hazzetmem ama Kangal köpeği müstesna."

Kaşlarını hafif kaldırıp ilgiyle beni dinlerken "Eskiden çobanlık yaptığım dönemde bir Kangal köpeği sürümüzü koruyordu biliyor musun?" diye sordu.

"Çobanlık da mı yaptın?" diye sordum.

"Evet, eski Mısır'da yapmıştım. Üçüncü firavun dönemiydi sanırım. Yüzlerce koyun vardı. Üç çoban sürüye sahip çıkmaya çalışırken asıl zorluk o dönemde vahşileşen kurtlardı."

"Kurt mu? Ah!"

Titrediğimde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Aslında bakarsan, eski Mısır her zaman bana bir kor-kunç gelir. Yer altı tanrısı diye tapılan kediler, insan gü-cünü aşan piramitler, yılanlar, akrepler ve daha nicesi. Tek başına firavunlar bile yeterince ürkütücü."

Başı ile tasdiklerken "Haklısın," dedi. "Eski Mısır gerçekten de zulüm ile dolu. Hem de vahşet derecesinde. Hatırladığım kadarıyla bir keresinde mumyaların dişleri sökülerek canlı insanlara protez olarak takılmıştı."

"Ne!" diye çığlık attığımda "O dönem insan olmak ge-nel olarak çok zordu. İyi ki bu dönemde yaşamışsın öğret-menim," dedi.

"Bir keresinde," dedi, "sivrisinekler Firavunu rahatsız etmesin diye tüm köleler balla kaplanmıştı. Bu şekilde Firavuna isabet etmesi gereken tüm sivrisinekleri zavallı köleleri yiyip bitirmişti. O kölelerin çektiği işkenceler, at-tığı çığlıkları bilemezsin, hâlâ kulağımda çınlıyor, hâlâ!"

Yutkunarak Kunduz'u dinlemeye devam ettiğimde bu dünyanın, eski dünyaya kıyasla daha yaşanılası olduğu-nu düşünmedim değil. Yine de özellikle masum halkların çocuklarının elma kokusu sanarak doya doya içine çek-tikleri kokunun kimyasal silah olduğu ve bu şekilde ölü-me terk edildikleri bir zamanda da bunu söylemek ve dile getirmek pek mümkün olmuyordu.

Kunduz'un anlatacağı çok şey vardı. Benim de bitmek tükenmek bilmeyen merak ve dinleme isteğim. Anlatma-ya devam etmesini beklerken. "Saat ikiye geliyor öğret-menim," dedi kolundaki saate bakarak.

"Ben normalde geç uyurum," dedim gülümseyerek. Amacım anlatmaya devam etmesini sağlamaktı.

"Yine de," dedi şefkatli bir ses tonu ile. "Biraz uyusan iyi olur. Yolculuk tahmininden fazla yorar insanı. Az bile olsa uyumalısın."

"Neden sadece beni düşünüyorsun? Sen de uyumalısın o halde," dedim kollarımı göğsümde çapraz bağlayarak.

"Ama ben biraz uyumuştum öğretmenim," dedi tatlı bir ses tonu ile. "Sen hiç uyumadın ve ihtiyacın var uykuya."

"Haklısın," dedim kapanmak üzere olan gözlerimi ovuşturarak.

"İstersen sana masal anlatabilirim," dedi kaşlarını hafif kaldırıp yüzüne yumuşak bir gülümseme yerleş-tirerek. Bir yandan uyumama teşvik ederken sanki bir yandan da kıyamıyor ve irtibatı kesmek istemiyordu. Ah Kunduz, ne kadar ince düşüncelisin!

"Gerçekten mi?" diye sordum hevesle. Uzun zaman ol-muştu masal dinlemeyeli. Sesim uykulu birine göre baya-ğı canlı çıkmıştı.

"Gerçekten."

Yavaşça başımı yastığa koyarken derin bir nefes aldım.

"Ama eğer yanımda uyurken rahat edemezsen, sen uyurken dışarı da çıkabilirim." diye sorduğunda bir kere daha güven hissi ile doldu yüreğim.

"Hayır, lütfen yanımda kal," dedim masum bir ses tonu ile.

Başka bir itirazı olmamıştı. Oturuşunu daha rahat bir şekle getirirken üst üste attığı bacaklarından üste olan dizini kolları ile tutmuştu. Onu izlememe herhangi bir şey demediği için yarıya kadar açık gözlerimle hiçbir ka-resini atlamadan izliyordum. Siyah bir tişörtün bir insa-na ancak bu kadar yakıştığını düşünüyordum. Açık kah-verengi saçlarının o alımı insana huzur aşılıyordu sanki.

Gözlerindeki bakış, o bakış, her insanın muhatabı olmak isteyeceği türden bir bakıştı.

"Hım, bakalım öğretmenimize hangi masalı anlatabiliriz?"

Hafifçe gülümsedim. Benim için masal seçmesi ne kadar mutlu ediyordu beni anlatamam.

"Buldum. Dev ve ruh cininin hikâyesi var onu anlatayım."

"Ruh cini mi?" diye sordum şaşkınca. "Öyle bir şey mi var?"

Uykum hafif de olsa açılmıştı. Şaşkınca Kunduz'a baktığımda gülümsediğini gördüm.

"Tabii var. Ama korkulacak bir şey yok. Bak anlatayım da dinleyerek uyuman daha kolay olur."

"Beni hipnotize mi edeceksin yani?" diye sordum mizahi bir sesle.

"Ben mi?" diye sordu kendini göstererek. "Sen bu dünyada hipnoz etmek istediğim en son kişi olursun öğretmenim. Dilerim fikirlerini de kimse uyuşturmaz senin. Zira senin gibi açık ve özverili fikre sahip insanlara ihtiyacı var bu dünyanın."

Dudaklarım teşekkür için tebessüm ediş haline bürünürken, yavaştan uykunun eline teslim oluyordum. Gözlerim nihayet kapakları ile örtüldüğünde masal da başlamıştı.

"Bir varmış, bir yokmuş..."

Bir varmış, bir yokmuş...

Bir gelmiş, bir gitmiş...

Bir doğmuş, bir ölmüş...

Bir başlamış, bir bitmiş...

Her şey bu ikilemden ibaret değil mi aslında?

32. Bölüm

"Değerli yolcularımız, Erzurum'a gelmiş bulunmaktayız. Bu durakta inecekler için geçmiş olsun dileklerimizi sunarız. Kars'a devam edecekler için yarım saat molamız olduğunu bildiririz."

Yapılan anons yavaşça açılan gözlerimi daha hızlı açmama neden oldu. Evime gelmiştim nihayet. Güneş doğmuş, her yer aydınlanmıştı. Karanlık bitmiş, ışık ele geçirmişti yine tüm dünyayı. Yattığım yerde yavaşça doğrulurken, üzerimdeki atkımı fark ettim. Ben üzerime bunu örtmediğime göre...

Kunduz!

Günaydın mesajlarını sıralayacaktı şimdi. Yine gülümseyecekti o güzel gözleri.

Öğretmenim...

Bayan Cevap...

Muhtemelen...

Başımı yavaşça ondan tarafa çevirmemle gözlerimin sonuna kadar açılması bir oldu. Yerinde yoktu. Yerinde yok muydu? Hızla yerimde doğruldum. Yine aynı hızla

ayağa kalktığımda olmamasına rağmen oturduğu yere bir kere daha baktım. Sonra gözlerimi kapatıp yeniden baktım. Yoktu işte.

Hemen endişelenme Hediye! Lavaboya falan gitmiştir. Ya da yine ona soru sormak için çağırmışlardır. Her şekilde inmemiz gereken duraktı bu durak ama. Daha fazla düşünmeyi bir kenara bırakarak hızla kabinden çıktım ve inmek için koridoru kaplayan insanların arasından bazen de onlara çarparak Şüfahoh olan kadının kabinine doğru koştum.

Çekince ile bir iki kere kapıyı çaldıktan sonra kapı açıldı.

"Öğretmenim? Hayırdır, neden böylesine telaşlı görünüyorsun?"

"Kunduz!" dedim derin derin nefes alarak. "O yok."

"Yok mu? Belki lavaboya falan gitmiştir. Bizim haberimiz yok," dedi.

Daha fazla vakit kaybetmemek adına kadına teşekkür ederek yine aynı hızla erkek lavabosuna koştum. Bu sefer çekinmeden lavabonun kapısını çaldım ama kapı içeriye doğru açıldığında içerisinin boş olduğunu anladım. Alnımdan terler boşalırken aynı anda gözyaşlarım da amansız bir şekilde akıyordu. Sanki biri boğazıma ağır bir darbe indirmiş de nefesimi kısıtlamış gibi nefes alamıyordum.

Bu böyle olmayacaktı. En baştan başlayarak kabinleri dolaşmalıydım. Trenin en başına geçerek tek tek kabinleri gezmeye başladım.

Yok! Yok! Yok!

Her kabin bana bir milim daha umutsuzluk ekliyordu. Tüm bu umutsuzluklarım birikerek beni paramparça

ve yıpranmış bir bedene çeviriyordu. Kendi kabinime yeniden döndüğümde perişan bir hale gelmiştim. Dizlerim bedenimi taşıyamayacak kadar güçsüzleştiğinde yavaşça yere çöktüm. Gelip geçenler benim bu halime bakarken kimi acınası şeyler söylüyor, kimi yardım etmeye çalışıyor, kimi de benimle iletişime geçmeye çalışıyordu. Ben çoktan karamsarlık bulutlarının içinde ıslanmıştım bile. Çenemin titremesi gözyaşlarımı tetiklerken tüm bedenim uyuşmuş gibiydi.

Kunduz yoktu.

Sessizce ağlamaya devam ederken biri omzuma dokundu. Ne olur Allah'ım o olsun. Ne olur. Lütfen! Yavaşça başımı kaldırdığımda umutla dolu olan gözlerim umutsuzluğa büründü yeniden. Karşımda duran görevli amca bana şefkatle bakıyordu.

"Hediye Günışığı sizsiniz değil mi?"

"Evet benim," dedim hızla ayağa kalkarak.

"Ben de sizi arıyordum," dedi görevli amca gülümseyerek.

"Beni mi? Neden? Ben de Kunduz, şey yani Hekim Beyi arıyordum."

"O mu?" diye sordu görevli amca. "Doktor Bey, beş durak önce indi maalesef. İneli neredeyse dört saat oldu."

Görevli amcanın kelimeleri bedenime kalın bir iğne gibi batıyor, ardında tiz bir acı bırakıyordu. O andaki hislerimi nasıl anlatsam size? Böyle vücuduma verilen şok tüm hücrelerimi yaktı geçti sandım. Ağlamak ne kelime, ağlamak ne kelime? Dizlerim titriyordu. Hiç utanmadan ağlamaya devam ederken görevli amca "Tam da dediği gibi oluyor," deyiverdi.

"Hı?"

"Doktor Bey, sizin ağlayabileceğinizi söylemişti.

"Gerçekten," dedim boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışarak. "Gerçekten öyle mi söyledi?"

Gözyaşımı elimin tersi ile silerken derin bir nefes aldım.

"Başka ne dedi?"

"Ağlamamanızı istermiş ama tesellinin etki etmeyeceğini biliyormuş. Bu yüzden size bir mektup bıraktı."

"Mektup mu?"

Yine hunharca akan yaşlarım yine titreyen çenem. Öylesine bir acıydı ki anlatamam. Kimseden ayrılırken böyle bir acı hissi oluşmamıştı. Şimdi ölmek bile bana çok tatlı geliyordu. Neden? Neden uyudum ki? Bilerek uyumamı istemişti. Gidecekti. İnecekti ve ondan ayrılamayacağımı bildiği için bilerek uyumamı sağlamıştı. Daha az acı verici olacağını düşünmüştü belki ama ondan ayrılmanın her türlü derin bir yara bırakacağını düşünememişti.

Görevli amca mektubu çıkarıp bana uzattığında bir süre elindeki mektuba bakarak ağlamaya devam ettim. Durduramıyordum ki kendimi. İstemsizce ağlamak dedikleri bu olsa gerekti. Gözler laf dinlemiyordu ki. Mektup elime geçince yine bir titreme hissetti bedenim. Tertemiz beyaz bir zarftı. Üzerinde sadece K harfi yazıyordu. Boğazıma biriken tüm yumrulara inat mektubu yavaşça açtım.

Sevgili Hediye.

Muhtemelen şu an ağlıyorsundur. Seni teselli edecek kelimeleri sarf etsem bile, gözyaşlarını durduramayacağımı biliyorum. Çünkü güzel bir gökkuşağının ortaya çıkması için, ne yazık ki yoğun bir yağmurun yağması gerekiyor.

O değerli gözyaşlarına kıyamasam da bunun olacağını biliyorum. Belki de bana gönül koyuyorsun şu an, seni son kez görmeden gittiğim için. Senden o sözü bir kere de olsa işitmediğim için.

"Görüşmek üzere," diyecektin belki de bana. Ama biliyor musun, seni öyle görmeye dayanamazdım. Ah değerli öğretmenim, bir bilsen insan ne kadar korkak bir varlık. Sevdikleri söz konusu olunca, dünyanın en korkağı kesiliyor. Tıpkı benim korktuğum gibi.

Senin o gözyaşlarına dayanamam da seni bırakamam diye korktuğum gibi. Bunun için bana gönül koyma olur mu? Biliyorum, senin yüreğin çok geniş. Çünkü sen gönüşlü hediye edilen harika bir öğretmensin. Bu yüzden beni affedebilirsin, değil mi?

Bana alıştığını biliyorum, sohbetimi sevdiğini biliyorum, bana bağlandığını biliyorum, dahası beni sevdiğini biliyorum. Çünkü ben de seni seviyorum. Gerçekten seviyorum.

Seninle konuşmak bana huzur veriyordu. Senin yanında olmak bana inanılmaz bir aidiyet duygusu aşılıyordu. Sen varken bir kere bile olsa huzurum bozulmamıştı. Aslında sen ve ben, gerçekten ruh eşiydik. Bunu seni ilk gördüğümde anlamıştım zaten.

Zarda beş ve altıyı seçtin ya hani, aslında o sayıları ben seçmiştim. Benim seçimimdi onlar. Senin bana benziyor olman, benimle aynı hisleri paylaşman, beni yürekten sevmen ve daha nicesi...

Sana gerçekten çok değer veriyorum öğretmenim. Ve inanıyorum ki, sen de insanlara gerekli değeri vereceksin. Harika öğrenciler yetiştireceksin. Senin elinden yetişen öğrenciler harika birer insan olacak. Çünkü onlara senin

auran dokunmuş olacak. Buna tüm kalbimle inanıyorum.

Daha çok gençsin. Doğrusu, gerçekte senin yaşında olduğum zamanı hatırlamıyorum. Yine de önünde uzun ve güzel yıllar olmasını temenni ediyorum. Seni unutmak benim için de kolay olmayacak ama neden birbirimizi unutalım ki?

Ben seni daima hatırlayacağım. Sen de beni hatırlasan olur mu? Bana olan kızgınlığından dolayı unutur musun yoksa? Ama biliyorum ki, unutamazsın. Yürekten sevilen hiçbir şey unutulamaz çünkü.

Kalbim çok acıyor inan ki.

Bu satırları yazarken boğazımda düğümler oluşuyor, hatta birkaç kez yazmaya ara vermek zorunda kaldım. Umarım inanırsın... Ben, ağlıyorum. İçli içli ağlıyorum.

Böyle hislenerek ağlamayalı bayağı uzun zaman olmuştu. Sen öyle güzel uyuyorsun ki, rahatsız etmemek adına bir süre dışarı çıkmak zorunda kaldım. Şu an güneş doğuyor ve bir kere de olsa seninle gün doğumunu izlemek isterdim. Yine de kıyamam. Böylesine güzel uyurken, kıyamam.

Kabinini senden önce aldığım için özür dilerim. Eğer aynı kabini paylaşmak zorunda kalmasaydık belki de bana böylesine bağlanmayacaktın. Ve ben... Seni ardımda bırakmakta bu kadar zorluk yaşamayacaktım.

Özür dilerim, özür dilerim öğretmenim. Ben. Uzun süredir, kimseden ayrılırken böyle acı hissetmediğim için, şu an çok zor zamanlar geçiriyorum. Seni uyandırıp sana sarılasım var. Siyah saçlarını okşayarak, ağlama diyesim var. Ben gidince, sakın ağlama. Üzme kendini. Beni gözünde çok büyüttün aslında. Ben o kadar da önemli bir kimlik değilim.

Ben, ben sadece ölmeyi beceremeyen zavallı bir insanım o kadar. Eğer beni de sıradan bir insan olarak görürsen, belki özlemezsin. Şu an aslında kendimi avutuyorum. Seni asıl özleyecek kişi benim. Sıradan bir insan olmana rağmen, seni özleyecek olan insan benim.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim öğretmenim. Paramparça olsa da kalbimi bir kez daha hissettirdiğin için teşekkür ederim.

Özür dilerim, özür dilerim öğretmenim. Senin gibi cesur olamadığım için özür dilerim. Ve bunca soru arasında seni yapayalnız bıraktığım için büyük pişmanlıklar içine gireceğim, biliyorum ama seni kendime katamam. Eğer şimdi bırakmazsam, sen bu dünyadan gittiğinde, geride ben kalırsam o zaman belki isyan edebilirim. Sensizlik belki de beni asi bir insan yapar. Ne olur, ne olur benim gibi eskimiş bir ruhu isyanın kanlı eline teslim etme. Şimdi, her şeyin sonuna geldiğimi hissettiğim ve buna mecbur olduğum bir noktada seni bırakıyorum.

Ben, geçmişini unutan bir insanım. evet. Çünkü bunu ben istedim bu zamana kadar. Ama şimdi sen, asla unutmak istemeyeceğim bir anı olarak kalacaksın. Şu an gözümün önünde uyurken, senin hakkında anı diye bahsetmek beni nasıl yaralıyor tahmin bile edemezsin. Şunu çok iyi bil ki, sadece sen sevmedin.

Ben de...

Ben de çok sevdim.

Kunduz

Mektubun üstüne yatarak ağlarken görevli amca bana yardım etmek için çabalıyordu ama bu imkânsızdı. Bu acı, gerçekten de tedavi edilemeyecek bir acıydı.

Hıçkırıklara boğulduğum o anı asla unutamıyorum. Kendinden geçmenin ne demek olduğunu algıladığım o dakikaları unutamıyorum. Gözyaşlarımın çenemi hunharca ıslattığı o vahim saniyeleri unutamıyorum. Bir kâğıt parçasına tüm umudumu yüklediğim o vakti unutamıyorum. Hiçbir acı bu acıyı geçemeyecekti. İşte bunu, hiç ama hiç unutamıyorum.

Elimden kayıp giden kaybettiğim bu cevherin acısını da ömrümün sonuna kadar unutamayacağımı adım gibi iyi biliyordum.

33. Bölüm

Üzerinden ne kadar geçerse geçsin, değerinden bir milim bile kaybetmeyecek olan sana ithafen...

4 sene sonra...

"İşte bu yüzden o kişiyle tanışmak istiyorum. Biliyorum, sadece bir kitap karakteri ama gerçekten çok merak ediyorum."

"Ben de çok merak ediyorum. Yani, onu nasıl hayal edebildiniz? Sonuçta sizin hayal dünyanızın bir kahramanı."

Karşımda merakla bu soruları soran okuyucularıma baktım.

"Siz bana bu kadar soru soruyorsunuz ama biliyorsunuz ki cevap," dedim.

"İhtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir!" diye bağırdılar hep birlikte.

"Hediye Hanım ezberlerdik artık bu sözü. Hatta yazdırıp çevreleyenler bile varmış, biliyor musunuz?"

İlgiyle onları dinlerken derin bir nefes aldım. Resmî bir görünüm için lacivert takım elbise giymiştim. Yeni

kestirdiğim küt saçlarımı işaret parmağıma dolayarak oynarken çevremde halka yapmış okuyucularımı tek tek dinliyordum. On beşinci imza günümde de yüzlerce kişinin kitabını imzalamış, şanslı olanlarla sohbet etme imkânı bulmuştum. Bu benim gibi dertli bir yazar için gayet güzeldi.

"Peki, neden Doğu Ekspresi? Yani Kunduz karakteri için efsanevi başka isimler bulunabilirdi," dedi biri.

"Çünkü tüm olay Doğu Ekspresi'nde geçiyor da ondan," dedi bir başkası ona cevap vererek.

"Gerçek hayatta da bir öğretmen olmanız çok tatlı değil mi? Keşke Kunduz sadece bir kitap karakteri olmasa, gerçek olsa da biz de onu görebilsek. Siz de gerçek hayatta Kunduz gibi biriyle tanışmak istemez miydiniz?" diye sordu genç bir kız.

Genç kızın sorusuyla dalıp gittim. Onu en son görüşümün üzerinden tam dört sene geçmişti. Bana bıraktığı mektubu ağlayarak okumamın ve uzun süre Doğu Ekspresi'nin o peronunda beklememin, soğukta beklerken bronşit olmamın ve uzun bir süre hastanede kalmamın üzerinden tam dört sene geçmişti. Derinden aldığım yürek yarasının etkisi ile kıvranmamın ve bu yarayla yaşamaya çalışmamın üzerinden tam dört yıl geçmişti.

Her ay gitmiştim o perona. Her ay ziyaret etmiştim o peronu. Belki, bir ihtimal gelir diye.

Koskoca dört sene.

Bu zaman içinde kilo kaybetmiştim. Yemek yemek bana işkence gibi gelmişti çünkü. Sonra tüm bu dertlerle birlikte yaşayamayacağımı düşünüp beni hafifletecek bir şeyler düşünerek yazarlığa adım atmıştım. Onu anlatan bir kitap yazmıştım. Kunduz ismine dokunmadan,

Hediye'nin ismini Helin yapmıştım. Ben olduğum anlaşılsın istememiştim. İnsanlar arasında sadece bir kurgu olarak kalsın istemiştim.

Eğer onlar da, onlar da benim gibi Kunduz'un gerçek olduğunu bilirlerse onun yolunu gözlerler de, benim gibi perişan olurlar diye korkmuştum. Öğretmenliği bırakalı üç sene oluyordu. Yeniden okula döndüğümde bambaşka biri olmuştum. Devam edemeyeceğimi anladığım anda müdüre gidip istifamı bırakmıştım.

Öğrencilerim arkamdan çok ağlamışlardı. Ben de ağlamıştım. Bana hediye olarak günışığı veren öğrencim hediye ettiği günışığını benden aldığını, verilen hediyenin kıymetini bilmediğimi söylemişti bana. Zaten o günden beri de geceleri uyuyamıyordum. Sanki gerçekten biri günışığımı alıp götürmüştü.

Sonra evde durdum bir süre. Eve sığamaz oldum. Her yer dar gelmeye başladı bana. İşte o zaman aklıma Kunduz'un bir sözü geldi.

"Şairler ve yazarlar da pek normal insanlar değildir aslında. Onlar hep çok severler, çok özlerler, çok hasret duyarlar. Ve bu fazlalıklarını atmak için kendilerini yazıya verirler. O yüzdendir ki sıradan insanlar yazamaz."

Bu sözü hatırlamamdan sonra ilk kitabımı yazmıştım. Kurgu öylesine beğenilmişti ki, Kunduz karakterine öylesine hayran olundu ki, kimseye onun gerçek olduğunu söyleyemedim. Helin'in aslında ben olduğumu söyleyemedim. Söylesem de bana inanırlar mıydı ki? Muhtemelen benim bir kaçık olduğumu düşüneceklerdi.

"Doğu Ekspresi yolculuğuna çıktığımda tüm kabinleri tek tek gezdim biliyor musun? Hiç çekinmeden 'Aranızda ismi Kunduz olan var mı?' diye de sordum. Hatta birkaç

yerde 'Saklanma Kunduz ben senin kıymetini bilirim,' diye de bağırdım."

Diğer okuyucularım anlatılan bu şeye gülerken aklıma tüm kabinleri dolaşarak Kunduz'u aradığım o son gün gelmişti. Ama benim hikâyem komedi değil, dramdı.

"Ben bir hafta sonra Doğu Ekspresi'ne bineceğim. Bu kitabı da götüreceğim. Belli mi olur Kunduz ile karşılaşırım. Ah, eğer yani küçük bir ihtimal onunla karışılacak olursam onu asla bırakmayacağım."

Hüzünle bakışlarımı yere indirirken dudaklarımı ıslattım. Bir kurgu olmasına rağmen insanların onu gerçek gibi algılamaları bir kader miydi?

"Ama," dedi daha olgun biri. "Bu kadar ünlüsün. İnsanlar senin kitabına bayılıyor. Tek bir kitapla çok satanlar listesine girdin. Yine de sende bir hüzün seziyorum. Ne zaman Kunduz hakkında konuşmaya başlasak hüzünleniyorsun. Neden? Uzun süredir seni takip ediyorum ve bu böyle."

Diğer tüm okuyucular ilk önce genç kadına bakıp sonra da bana baktılar.

"Doğru mu bu? Neden üzülüyorsun? Kitabın gerçekten çok güzel ve Kunduz karakteri de öyle herkesin hayal edemeyeceği gerçeklerden daha gerçek, efsanelerden daha efsane bir insan. Neye üzülüyorsun ki?"

Açıklama yapamayacağımı anladığım anda yapmacık olmasını istemesem de yüzüme yapmacık bir gülücük yerleştirdim.

"Yok öyle bir şey. Siz keyfinize bakın. Sadece insan duygulanıyor. Kendi hayal dünyasındaki insanın bir başkası tarafından da sevilmesi çok hoşuna gidiyor."

O abla tam olarak tatmin olmamıştı aslında. Bu ba-

kışlarından seziyordum ama yapacak bir şey yoktu. Ona Kunduz karakterinin gerçek olduğunu ve her bahsi geçtiğinde büyük bir buhrana sürüklendiğimi, dram çukuruna gömüldüğümü ve hüznün en ağır hissiyatını yaşadığımı söyleyemezdim. Hayır, bunu asla söyleyemem. Üzgünüm okuyucularım. Kunduz karakteri tamamen gerçek. Kanlı canlı bir insan ve maalesef bu beceriksiz yazarınız onun ellerinin arasından kayıp gitmesine engel olamadı.

O efsaneyi, o cevheri kaybederken kısa bir elveda bile diyemedi. Özür dilerim, özür dilerim okuyucularım. Tüm bu aptallıklarım içi özür dilerim.

Tüm bu düşünceler arasında yeniden okurlarıma döndüğümde hüzünle derin bir nefes aldım.

"Peki, Doğu Ekspresi 2 çıkacak mı?" diye sordu bir okuyucum.

Soruyu cevaplamak için hazırlanırken editörüm Melisa Hanım "Arkadaşlar öğle yemeği vakti. Müsaadenizi istiyoruz. Yazarımız yemeğini yesin, imza günü devam edecek," dedi.

Melisa Hanım'a gülümseyerek baktım. Saatlerdir oturduğum için ayağa kalkınca ayaklarımın uyuştuğunu hissettim. Topuklu ayakkabımı kısa süreli çıkararak ayaklarımı rahatlattım. Sonra okuyucularımın hayranlık dolu tezahüratları ve ellerindeki telefonların patlayan flaşları altında öğle yemeği için salonun çıkışına doğru yürüdüm.

"Okuyucular çok mu üzerine geldi yine?"

Melisa Hanım'ın sorusu ile irkilirken derin bir nefes aldım.

"Ah, yok. Sadece," dedim önümdeki havucu çatalımla çevirmeye devam ederek, "Bugün 20 Ocak ve... Ve benim için önemli bir gün."

"Yine Doğu Ekspresi'nin istasyonlarına mı gideceksin?"

Editörüm bu alışkanlığımı biliyordu. Bu yüzden ona anlatmaktan çekinmiyordum bazı şeyleri.

"Merak ediyorum, kimi bekliyorsun oralarda? Yani özellikle bu aylarda hava çok soğuk olur. Gidip ne yapacaksın?"

Çatalımın ucundaki havucu yeniden tabağa bırakarak bir yudum su içtim.

"Benim için önemli ve değerli birine bakıyorum. Belki bir ihtimal gelir ya da o istasyonlarda karşılaşırım diye gidiyorum."

Melisa Hanım önündeki yemeğinden bir kaşık alırken "Peki sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında? Yani kitap çok dramatik bir yerde bitti. Kunduz karakteri çok sevildi ve onun terk edişi tüm okuyucuları çok üzdü. Helin'e çok üzülüyorlar. Sence de Doğu Ekspresi 2'yi yazsak güzel olmaz mı?" diye sordu.

Ona bakarken Helin'i düşündüm. Aynı anda Hediye'yi, yani kendimi. Sıradan bir kitap haline gelse de, insanlar okurken bana üzülüyordu. Muhtemelen ben de bir okuyucu olsam ben de üzülürdüm kendime. Ama başkasının ağzından duymak yine hüzünlendirmişti beni. Yutkunarak boğazımda oluşan düğümü yok etmeye çalıştım. Sonra da yemeğimden zor da olsa bir çatal aldım.

"Sana diyorum öğretmenim," dedi editörüm mizahi bir ses tonu ile.

Öğretmenim...

Az kalsın elimdeki çatalı düşürüyordum. Bir anda gözüme dolan yaşa engel olmaya çalışırken derin bir nefes alarak gelen ağlama krizini önlemeye çalıştım.

"Hediye! Hediye! İyi misin? Yanlış bir şey mi söyledim? Özür dilerim."

Editörüm üstüme geldikçe daha çok ağlayasım geliyordu.

"Ah, ne yapsak? Ağlama lütfen."

Derin derin nefes alamaya devam ettim bir süre. Gelen bu ağlama hissi psikiyatri doktoruma göre iyiydi. Ağlamalıydım. Yoksa içimde biriktirdiğimde çok daha kötü olabilirdi. Yine de herkesin içinde ulu orta olacak şey miydi ki?

Kendi kendimi yatıştırma adına tırnaklarımı etime bastırırken "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen... Bana öğretmenim diye hitap etmeyin."

Buna hazır değildim. Ona aitmiş gibi gelen tek bir kelimeyi bile kimseye verecek durumda değildim.

34. Bölüm

Bazen, bir şeyi kaybedince insan, sanır ki onu kaybettim. Asıl kaybettiği şey, kendidir de haberi yoktur. Kendi duyguları. Kendi özverisi. Kendi karakteri. Kendi kendine yetme özelliği...

Bu yüzden, birini kaybettiğimde hep, kendimi kaybettim ben derim. Çünkü bilirim ki, o yitip giden insanla benim de bir parçam eksilmiştir. Onunla bölünmüş ve parçalanmıştır. Aksi mümkün olabilir mi ki?

Günlüğümü bölmeme neden olan şey çalan telefonumdu. Annem arıyordu. Beklemeden telefonu açarak cevap verdim.

"Efendim anne?"

"Hediye akşam eve biraz erken gelebilir misin?"

"Neden, ne oldu ki?"

"Hayırlı bir iş için geleceklermiş kızım. Gelmen lazım."

Yaş yirmi dokuz olunca insanlar, özellikle de anneler durdurmuyordu kızlarını. Ben yaşa değil, kalbe bakıyordum ama görünen o ki sadece ben böyle düşünüyordum.

"Anne yine mi? Ben istemiyorum evlenmek falan. Lütfen gelmemelerini söyle."

"Ne demek istemiyorum? Kızım senin mürüvvetini göremeyecek miyim ben? Arkadaşlarının hepsi evlendi. Hatta hepsinde ikişer çocuk bile var."

"Anne yapma lütfen."

"Yapma falan yok Hediye. Akşam eve erken geliyorsun, o kadar."

Annem telefonu yüzüme kapatınca bir şeyler söylemeye imkânım olmamıştı. Derin bir nefes alarak telefonu yeniden masanın üstüne bıraktım. Günlükle yüz yüze geldiğimde yazacaklarımın hepsinin uçup gittiğini anladım.

Koskoca dört sene! Onca seneden sonra bir kere daha görebilir miydim ki onu? Bir kere daha bana denk gelir miydi yolculuğu? Ancak bir Şüfahoh olursam belki. Bu da çok küçük bir ihtimal. Ki haber vermeye gelmediğine bakılırsa Şüfahoh değildim.

Günlüğü kapatarak esefle bir nefes aldım. Yayınevinden çıkmak istemiyordum hiç. Sonsuza kadar burada kitap yazıp, imza günlerime katılıp, okuyucularımla irtibatta olmak istiyordum. Başka türlü Kunduz'u unutabileceğimi sanmıyordum. Hoş şimdi de unuttuğum söylenemezdi. Sürekli onun anıları ile yaşıyordum ama yine de biraz olsun zihnim dağılıyordu.

Ah Kunduz ah, şimdi neredesin ve ne yapıyorsun acaba? Benden uzakta nasılsın? Hiç aklına geliyor muyum? Sen de her Hediye ismi geçince beni düşlüyor musun? Bir öğretmenle konuşunca için cız ediyor mu? Güneşe baktığında günışığı sana bir şeyler anımsatıyor mu?

Ah Kunduz ah, gel de gör ne haldeyim. Senden sonra ben, nasıl bir viraneye döndüm gel de bir bak.

* * *

"Hemen odana git ve senin için ayarladığım elbiseyi giy Hediye. Yiyecekler hazır, sadece kahve yapıp servis etmen gerek kızım."

Annemi sakin bir şekilde dinleyip yavaş adımlarla odama girdim. Yatağımın üstüne gümüş renk bir elbise bırakılmıştı. Parıl parıl parlıyordu. Karanlık arasında böylesine güzelce parlaması bir an olsun moralimi düzeltmişti.

Sanki *"Üzülme her şeye rağmen hâlâ umut var,"* der gibiydi.

Kıyafetlerimi çıkararak elbiseyi giydiğimde aynadaki görüntüme baktım. Bundan dört sene önceki Hediye ile tamamen farklıydı. Farklı ve değişik. Onulmaz yaraları oluşmuş, daha çok dertli bir insan duruyordu.

Zekâsını açmış, zihnini genişletmiş, düşünce biçimini olgunlaştırmış... Buna nispetle gönlüne çok derin yaralar almış bir insan.

Yüzüme hafif hafif makyaj yaparken başıma gelen tüm bu şeyleri düşündüm. Eğer ben Cevap olmasaydım, belki bugün geldiğim noktada olmayacaktım. Belki öğretmenliğe devam edecektim. Belki çoktan evlenmiş olacaktım. Belki, belki, belki...

Eğer Kunduz bu düşüncelerimi işitecek olsaydı muhtemelen bana kızardı.

Muhtemelen...

Basit bir kelime bile onu anımsatırken akılımdan nasıl silebilirim ki? Zaten birbirimizi unutmamamızı istemişti. Aynadaki halime bir kere daha baktım. Siyah saçlarım kısa kesildiği için olsa gerek yüz hatlarım daha belirgin olmuştu. Küçük ve tatlı burnum yüzümde minik bir şekilde dururken, hafif çekik gözlerim baygın bir şekilde bakıyordu.

Uykum yoktu ama gözlerim Kunduz'dan sonra bir kere bile canlı bir şekilde bakamamıştı. Hep bir hüzün perdesi kapalıydı önlerinde. Bir an için yine düşüncelere daldığımı fark ettiğimde Kunduz'un mektubundaki bir bölüm geldi aklıma.

"Sana gerçekten çok değer veriyorum öğretmenim.

Ve inanıyorum ki, sen de insanlara gerekli değeri vereceksin.

Harika öğrenciler yetiştireceksin.

Senin elinden yetişen öğrenciler harika birer insan olacak.

Çünkü onlara senin auran dokunmuş olacak.

Buna tüm kalbimle inanıyorum.

Kunduz ben öğretmenliği bıraktım. Artık o kutsal mesleğe ait olduğumu düşünmüyorum. Gelecekle alakalı umutları olmayan bir öğretmenin, taze nesile verecek bir şeyi de yoktur maalesef. İnandığın gibi bir insan olamadığım için özür dilerim Kunduz. Yeterli değere sahip olmadığım için, insanlara gerekli değeri veremediğim için çok ama çok özür dilerim.

"Ben inşaat mühendisiyim efendim. Kendime ait katlarım ve arabam var. Uzun süredir ailemden ayrı olarak kendim yaşıyorum."

Babam müstakbel damadının özgeçmişini dinlerken ben de bir köşede halının motiflerini inceliyordum. Bir kere bile bakmadığım için nasıl biri olduğunu bilemiyordum ve bu umurumda da değildi.

"Peki, Ali oğlum, siz kızım Hediye ile biraz da baş başa konuşun. Biraz tanıyın bakalım birbirinizi."

Annem bunu söylediğinde oralı olmamıştım. Bilerek

değil, dalıp gittiğin için böyle olmuştu. Annem bir kere daha bana seslenmek zorunda kaldı.

"Hediye! Kızım?"

İsmim bir kere daha söylendiğinde hızla ayağa kalktım. Herkes bana bakıyordu. Muhtemelen heyecanlanıyorum falan sanıyorlardı ama bundan çok uzakta düşüncelerim vardı benim.

"Hadi, Ali oğluma yolu gösteriver."

Annem bir kere daha rica ettiğinde bu sefer kendime geldim.

"Tabii."

İlk kez o zaman gördüm Ali'yi.

Koyu sarı kıvırcık saçları vardı. Yüzünde tatlı bir gülümseme oluşuyordu her göz kırpışında. Aslında tam da benim tipimdi. En azından dış görünüş olarak. Boyu benden biraz uzundu ve gerçekten fit bir vücudu vardı.

Önden gidip yolu gösterirken annemin bizim için ayarladığı odaya girdim. O da girince kapıyı kapattı ve hazır masaya oturduk. Karşımda beklerken benim oturmamı beklediğini anlamam hızla sandalyeye oturmama neden olmuştu. Benden sonra oturunca gülümseyerek "Sanki biraz moraliniz bozuk gibi. Bir şey mi oldu acaba?" diye sordu.

Öylesine yumuşak bir ses tonu ile sormuştu ki bu insanın kırılmaması gereken değerli bir kimlik olduğunu ilk anda anlamıştım.

"Ben," dedim derin bir nefes alarak. "Sadece durumdan memnun değilim."

"Efendim?"

Yüzü hafif ciddileştiğinde ses tonunu daha da şefkatli bir hale getirdi. Sinirlenmek yerine daha da şefkatleniyordu.

"Ben, yani yanlış anlamayın. Bu aralar evlenecek... Şey yani, evlenmeye hazır hissetmiyorum kendimi."

"Aklınızda başka biri mi var?" diye sordu yine tebessüm ederek.

Ona Kunduz'dan bahsetmeli miyim?

"Evlilik için değil ama evet aklımda biri var. Cevaplanmamış sorular, sonu tamamlanmamış işler ve daha nicesi var," dedim üstü kapalı olarak.

Konuyu değiştirmek ya da muhatabıyla ilgilenmemek, her neyse ondan yapmaya çalışıyordum. Ben karşımdaki kişiyi yeterince umursamadığımı düşünürken, o sanki ucuna minik bir solucan taktığı oltasıyla beni tam on ikiden vurdu.

"Kitaptaki Kunduz karakteri gerçek, değil mi?"

Sorduğu soru ile tüylerim diken diken olurken bocaladığımı hissettim.

"Hı?"

Şaşkınlıkla ona baktığımda daha çok tebessüm ederek kapıya baktı. Kimsenin dinlemediğini anlayınca bana daha çok eğilerek sesini kıstı.

"Kunduz karakterinin gerçek olduğunu biliyorum."

Şaşkınlıkla geç adama bakarken ne diyeceğimi bilemedim bir an. Bunu hiç ama hiç beklemiyordum. Bildiğin, beni gafil avlamıştı.

"Si-siz? Ne-neden bahsediyorsunuz?"

"Kekelemenize bakılacak olursa doğru. Biliyordum, ah biliyordum!"

Genç adamı sevinç çığlıklarına anlam veremeden izlerken, bizimkisinin en garip evlilik görüşmesi olduğunu düşünüyordum.

"Ben sizin sıkı bir okuyucunuzum. Bugün sıraya gir-

meme rağmen sizinle görüşme imkânı bulamadım. Aslında orada soracaktım bunu size."

"Nasıl yani? Ali Bey neden bahsediyorsunuz siz böyle?"

"Helin," dedi bir Sherlock edasıyla. "Aslında sensin değil mi? Kitabın baş kahramanı Helin Günçiçeği aslında Hediye Günışığı değil mi?"

Yutkunarak genç adama bakarken ne diyeceğimi düşünüyordum.

"Endişelenmenize gerek yok Hediye Hanım, size yardım etmek için buradayım. El birliği ile Kunduz'u bulalım."

Şaşkınlıkla bir nefes verirken "Ne yani, siz şimdi bunları konuşmak için mi evlilik görüşmesine geldiniz? Sizce de biraz ayıp olmuyor mu?" diye sordum.

"Elbette bunun için değil," dedi.

"Ben gerçekte sizi çok beğeniyorum. Kitabınızı okumadan önce sizi araştırmıştım ve çok beğenmiştim. Kitabı okuduktan sonra da ilgim daha çok arttı."

"Helin'in ben olduğumu bildiğinize göre evliliği neden reddettiğimi de anlamışsınızdır," dedim, hafif sert bir ses tonuyla.

"Anladım. Anlıyorum. Sizi aslında çok iyi tanıyorum ama bu hayatta imkânsız diye bir şey yoktur, değil mi öğretmenim?"

Öğretmenim...

Yutkunurken boğazımda hafif bir acı oluştuğu için derin bir nefes aldım.

"Bana bö-böyle hi-tap etmeyin lütfen!"

Hüzünlü bir hale geldi yüzü.

"Affedersiniz. Kunduz'un size sesleniş şekliyle seslenmem doğru bir şey değildi elbette. Çok özür dilerim. Sa-

dece, ona çok saygı duyuyorum ve onun sözlerini altlarını çize çize okuduğum için normal hayatımda da artık onun gibi konuşmaya başladım. Ve şimdi, sizi karşımda görünce bir an için..."

"Önemli değil," dedim konuyu uzatmamak adına. "Şunu söylemek istiyorum ki, bu konunun kimse tarafından duyulmasını istemiyorum. Eğer sadık bir okuyucuysanız lütfen daha fazla deşmeyin ve kapatın gitsin. Ayrıca evlilik mevzusunu da ailelerimiz mahcup olmadan bitirirsek memnun olurum."

"Elbette. Sizi zorlayacak değilim. Tıpkı Kunduz gibi size de saygım büyük. Evlilik mevzusunda bir gönül meselesi olarak değerlendirme yapacağım ama Kunduz'u bulma konusunda kararlıyım. Ben şimdiden Şüfahoh ırkı hakkında araştırmaya başladım bile. Osmanlı'daki arşiv bilgilerini okudum. Orada Cevap'lar hakkında da bilgi veriliyordu."

"Ciddi misiniz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, eğer müsait olursanız ve isterseniz tüm bunları birlikte yapmayı isterim."

Genç adamın bu teklifi çok cazip gelmişti. Hayır diyemedim. Eğer beni Kunduz'a ulaştıracak en ufak bir bilgi bulacak olursam peşinden gitmeye hazırdım.

"Söyle bana ne konuştunuz da çocuk reddetmene itiraz etmeden çekip gitti?"

Annem beni sıkıştırırcasına bunu sorduğunda ben Osmanlı arşivindeki Şüfahoh ırkı ile alakalı bilgileri düşünüyordum. Eğer herhangi bir bilgi elde edecek olursam, bu benim için paha biçilemez bir nimet olacaktı.

Annem hâlâ açıklama bekliyordu ki, "Ona ruh eşi ol-

madığımızı söyledim oldu mu? O da korktu. Ruh eşi olmazsam birlikte ruhlar âlemine gidemeyeceğimizden korktu. Korktu ve kaçtı!" dedim.

Annem korku ile tövbe istiğfar çekerken "Şu kıza da bak hele, neler diyor," diye arkamdan saydırmaya devam ediyordu. Odamın kapısını kapatınca telefonuma bir mesaj geldi.

Merhaba Hediye Hanım, ben Ali.

Osmanlı arşivlerinin olduğu belgeyi dışarı çıkarmama izin vermedikleri için müzeye birlikte gitmemiz gerekecek. Yarın müsaitseniz gidelim mi?

Nedense beni bir heyecan sarmıştı. Sanki o belge Kunduz demekti. Sanki o belgeleye ulaşınca Kunduz'a ulaşacakmışım gibi olacaktı. Heyecandan ne yazdığımı anlamadan bir mesaj gönderdiğimde kendimi yatağımın üstünde oturup bunu düşlerken buldum.

Bir ihtimal, yani çok küçük bir ihtimal Osmanlı zamanında zaptı tutulduysa onları nasıl bulacağımız da yazılmış mıdır ki? Osmanlı dönemi ciddi zamanlardı. Yaptıkları işi mükemmel şekilde yapmaya özen gösterdiklerine göre Şüfahoh'lar hakkında elle tutulur bilgiler bulabilir miyim acaba? Heyecandan hızla atan kalbime engel olmaya çalışırken telefonuma bir mesaj daha geldi. Mesaj editörüm Melisa Hanım'dandı.

Merhaba Hediye, bugün yayınevine garip bir arama geldi. Aramada Kunduz karakteri hakkında söyleyecekleri olan bir yaşlı kadından bahsediyordu bir genç kız. Tam ne olduğunu anlamadım ama kitaptan bir şeyler anlattı. Sana söylersem sen anlarmışsın. Dedi ki, eğer bir Cevapsan gelip o yaşlı kadını mutlaka görmeliymişsin.

Üst üste aldığım bu güzel haberlerle elim ayağım tit-

rerken, bu yaşlı kadının kim olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kitabımdan etkilenen biri mi, yoksa Kunduz'dan bir haberci miydi?

35. Bölüm

"Yalnız bunlar asıl örnekler. Dokunuşlarınızı çok narin yapın."

Görevliyi dikkatle dinlerken Ali ile birlikte belgeleri incelemeye başlamıştım. Ali gülümseyerek karşılık verdiğinde "Hadi sen o dosyayı oku, ben de bunu okuyacağım," dedi.

Yaklaşık kırk beş dakikayı tüm dosyaları okumakla geçirdik. Buna yavaş okumamız da eklenince bu kadar uzatmıştık. Ben tam Şüfahoh'ların hangi bölgelerde ikâmet ettiği hakkında bir yazı okuyordum ki Ali bana doğru yaklaşarak bir paragraf gösterdi.

"Bak burada ne yazıyor."

Şüfahoh'ları tefrik etmek ikiye ayrılır.

Birinci kısımda doğumdan itibaren bu ırka mahsus olmak vardır ki; bu bebeklikten itibaren eski Şüfahoh'lar tarafından tefrik edilebilir. Bu birinci kısım asil kana sahip bulunmakla birlikte genellikle kendilerinden Şüfahoh soyu türememektedir.

İkinci kısım ise bu ırka ait olduğunu öğrenmede belli

bir yaşa gelen kısımdır. Bu insanlar melez olup, eski soylarında kısa ömürlü efradı olduğu için ancak deveran ile anlaşılır. Eğer mevcut yaşa bir kere daha geldiğinde yaşlanma belirtisi göstermiyorsa Şüfahoh'tur.

Buluğ çağına eren bir insan misal on yedi yaşında ise ve üzerinden on yedi sene tekrar geçtiğinde aynı haliyle kalıyorsa bu ırka sahiptir. Aksi halde bu ırkın dışındadır.

"Bana kalırsa," dedi Ali saçıma bakarak. "Sen Şüfahoh değilsin. Saçlarında birkaç tel ak var ve Kunduz da gelip haber vermediğine göre, sen normal insansın Hediye."

Ali haklıydı. Bu bilgiye göre ben gerçekten normal insan oluyordum. Yaşlanma belirtileri bende görülüyordu. Yaşımın deveranına gerek yoktu. Muhtemelen elli yaşına gelince yaşlı bir insan olacaktım. Belgelere bakmaya devam ediyordum ki telefonum çaldı. Yabancı bir numara arıyordu.

"Efendim?"

"Merhaba ben Zümrüt Ayyıldız, Hediye Günışığı sizsiniz, değil mi?"

"Evet, buyurun benim?"

"Çok memnun oldum. Ben daha önce yayınevinizi de aramıştım. Sizinle görüşmek istiyoruz. Müsaitseniz buluşabilir miyiz?"

"Olabilir fakat tam olarak neden buluşacağız ve siz kimsiniz?"

"Size sormamız gereken ve söylememiz gereken şeyler var öğretmenim."

Öğretmen kelimesini duyunca yutkundum. Derin bir nefes alarak daha dikkatli dinlemeye başlayınca genç kız "Büyükannem çok hasta ve ölüm döşeğinde. Sizinle görüşmek istiyor, lütfen," dedi.

"Kim olduğumuza gelince de biz Kunduz'un hayatta kalan son torunlarıyız."

Elim titrediği için telefonu tutmaya çalışırken Ali bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ne? Ne oldu?"

Yutkunarak gözlerimi açmaya çalıştım. Beni arayan Kunduz'un görüşmek istemediği torunu muydu yani? O muydu? Derin derin nefes alırken gözlerimden akan yaşlar elmacık kemiklerime kadar süzülmüştü. Dört seneden sonra ilk kez onunla alakalı bir bilgi bulmuştum. İlk kez!

"Hediye Hanım, lütfen söyleyin ne oldu?"

"Ali Bey!" dedim sanki nefes alamıyormuşçasına. "Benimle bir yere gelir misiniz?"

"Elbette gelirim ama ne oldu? Bana ne olduğunu söyleyin lütfen."

"Arayan Kunduz'un torunuydu."

Sarı saçlarını parmaklarının arasından geçirirken şaşkınlıkla gözlerini ve ağzını açtı. Gözleri umutla parlarken onun da en az benim kadar sevindiğini anlayabiliyordum.

"Emin misiniz Hediye Hanım? Kitapta geçen Şüfahoh olan torunu mu? O da gerçek miydi yani?"

Başımı tasdik için sallayınca şaşkınlık ve merakla bana bakan Ali'nin gözleri daha çok ışıldadı.

"İçimden bir ses adım adım Kunduz'a yaklaştığımızı söylüyor," dedi ciddiyetle.

Sevinçle derin bir nefes aldığımda ben de ona katıldım.

"Ben de, ben de aynı şeyi düşünüyorum. Sürekli onun hakkında bir şeyler bulmak, sürekli ona yaklaşmak değil de nedir?"

Ali elindeki belgeleri dikkatle rafa yerleştirildikten sonra yine benim yanıma geldi.

"Şimdi," dedi ciddi bir ifade ile, "Kunduz Erzurum'a gelmeden bir durakta indi değil mi? Kitapta yazılan doğruysa eğer..." Tasdiklemem için bekledi.

"Doğru," dedim. "Kitapta yazan her şey doğru."

"O halde, Kunduz, Erzurum'da inmedi."

"Yani?"

"Yani Kunduz bu şehirde değil Hediye. Bir önceki yaşadığı yeri biliyor musun?"

"Hayır," dedim. "Sadece hekim olduğunu söyledi. Yaşadığı şehri söylemedi."

"Peki ya sen, Şüfahoh'ların yer değiştirmesi ile alakalı bir bilgi okudun mu?" diye tekrar sorduğumda "Sadece," dedi düşünceli bir şekilde hayali bir noktaya dalarak. "En son hangi şehirde yaşamışlarsa ona çok uzak bir yerde kalıyorlarmış. Ayrıca tanınmamak için yeni bir kimlik ve belki imaja da ihtiyaç duymuş olabilir. Bu noktada Kunduz'un sahte ismini bilmek gerekiyor. Kimlik için kullandığı ismi her neyse onu bilseydik keşke, belki bulabilirdik onu."

Hüzünle başımı önüme eğdiğimde "Ona dair tek bir isimden başka bir şey bilmiyorum," dedim.

"Belki bir özel eşyası ya da ona ait bir parça olsaydı da bir şekilde bulabilirdik."

Yine olumsuz yanıt verecektim ki "Mektup," dedim. "Bana mektup bırakmıştı."

"Ciddi misin?"

Ali'nin gözleri yine ışıltıyla parladığında "Kitapta geçen her şey doğru mu ya? Mektup bile gerçekten var mı yani? İnanamıyorum şu an. O mektubu görebilir miyim acaba? Kunduz'un el yazısını görmek istiyorum."

Ali'ye güvendiğim için ona gösterme kararı içindeydim. "Olur, sana mektubu gösteririm. Ama önce o yaşlı Şüfahoh'a gitmeliyiz."

Geldiğimiz yer ıssız bir tepede tek başına duran bir kulübeydi. Kulübenin önüne aracı park ettiğimizde hemen evin kapısının önüne uzun boylu, sarışın bir genç kız çıktı. Sarı saçlarına zıt olan koyu kahve gözleri umutla parlayarak, sanki beni tanımış gibi bakıyordu. Ona doğru yürüdüğümde hızla koşarak boynuma sarıldı.

"Dedem! Dedemin kokusu var sende!"

Bunu söylemesi ile garip bir hisle dolmam bir olmuştu. Boğazımda biriken o düğümlerden yine oluştu. Gözlerim ani bir şekilde dolunca, asıl bu genç kızda Kunduz'un o tatlı kokusunun olduğunu anladım. Genç kız minik bir kuş gibi titreyerek omzumda ağlarken "Anneannem! Anneannem onu çok özledi. Hep onu sayıklıyor. Hep onun hakkında konuşuyor. Onu son bir kez görmek için nelerini verir şu an. Yalvarırım onun yerini biliyorsanız bize söyleyin. Yalvarırım," dedi.

Genç kıza teselli edici cümleler söyleyemeyeceğimi bildiğim için sustum. Ali de hüzünle bize bakarken içerden yaşlı bir ses "Zümrüt! Misafirimizi içeri davet et, Zümrüt!" diye bağırdı. Ses tonu sanki Kunduz'a benziyordu. Torunu olduğu için miydi acaba? Yoksa ben mi böyle hissediyordum? Genç kız acele ile kendini toplayıp bizi eve davet ettiğinde evin çok egzotik bir havasının olduğunu gördüm. Ya ben öyle hissettiğim için ya da gerçekten öyle olduğu için tuhaf geliyordu. Bu ıssız alanda sadece bu ikilinin kalması Şüfahoh'lara verilen dramatik bir sondan başka bir şey değil de neydi?

Genç kız önden yolu gösterirken, kapısı açık odada yatakta öylece yatan yaşlı kadını gördüm. Onu öyle görünce istemsiz bir gözyaşı tufanı oluştu gözlerimde. Öylesine yaşlıydı ki, buruşmayan hiçbir yeri kalmamıştı. Yatakta hareketsizce yatarken tek canlı olan şey gözleri gibiydi. Gözleri... Tek canlı kalan yanı gibiydi.

"Geldiniz mi? Cevap Hanım siz misiniz?"

Sesindeki yaşlı tınıya rağmen çok edebi bir konuşma stili vardı.

"Evet, benim efendim."

"Lütfen yanıma geliniz de size bir bakayım. Dedemi en son gören o gözlere bakmaya ihtiyacım var."

Yavaş adımlarla yatağının kenarına oturduğumda, bana şefkatle bakıp elimi tuttu.

"Ah, ne güzel gözleriniz var. Bu güzel gözler dedemi gördü."

Gülümseyerek yaşlı kadının elini tutmaya devam ediyordum ki "Ne olur bana ondan bahsediniz. Torunum Doğu Ekspresi isimli kitabınızı okumuş ve yazdığınız her şeyin gerçek olduğunu biliyoruz. Dedemi yazmışsınız. Dedem," dedi kısılan sesiyle.

Sonra da derin bir nefes aldı. Aldığı nefesi verirken gözünden bir damla yaş hasretle akıp gitmişti. Öylesine yaşlı olmasına rağmen hasretini gayet net bir şekilde dile getirebiliyordu.

"Ben," dedi kuruyan dudaklarını ıslatırken, "onunla alakalı pek bir şey hatırlamıyorum aslında."

Elimi daha sıkı tutarak gözlerimin içine baktı. Sonra da tüm gücünü kullanarak o cümleyi kurdu.

"Sorsanız ismini bile hatırlamam ama zihnimde çınlayan şu cümlesini asla unutamadım. Cevap, ihtimaller

arasında gizlenen sinsi bir tilkidir, güzelim."

"Bu cümle," dedim yutkunarak. "Kunduz bunu çok kullanırdı. Cidden çok kullanırdı."

"Çünkü bir Cevap'sın. Cevap olduğun için bunu çok duymuş olmalısın," dedi yaşlı kadın.

"Cevap olduğum için mi?"

Anlamak adına yüzümü buruşturduğumda Ali ve genç kız da bizi dikkatle dinlemeye devam ediyordu.

Ali dayanamayarak "En son onu ne zaman gördünüz? Yani Kunduz en son ne zaman buraya geldi?" diye sordu.

"Yedi sene önce."

Genç kız Ali'ye cevap verdiğinde benimle tanışmadan üç sene önce geldiğini anlamıştım. Bayağı uzun zaman olmuştu.

"Peki, polise ya da en azından medyaya haber verseydiniz onlar bulurlardı muhtemelen."

"Muhtemelen?" diye sordu yaşlı kadın. "Cevap zaten ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir."

Hepimiz ona bakarken yaşlı kadın Ali'yi kastederek "Sanırım bu beyefendi sadece kitabın sıkı bir okuyucusu. Eğer Kunduz'la gerçekte tanışmış olsaydı olasılıkları yüzdeler üzerinden hesaplayarak dikkatle eler ve ortaya gerçek cevapları çıkarırdı. Şimdi tüm ihtimalleri karıştırarak zihinsel bir bulmaca yapıyor," dedi.

Bu yaşına nispetle bu kadar karmaşık ve zekice konuşmasına şaşırmıştım doğrusu.

"Anneannem Kunduz'u medyaya bildirmememiz gerektiğini söylüyor kısacası. Çünkü bu onu rahatsız eder. Eğer onun hakkındaki bilgi yayılırsa ülkeyi terk etmek durumunda kalır."

Genç kız açıklama yaptığında Ali yaptığı gaftan ötürü

pişmanlık içinde denilenleri tasdikliyordu.

"Ve size gelince," dedi yaşlı kadın. "Sen bir Cevap'sın. Yani ihtimaller arasında gizlenen bir cevap."

Bu cümleyi yeterince ezberlesem de anlamını bilmemek beni büyük bir karanlığa sürüklüyordu.

"Yani," dedi genç kız bir kere daha büyükannesini tercüme etmek adına. "Bu cümlede ihtimaller denilen kişiler tüm insanlar oluyor. Cevap ise senin gibi Şüfahoh'ların ömrünü nihayete erdiren özel kişiler oluyor. Ve siz, ne yazık ki çok nadir bulunduğunuz için insanlar arasında tıpkı bir tilki gibi sinsice gizlendiğiniz söyleniyor. Bunu istemeyerek de olsa böyle yapıyorsunuz."

Sanki taşlar yerine oturuyormuş gibi görünse de bir yeri tam anlayamamıştım. Ne demek ömürlerini nihayetine erdirmek?

"Bi-bir saniye," dedim yüzümü buruşturup anlamaya çalışarak. "Ben nasıl ömür nihayetlendiricisi oluyorum?"

"Öyle," dedi yaşlı kadın. "Şüfahoh ırkı eğer hayattan yeterince bunaldıysa, bu ırkın getirilerinden bunaldıysa Cevap olan kişilerin arayışına çıkar. Ve onlarla karşılaştıkları vakit artık Şüfahoh soyunun gücü onlardan alınır. Muhtemelen Kunduz seninle bilerek aynı ortamda bulunmuş. Bu bir nevi ölüm öpücüğü gibi bir şey. O ölüme yelken açmış olmalı."

Titremeye başlamıştım yine. Nasıl ya? Nasıl olur? Kunduz bana nasıl böyle bir şeyi söylemez? Bunu nasıl yapar bana? Gözyaşlarım elime, oradan da elimi tutan yaşlı kadının eline ulaştığında "Üzülme," dedi yaşlı kadın. "Bu senin suçun değil. Hatta Kunduz için çok kıymetli olmalısın. Onu hasretle beklediği ölüme yaklaştırdığın için çok kıymetli olmalısın."

Kendime sahip olamıyordum. Yine Kunduz'dan ayrıldığımda olduğu gibi bedenim kasılmaya ve benden bağımsız hareket etmeye başlamıştı. Ali ve genç kız beni sakinleştirmeye çalışsa da olmuyordu. En son sorduğum sorunun cevabını aldığımda sakinleşmem imkânsız olacaktı zira. Yaşlı Şüfahoh esefle bir nefes aldı ve beni benden alan o son cümlesini söyledi.

"Kunduz muhtemelen ölüme kavuşmuştur çoktan."

36. Bölüm

"Lütfen artık kendinizi üzmeyin. Bu özellik, Şüfahoh ırkına verilen bir nimet aslında. Büyük büyük dedem olan Kunduz'u bir kere gördüm sadece. Öyle gençti ki, bir delikanlı gibiydi. Ben mi gençtim yoksa o mu gençti anlayamıyordum. Yine de bedenin ne önemi var? Ruhu çok yaşlıydı onun. Zaten yaşam ve ölümü arzulayan şey de beden değil de ruh değil midir?"

Genç kız açıklama yapmaya devam ederken elimdeki bardaktan bir yudum daha aldım. Sakinleşmem için yapılan melisa çayı pek etki etmiş değildi. Yine de sesli ağlamayı kesmiştim. Büyükanne uykuya dalınca biz de evlerinin bahçesinde bir yere oturmuştuk.

"O," dedim boğazımda biriken düğümü yutmaya çalışarak. "Ölmüş müdür sence?"

"Büyük ihtimalle," dedi genç kız hüzünle başını önüne eğerek.

O anda bir kere daha yıkıldım. Şu cümle; cevap, *ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir* artık bana acı veriyordu. Keşke sadece sıradan bir insan, cümlesi yani ihtimal

olsaydım da onun ömrünün nihayetine sebep olmasaydım.

"Bu arada," dedi genç kız kahve gözlerini kısarak. "Kunduz haklıymış. O gerçekten de büyükannemin ömrüne etki ediyormuş. Onun gelmediği dönemlerde büyükannem hızla yaşlanmaya başladı. Geriye sadece *Cevap* kaldı. Onunla da tanışırsa artık Şüfahoh soyunun ömrü onu terk edecek."

Ben hâlâ aynı konudaydım.

"Onu tekrar göremeyecek miyim yani? Yani ölmediyse eğer, göremez miyim?"

"Bu da bir ihtimal elbette," dedi genç kız.

"Eğer Kunduz otuz yaşında bir genç adamsa ve seninle tanıştığına göre ömrü bir kere daha deveran etmeyecektir. Yani artık bu yaştan itibaren yaşlanmaya başlayacaktır. Yine de bu bir ihtimal. O en eski Şüfahoh'lardan olduğu için genelde herkes onunla karşılaşır karşılaşmaz öleceğini tahmin ediyordu."

Nefesim batıyordu sanki aynı zamanda. Sanki nefes almıyormuşum da dikenli bir gülü yutuyormuşum gibiydi. Gözlerimi sağa sola kaydırarak, dolan gözyaşlarımı yok etmeye çalıştım. Ali de benim hüznümü paylaşıyordu.

Sessizlik olduğunda "Ne tuhaf değil mi? Bir insana verilen fazladan bir ömür onu hem kutsallaştırıyor hem de köleleştiriyor. Zamana köle oluyor, insanlar arasındaysa kutsal," dedi Ali. Herkes bir şey söylüyordu ama kimse beni anlamıyordu, anlayamıyordu.

Kimsenin boğazının benim gibi düğümlendiğini sanmıyorum. Kimsenin kalbinin sızlayarak derin bir acı verdiğini sanmıyorum. Kimsenin! Kimsenin akan gözyaşına inat, içinde bir yerlerde büyük yangınların oluştuğuna inanmıyorum.

"Cevap demek Şüfahoh'ların ömrünü nihayete erdiren kişi demektir."

Hızla geçen ağaçlar.

"Sende dedemin kokusu var."

Uzayıp giden asfalt yol.

"İhtimaller sıradan insanlar oluyorlar. Ve çok nadir bulunduğu için, onların tıpkı sinsi bir tilki gibi insanlar arasında saklandığı söylenmiştir."

Rüzgârın sarhoş eden hissiyatı.

"Dedem artık ömrünün nihayete ermesini dilediği için muhtemelen sizi bulmuştur. Bu durumda tren kabininde beraber olmanız tesadüf değil."

Ve zihnimde yankılanan binlerce cümle...

"Helin siz olabilir misiniz? Eğer öyleyseniz Kunduz hakkında daha çok bilgiye sahipsiniz demektir."

"Öğretmenim..."

"Doğu Ekspresi 2 yazılırsa kurgusu ne olabilir Hediye?"

"Dedem muhtemelen ruhunu çoktan teslim etmiştir."

"Kunduz, eğer istersen. İsmimi bana o halk vermişti."

"Seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum."

"Ne olur bu yıllanmış ruhu isyanın pençelerine bırakma öğretmenim."

"Ne düşünüyorsunuz?"

Ali arabayı sürerken bunu sorduğunda yol kenarında gelip geçen ağaçların her biri geçmişten bir anıyı sunuyordu sanki gözümün önüne. Bir insanın umudunun yıkılması demek, bu olsa gerekti.

Eğer Kunduz öldüyse benim için her şey bitmişti. Derin bir nefes alarak Ali'ye baktım.

"Sence," dedim.

"Muhtemelen," dedi.

"Ne?"

"Muhtemelen o ölmüştür."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Duymadınız mı? Siz bir Cevap'sınız ve Kunduz ile karşılaşmanız tesadüf değildi. O sizi bilerek buldu. Onun ölümü için gereken tek kişiydiniz. Onun asırlık ömrünün nihayeti sizin gelişinizle sonuçlanmış oldu."

Gözlerime dolan yaşa inat ona bakmaya devam ettim.

"Hâlâ ümit var!" dedim dişlerimi sıkarak. "O, otuz yaşında görünüyordu. Son kez otuzdan sonraki yaşını yaşayabilir belki. Allah'ın verdiği ömre kimse müdahale edemez."

"Ben Allah'ın kurallarına karşı gelmiyorum Hediye. Sadece bu ırkın özelliği buysa, bu da kader demek olmuyor mu? Sen onunla vakit geçiremezdin. Sen onunla birlikte olamazdın. Sen onun Cevap'ıydın çünkü.

"Ben Azrail değilim!" diye bağırdım. Çenem titriyordu.

"Biliyorum, biliyorum. Ama kabullenmekten başka yapabileceğimiz bir şey var mı? Onun hikâyesinin gerçek olduğunu medyaya bildirirsek belki bulabiliriz ama bu sefer onun anılarına saygısızlık olmaz mı?"

"Onun hakkında anı diye bahsetme!"

Bu sefer son gücümü kullanarak bağırmıştım. Bir an için tüm vücudumu bir titreme almıştı. Ağlama krizi mi geçiriyordum? Arabanın koltuğuna öylece yığıldığımda Ali'nin benim için sarf ettiği sözler kulağımı dolduruyordu.

Olmaz! Olamaz! Ben Cevap olmak istemiyorum. Ben! Ben Kunduz'un ölümüne sebep olmuş olamam. Olamam, Allah'ım olamam!

Onun ölümüne neden olmuşum, öyle diyorlar. Cevap dedikleri kişi, Şüfahoh ırkından olanların ömrünü son-

landıran kişiymiş. Ben nasıl Kunduz'un ölümüne sebep olabilirim? Ben nasıl onun bu dünyadan gitmesine sebep olan kişi olabilirim? Neden beni arayıp buldu ki? Kabini nasıl bilerek benden önce aldı? İnsan hiç düşünmez mi, bu Cevap denilen kişi belki de bana çok değer verecek. Belki de bana çok kıymet verecek. Belki de benden ayrılmak *istemeyecek.* İnsan hiç beni düşünmez mi. İnsan h...

Devamını yazmaya çalıştım ama kelimelerimin üstüne düşen gözyaşlarım hem görüşümü engelliyordu hem de elim titriyordu. Günlüğü bugünlük tamamlamaya karar vererek defteri kapatıp komodinimin üstüne koydum.

Eve gelmemin üstünden yedi saat geçmesine rağmen yataktan çıkmamıştım. Annem bir iki kere gelip bakmış ve muhtemelen hüznümün Ali'den kaynaklandığını düşünmüştü. Onunla eve geldiğim için aramızda kavga gibi birtakım anlaşmazlıklar olduğunu düşünüyordu sanırım.

Benim derdimi nasıl anlayabilirdi ki? Ona Kunduz'dan bahsetsem?..

Bir kere kitabımı açıp okumuş *"Herkes ne güzel kitaplar yazıyor, sen uçan kaçan, hep imkânsız şeyler yazıyorsun. Bu Kunduz mudur neyse, insanlar ona nasıl inanır?"* demişti.

O zamandan bu yana bir daha kitabımı açıp bakmamıştı ama desteğini de eksik etmemişti.

Çevremdeki herkes anlayamazdı ki. Anlayamıyorlardı. Bu onların suçu değildi. Bu şekilde yaratılmışlardı. Kendi kendime düşünürken telefonuma bir mesaj geldi. Hızla elime alarak baktım, Ali'dendi.

Sen de Kunduz'u mu düşünüyorsun?

Hemen cevap verdim.

Evet.

Ali nasıl anlayabiliyordu? Yoksa o da mı bir Cevap'tı?

Eğer öldüyse bile onun mezarına gitmeliyiz.

Ben onun öldüğüne inanmıyorum. Rica ediyorum bana bir daha onun ölümü hakkında konuşma!

Seni çok iyi anlıyorum Hediye. Kendini suçluyorsun muhtemelen. Ben Kunduz gibi kadim zamanlarda yaşamış bir insanın Cevabı olsam ben de üzülürdüm. Hem onu kaybettiğim için, hem de onun ölümüne sebep olduğum için. Gerçekten büyük bir acı.

Konuyu kapatabilir miyiz?

Konuyu kapatsak da, onu düşünmeden yapabilecek misin?

O ölmedi!

Buna ben de inanmak istiyorum inan ki. Sen çok şanslısın. Onunla görüştün, konuştun, onu tanıdın ama ben... Ben onu gerçekten çok merak ediyorum. Mektubunun resmini gönderdiğin için de özellikle teşekkür ederim. Yazısı çok güzelmiş. Gerçekte onun gibi yazan çok fazla insanla tanışmamıştım. Anlaşılan sana çok değer veriyormuş Hediye. İnci gibi yazmasına bakılacak olursa.

Gözüme dolan yaştan ötürü telefonun ekranını görememeye başladığımda daha fazla mesaj yazamayacağımı anladım.

Günden güne eriyordum.

Günden güne bitiyordum.

Günden güne yok oluyordum.

Kunduz! Şimdi sen söyle, ben mi senin ölümüne sebep oldum, yoksa sen mi benim?

37. Bölüm

Her şeye rağmen hayat devam ediyor. Kendimi zorlamalıyım. Ölmeyince ölmüyor insan işte.

Öldürecekmiş gibi darbe atıyor kader ama yaşıyorsun. Sanki sonun gelmiş, artık devamı yokmuş gibi geliyor ama film şeridi karelerini birer birer atlatmayı sürdürüyor. Yaşamaya devam ediyorsun yani. Bütün o olumsuzluklara rağmen, bütün o pürüzlere rağmen, bütün o mahrumiyete rağmen.

Yayınevinin kapısından girer girmez Melisa Hanım beni kolumdan tutarak çekiştirmeye başladı.

"Ne oldu Melisa Hanım? Nereye gidiyoruz?"

"Gel Hediye, gel! Neler oldu bir bilsen."

Yürümeye devam ediyorduk. Ta ki genel müdürün odasına girene dek. Genel müdür, yardımcıları ve yayınevinde çalışan ileri gelen herkes toplanmıştı. Ben içeri girince hepsi ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz," dedi genel müdür Tuna Bey. "Biz de sizi bekliyorduk."

Beni mi? Melisa Hanım bana gülümseyerek kibarca

oturabileceğim bir yer gösterdiğinde itiraz etmeden oturdum.

"Hediye Hanım, yayınevimiz ve dolaylı yoldan hepimizin başına talih kuşu kondu. Ah Allah'ım hâlâ inanamıyorum."

"Talih kuşu mu? Nasıl yani?"

"Doğu Ekspresi film olacak Hediye Hanım, film!"

Herkes gözlerini sevinçle açarak bana baktığında bir an için ben de sevinmiştim ama hemen sonrasında Kunduz'u oynayacak kişinin kim olacağını düşünerek sevincimi kursağıma tıkmıştım. Kim onun yerine geçebilirdi ki? Kim ona benzeyebilirdi ki?

"Tabii tek güzel haber bu değil. Doğu Ekspresi dünyaca tanınan yabancı bir yapım tarafından film olacak. Asıl güzel haber bu. Tüm dünyaya yayılacak yani ünümüz."

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak düşündüm. Ün derken? Derin bir nefes aldığımda "Eğer istiyorsanız olsun ama beni bu işe karıştırmayın," dedim. "Kitapta her şey yazıyor zaten. Ün ile de herhangi bir alakamın olmadığını bilmenizi isterim."

"Siz nasıl isterseniz ancak kitap için de gelenler var. Bir belgesel çekimi için gelmişler ve kitabınızda ele alınan ırk hakkında soru soracaklar. Onlarla irtibata geçmeniz mümkün mü peki?"

"Neredeler şimdi?" diye sordum.

"Burada, yayınevindeler. Size söylemeden içeri almak istemedik. Eğer kabul ederseniz sizinle röportaj yapmak istiyorlar."

Bu röportajı okursa bir ihtimal Kunduz beni bulabilir miydi? Ben ona gidemiyorsam bile o bana gelebilir miydi? Ben ona ulaşamıyorsam bile o bana ulaşır mıydı ki? Çok

küçük de olsa bu ihtimale tutunarak röportajı kabul etmeye karar verdim.

"Olur. Çağırın gelsinler."

Röportaj için gelenler yerlerine oturduğunda derin bir nefes aldım. Bu röportaj benim için önemliydi. Belki bir ihtimal Kunduz okuyabilirdi. Kişisel birkaç sorunun ardından "Peki bu kurgu nasıl geldi aklınıza?" diye sordu biri. Tam o anda aklıma bir anı geldi.

"Bana inanıyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

"Bilmem."

"Bilirsin."

"Bu yavan dünyada senin gibi mucizelerin var olduğuna inanmak istiyorum."

Aklıma gelen bu diyaloglar ile muhabirin sorusuna gerekli cevabı buldum.

"Kunduz gibi efsanevi insanların var olduğuna inanmak istediğim için."

"Peki, neden Kunduz? Onun için başka bir isim türetebilirdiniz," diye sordu bir başka muhabir.

Derin bir nefes aldım.

"O bir tasarımcı. İnsan ruhunun harabeye dönen mekânlarını yeniden tasarlıyor. Cümleleri yıkılan gönül şehirlerini, yakılan kâğıttan hayalleri ve suya batan umut gemilerini yeniden tasarlıyor. Tasarımcı olduğu için ismi Kunduz. Ve eğer Kunduz olmasaydı da başka bir ismi olsaydı, yine o efsanevi olurdu. İsimlere değil, ismin sahibine bakmak gerek, öyle değil mi?"

Tüm sözlerimi hızla not alırlarken içimdeki bastırılamayan sızıya engel olamıyordum. Ondan bahsettikçe,

hüznüme eklenen bu sızının canımı böylesine yoğun bir şekilde yakmasına engel olamıyordum.

"Peki Hediye Hanım, *Doğu Ekspresi 1*, Kunduz'un trenden inmesi ile bitti. Okuyucular bu sondan memnun değil. Herkes Kunduz'u bekliyor. Onu geri getirecek bir devam kitabı yazmayı düşünüyor musunuz?"

Gözlerim o muhabirin elindeki kırmızı mikrofona daldığında aklıma Kunduz'un ölmüş olma ihtimali geldi.

"O öldü," dedim bilinçsizce.

"Efendim? Kimden bahsediyorsunuz?"

Tüm muhabirler dikkatlerini bana yoğunlaştıklarında "Devam kitabında mutlu son olur mu bilmem. Gerçek üstü şeyler yazamam. Bu ırkın kuralları var bildiğiniz üzere. Sadece bir kurgu da olsa Osmanlı arşivlerini araştırdığımızda gerçeklerden sapamayız," diye açıklama yaptım.

"Bu durumda *Doğu Ekspresi 2* gelmeyecek mi? Gelirse Kunduz ölmüş mü olacak?"

"Bilmiyorum," dedim başımla olumsuz yanıt vererek. "Ben de gerçekten bilmiyorum."

"Peki, film olması konusunda ne diyorsunuz? Kitabınız yabancı bir yapım tarafından film olacak ve bu çok güzel bir şey."

"Güzel tabii. Sadece, Kunduz'u canlandıracak kişinin ona uygun olmasını diliyorum. Umarım ona benzeyen birini bulabiliriz."

"Kunduz'u görmüş gibi konuşuyorsunuz," dedi genç bir muhabir.

"Onu tabii gördüm."

Ben böyle söyleyince tüm muhabirler bir anda bana dikkat kesilmişlerdi. Elbette onlara istedikleri şeyi ver-

meyecektim. Yeni bir açıklama ile olayı bağladım.

"Onu daima görüyorum çünkü o benim zihnimde. Siz onu sadece okudunuz ama ben onu yaşıyorum."

Tüm muhabirler hayranlıkla bana baktığında "Kunduz dalgası tüm Türkiye'de hatta İngilizceye çevrildiğinden bu yana yabancılar arasında da yükselmeye başladı. Bu başarı hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu orta yaşlı bir muhabir. İçimden yeterince ünlü olmadığını düşünüyordum. Yani bir ihtimal Kunduz hayattaysa, bu kitabı okuduğunda bana gelme ihtimali olmalıydı. Yine de yeterince ilgi çekici değilmiş ki, haberi bile olmamıştı.

Bunları düşününce esefle popülaritenin bir işe yaramadığına kanaat getirdim.

"Bu popülarite," dedim açıklama bekleyen muhabirlere dönerek, "bir şeyleri geri getirebilecek ya da zamanı geriye saracak olsa tadını çıkara çıkara yaşardım ama şimdi..."

"Ama şimdi?"

Kuruyan duraklarımı ıslatmak için önümdeki sudan bir damla içtim.

"Ama şimdi, sadece izliyorum. Kunduz'un kalplerde yükselişini adım adım izliyorum. O efsanevi karakterin tıpkı beni etkilediği gibi, daha birçok insanı nasıl etkisi altına aldığını izliyorum. İzliyorum ve mutlu oluyorum. İzliyorum ve gurur duyuyorum. İzliyorum ve... Umutla doluyorum. Belki diyorum. Belki bir ihtimal, çünkü biliyorsunuz ki..." dedim ve tüm muhabirler aynı anda "Cevap, ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir!" diye karşılık verdi.

Bu sözü duyduğum için ilk defa üşümüştüm. İlk defa Cevap olmak canımı yakmıştı. İlk defa sıradan bir ihti-

mal olmayı dilemiştim. İlk defa popülarite denen kapitalist sisteme sinsi ahlar göndermiştim.

Muhabirler gittikten sonra sessizleşmişti ortam. Tek başıma öylece otururken kapı çalındı. Melisa Hanım olsa gerekti. Arkama bakmadan içeri davet ettim.

"Girin."

Kapı yavaşça açılıp içeri girdi. Arkam dönük olduğu için onu net bir şekilde görememiştim ama gelen kişi sandalye alıp yanıma oturunca anladım. Melisa Hanım değildi.

"Bugün nasılsın?"

Ali gülümseyerek bunu sorduğunda önüme uzattığı kahve bardağını aldım. Dumanı taze olan kahveden bir yudum aldığımda ben de gülümsedim isteksiz bir şekilde.

"Sıradan." O da kahvesinden bir yudum aldı.

"Biliyorsun ki Cevap'lar sıradan olamaz. Sen, oldukça özelsin." Karşılık olarak takındığım gülümseyişim daha çok acınasıydı.

"Tüm bunlardan memnun değilsin, değil mi?" diye sordu Ali.

Bardağın etrafını işaret parmağımla takip ederken cevap vermemek adına sessizleştim. Ama o anlamıştı sanırım.

"Kitap, film, dizi... Bunların hiçbiri umurumda değil, değil mi?"

Kahveye bakarak Ali'yi dinlemeye devam ettim. Beni anlıyordu. Sadece ses tonumdan ne düşündüğümü bile anlayabiliyordu. Bu huyu Kunduz'a benzediği için ona karşı istemsiz bir sıcaklık hissediyordum.

"Peki, neden hâlâ devam ediyorsun Hediye? Ona ulaşmak için mi? Ona sesini duyurmak için mi?"

Bu soruları kendime sordum aynı anda. Verecek bir cevabım var mıydı? Yoksa cevapların hepsi ihtimallerde mi gizliydi?

"Bu zamana kadar çoktan gelirdi Hediye. Seni böylesine acı çektirerek bırakmazdı. Kunduz! Eğer o, hayatta olsaydı mutlaka senin yanına gelirdi."

Kahveye bakmaya devam ederken gözlerim doldu bir kez daha.

"Ona olan inancını kaybetmeni ben de istemiyorum ama kendine işkence ediyorsun. Film olmasını istemiyorsan reddet gitsin. Kitabın yeterince ünlü değil mi? Kunduz gibi biri, senin bu kitabını bulamaz mı sandın? Eğer o, eğer o yaşıyor olsaydı mutlaka... Mutlaka gelirdi Hediye. O öylesine kibar ve nazik biri. Bunu en iyi sen bilirsin."

Yaş dolu gözlerimle Ali'ye baktım.

"Sen şimdi benden ne istiyorsun? Onu düşünmediğim bir saniye bile olmadığını göremiyor musun? Ne yaparsam yapayım onu unutamadığımı anlayamıyor musun? Ben! Ben!"

Sızlayan kalbimin üstüne iki kere vurdum.

"Ben bu kalp sızısı hâlâ tazeyken onu nasıl ölmüş sayarım Ali?" Onun da gözleri dolmuştu.

"Onu çok özledin değil mi?" Başımla tasdiklerken gözlerimden akan yaşlar elmacık kemiklerime süzüldü.

"Çok..." dedim titreyen sesimle. "Onu çok ama çok özledim. Kimse anlamıyor yürek yangınımı. Anlayamazlar da. Belki bana deli muamelesi yaparlar. Gerçek olması bile neredeyse imkânsız olan bu insana böylesine bağlandığım için, belki de bana kaçak muamelesi yaparlar. Her

şeyi yaparlar da bir benim özlem ile kavrulduğumu anlayamazlar."

Ortamdaki hüzün havası dağılsın diye televizyonu açmıştı Ali. Haberlerin konularına dalıp gittik birlikte.

"Genç yazar Hediye Günışığı'nın kitabı Doğu Ekspresi, Queen yapım tarafından sinema filmine uyarlanmaya karar verildiğinden bu yana tüm dünyada geniş yankı uyandırmaya devam ediyor. Türk ve İngiliz yönetmenlerle ortak çekilecek filmin Oscara aday gösterileceği duyuruldu. Bu gelişmeler Türkiye'de yakından takip edilirken, Kunduz karakterine duyulan yüksek saygı ve sevginin giderek yayılması da dikkat çekiyor. Gelin sokak röportajlarına çıkan diyaloglara bir göz atalım."

"Merhaba, Doğu Ekspresi'ni okudunuz mu?"

"Evet, hem de yedi kere."

"Yedi mi? Vay! Cidden kitabın büyük hayranı olmalısınız. Peki, kitap hakkında söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Öncelikle film olduğunu duyduk ve acayip mutlu olduk. Kunduz karakterine ayrı bir hayranlık besliyoruz. Kitabı alıp hediye etmediğim arkadaşım kalmadı. Hepsi dilinden Kunduz'u düşürmüyor. Bana kalırsa yazar bu kurguyu oluştururken manevi güçler de almış, başka türlü bu karakteri ifade edecek kelime bulamıyorum."

"Peki, biliyorsunuz ki Kunduz karakteri bir ırka mensup. Şüfahoh ırkı hakkında ne düşünüyorsunuz? Yazarın zihinsel betimlemesi olduğu sanılıyordu ancak eski Osmanlı arşivlerinde bu ırka ait açıklamalar bulundu."

"Ben uzun yaşamı konu, alan birçok film ve dizi izledim. Hatta Yüzüklerin Efendisi'ndeki elfler de uzun yaşamlı ve

onların da bir soyları var. Ama kitabı asıl cazip kılan bu uzun yaşam mevzusu değil kanımca. Kunduz karakterinin karakteristik özellikleri, onu bir kitap karakteri olmaktan çıkarıyor. İnsanların uzun yaşamla kafayı bozduklarını sanmıyorum. Bence onları asıl büyüleyen Kunduz karakterinin bizzat kendi."

"Evet, söz sende Defne. Gördüğün üzere halk da sonuna kadar Doğu Ekspresi'nin arkasında. İlk defa böyle bir başarı elde ediyor Türk film sektörü. Yabancı basında da yer alması bizleri de gururlandırdı. Asıl muhatap almamız gerek kişi kitabın yazarı Hediye Günışığı. Ona soracağımız sor..."

Ali televizyonu kapattığında derin bir nefes aldım. Şakaklarım sızlıyordu. Kendimle alakalı haberler fazladan yoruyordu beni. Bir işe yaramaması, amacıma ulaştırmaması, beni Kunduz'a götürmemesi... Hepsi, hepsi bir işe yaramadığının kanıtıydı.

"Bunlar seni yoracaksa vazgeçebilirsin Hediye." Ali bıkkınlığımın farkın varmıştı yine. Yine de şimdi işe yaramamaları ileride yaramayacakları anlamına gelmiyordu. Kunduz'a ulaştıracak herhangi bir yolda uzun süre beklemeye razıydım.

"Olmaz!" dedim Ali'yi reddederek.

Derin bir nefes aldı. Muhtemelen boşa zaman harcadığımı düşünüyordu.

"Neden Hediye? Daha çok ün, onu sana getirir diye mi düşünüyorsun?"

"Belki de duymamıştır. Görmemiştir. Kitap alamayacağı bir yerdedir. Ama eğer film olur da başarı elde edersе, belki haberlerde, programlarda, sosyal medyada bir şekilde bir yerde görür. Eğer hâlâ ona inandığımı görürse belki gelir."

Bunları söylerken fazladan efor sarf ettiğimi hissettim. Konuşmam bitince nefessiz kalmış ve yorulmuştum. Alnımdan terler süzülürken yığılmışçasına sandalyeme yaslandım.

"Peki, tüm bu söylediklerine sen inanıyor musun? Kunduz gibi bir insan... Sosyal medya ile içli dışlı mı olur? Fark edecek olsaydı zaten kitabını fark ederdi."

"Sen şimdi bana ne diyorsun Ali? Tamamen umudunu kes ve otur oturduğun yerde mi? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Hayır," dedi başını sağa sola sallarken. "Onu çağıralım diyorum. Sadece filmle onu ünlü yapmamız bir işine yaramaz. Burada bizim isteğimiz, eğer ölmediyse geri gelmesi. Madem amacımız bu, ona filmle mesaj vererek onu çağıralım."

Anlamaya çalışarak Ali'nin yüzüne bakarken içimden bir ses bu fikrin çok mantıklı olduğunu fısıldıyordu.

38. Bölüm

"Nasıl sonunu intiharla bitirelim? Hediye hanım bu beyefendi ne diyor?"

Ali düşündüğü *Doğu Ekspresi 2*'nin kurgusunu yayınevinin tüm ileri gelenlerine açıkladığında tüm oklar bana çevrilmişti.

Ali'nin anlattığına göre Kunduz'u ünlü ya da sevgi ve saygı duyulası bir insan yapmak ona bir fayda sağlamazdı. O zaten özünde mükemmel bir insandı. Asıl ona ihtiyacı olan kişiler bizdik. Ve onun geri gelmesini istiyorsak ona bir mesaj vermeliydik. Eğer kurgu intiharla biterse, Kunduz bir ihtimal, ölümüme neden olmamak adına gelirdi. Bu fikir başta mantıksız gelse de sonradan banada mantıklı gelmişti. Kunduz! Eğer, yani, bir ihtimal hâlâ yaşıyorsa asla bir insanın ölümüne neden olmak istemezdi.

"Doğu Ekspresi 2. kitabını yazmadınız bile. Kitap olmadan senaryo nasıl olur, Hediye Hanım?"

Genel müdür bunu sorduğunda "Endişelenmeyin," dedim. "Doğu Ekspresi 2'nin kurgusu hazır. Kunduz tren-

den indikten sonra Helin'in yaşadığı dramı anlatacak. Sonra da Helin intihara sürüklenecek."

Herkes bana pek de hoş olmayan bir şekilde baktığında editörüm Melisa Hanım "Hediye'ciğim Kunduz karakteri çok saygı duyulası bir insan. Onun filmini bu şekilde dramatik bir yolla bitirmek zorunda mıyız?" diye sordu.

"Zorundayız!"

Ali kararlı bir ses tonu ile bunu söylediğinde ben de ona baktım. Bana gerçekten gönülden yardım ediyordu. Eğer Kunduz gelecek olursa onun emeği çok büyük olacaktı. Umut dolu bakışlarımla Ali'ye bakarken telefonum çalmaya başladı.

Herkes şok içinde bakarken "Affedersiniz," diyerek telefonu açtım.

"Merhaba Hediye abla."

"Merhaba?"

"Ben Zümrüt, Kunduz'un torunu."

Zümrüt'ün aradığını anlayınca izin isteyerek ortamdan ayrıldım. Ali de peşimden gelmişti. Pek insanın olmadığı bir yere girdiğimizde telefonu hoparlöre aldım.

"Nasılsın, iyi misin Hediye abla?"

"İyiyim Zümrüt, bir şey mi oldu?"

Genç kızın ses tonu ürkek ve tedirgin bir şekilde gelince "Büyükannene bir şey mi oldu?" diye sordum. Ali de merakla dinliyordu.

"Hayır hayır, mevzu anneannem değil."

Yutkunarak derin bir nefes aldığımda "Mevzu," dedi genç kız ağlamaklı ses tonu ile. "Mevzu Kunduz, Hediye abla. Kunduz'un cenazesine ulaşmışlar."

Telefon elimden yere düşünce bedenimi taşıyamayan dizlerime hâkim olamadım. Ali beni tutmaya çalışırken

tüm hücrelerimin ölüme kucak açtığını hissediyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi, boğazım asla yutamayacağım bir düğümü bünyesinda barındırırmış gibi, canım, ruhum usul usul çekilirmiş gibiydi.

Yere düşen telefonun hoparlöründen ses gelmeye devam ediyordu.

"Cenaze işlemi için seni de davet etmek istedim. Sen de bizim ailemizden sayılırsın artık."

Zümrüt morgun kapısında bekliyordu. Ona yürüyene kadar sanki sürükledim kendimi. Ayaklarım yürümüyor, sanki sürünüyordu. Kolumdan tutan Ali ağlıyordu ama gözlerinden akan yaşı hemen sildiği için pek fark edilmiyordu. Zümrüt'ün uzun süre ağlamaktan gözleri ve burnu kızarmıştı. Benim de ondan farkım yoktu gerçi ama o sarışın olduğu için daha çok belli ediyordu. Perişan olmuştuk tek kelimeyle.

Zümrüt'ün önüne geldiğimde bana sıkıca sarıldı.

"Sen! Onu. Gördün, mü?" diye sordum duraksaya duraksaya. Zira büyük bir yumru boğazıma tıkanıyor, konuşmamı engelliyordu.

Başını sağa sola sallarken olumsuz yanıt vermişti. Görmedim, demek mi oluyordu bu? Hızla ondan uzaklaşıp yüzüne baktım.

"Onu görmedin mi?" diye bir kere daha sordum.

"Hayır."

"Onu görmeden nasıl böylesine hüzünlenebilirsin?"

Ali yanıma yaklaştı, gözlerindeki taze yaşı silmeye devam ederken.

"Kunduz'u görmemiş mi?"

"Hayır görmemiş."

Zümrüt'e baktım, ağlamaya devam ediyordu.

"Ama," dedi hıçkırarak. "Morg görevlisi akrabalarımızdan ve uzun yıllardır Kunduz isminde birini aradığımızı biliyor. Bu yüzden ismi duyar duymaz bizi çağırdı."

Bir anda üzerimde olan tüm ağrılık kalkmıştı sanki. Eğer onun ölüsünü gözleriyle görmediyse hâlâ umut var demekti.

Heyecandan bir sağa bir sola adım attıktan sonra "Morg görevlisi nerede? Kapıyı açsın da bakalım!" diye bağırdım. Koridorun sonunda olan orta yaşlı adam koşarak bize geldiğinde "Zümrüt?" dedi.

"Sen ne zaman geldin?"

Genç kız elmacık kemiklerinden süzülen yaşları elinin tersi ile silerken bana baktı.

"Sen Kunduz isminde biri öldü deyince hemen geldim. Yalvarırım söyle Murat amca, onu gördün mü?"

"Valla kızım," dedi adam. "Senin tarif ettiğin kişiye benzemiyor. Aksakallı biri. Zaten adam Alzheimer'mış. Kunduz adamın takma ismiymiş. Gerçek ismi Hamit Bozhöyük. İstersen yine de girip bak."

Yaşlı mı? Şüfahoh ırkı Cevap'la karşılaşınca yaşlanıyor muydu acaba? Eğer öyle bir şey yoksa Kunduz değildir. Ah Allah'ım inşallah!

"İçeri girebilir miyiz lütfen," dedim.

Adam nazik bir şekilde bize kapıyı açarken peşinden girdik. Buz gibiydi. Ölümün soğuk sessizliğine gömülen insanların uzandığı bu oda... Buz gibiydi.

Adam el çabukluğuyla üçüncü sıradaki bir bölümü çektiğinde üzeri beyaz çarşafla kaplı olan kişi çıktı önümüze. Eli dışarıdaydı ve elinde takılı olan bileklikte Kunduz yazıyordu.

Korku ve aynı zamanda içimde filizlenen umutla yüzündeki çarşaf çekilen adama baktım. Gözleri hafif açık kaldığı için renklerini görebilmiştim. Masmavi gözleri vardı. Oysa Kunduz'un gözleri kahveydi. Beyaz saçları ve sakalları öylesine uzundu ki bir anda yaşlanmaya benzemiyordu. Ağzı, burnu, çenesi... Her şeyiyle bizim Kunduz'umuz değildi.

Kunduz ölmemişti! Ya da bizim gördüğümüz bir yerde ölmemişti. Ve en güzel ihtimal ise, hâlâ yaşıyor olduğuydu.

"Özür dilerim Hediye abla. Ben Kunduz diye söylenince bir anda..."

Zümrüt'ün omzuna kolumu attığımda şefkatle sıktım. "Şu an hiç de üzgün değilim. Hatta olabildiğim en iyi seviyedeyim." Hatta bu, aldığım en güzel haberdi. Belki ona ulaşacağımız bir ip ucu yoktu hâlâ ama en azından ölü bedeni ile karşılaşmamıştım. Bu benim için çok ama çok güzel bir haberdi.

"Kuş gibi hafifledim," dedi Ali omuzlarını silkeleyerek. Hareketi mizahi şekilde yaptığı için komik olmuştu. Belki de biz gülelim diye yapmıştı, bilmiyorum. Şu son birkaç saattir hayatımdaki en ağır hüzünleri yaşıyordum. Ve o da bunun farkındaydı.

Hepimiz Ali'ye güldüğümüzde derin bir nefes aldım. İçimden sürekli teşekkür ediyordum. Bir kere daha Kunduz'un ölümü ile beni ezaya sürüklemediği için Allah'a teşekkür ediyordum.

"Doğu Ekspresi film oluyormuş," dedi Zümrüt. "Çok sevindim. Kunduz rolünü üstlenecek kişi kim ki acaba?"

Cevap vermeyi düşünürken "Hediye ablan pek ilgilenmiyor aslında o işlerle," dedi Ali. "O daha çok, Kunduz'un

onu fark etmesi için elinden geleni yapmakla meşgul."

Zümrüt'ün yüzümde gezinen bakışlarını fark etmeme rağmen ona bakamıyordum. Bir an için sadece parmaklarımı inceledim.

"Onun hâlâ hayatta olduğuna inanman çok güzel," dedi Zümrüt, incelediğim elimi tutup nazikçe sıkarak. "Aslında senin gibi bir Cevap'a sahip olduğu için dedem de çok şanslıymış. Gerçekten Şüfahoh ırkının en eski soydaşının Cevap'ı olacak kadar kıymetlisin Hediye abla."

Gözlerim onunkileri bulduğunda bana nemli ama minnet dolu gözlerle baktığını gördüm. Geldiğimiz kafede kahvelerimizi yudumlarken Kunduz'un ailesinden biri ile bağlantılı olmak bile bana çok ayrıcalıklı geliyordu. Ayrıcalıklı ve çok hoş.

"Sen beni boş ver de biraz kendinden bahset bakalım, dedim elimi sıkıca tutan Zümrüt'e.

"Kendimden mi?" Şaşırmıştı. Onu merak etmem tuhafına gitmişti belki de.

"Evet. Mesela büyükannenden. Şüfahoh ırkından. Sen bir Şüfahoh musun mesela?" Sorumu biraz daha açtığımda düşünmek için bakışlarını bir noktaya sabitledi. Ali de kahvesinden ikinci bir yudum alırken dikkatini tamamen Zümrüt'e yoğunlaştırmıştı.

"Ailemizden kimse asil Şüfahoh değil. Herkes melez. Öyle olunca devamımızda Şüfahoh olarak gelen olabilir. Bana gelince, bilmiyorum. Kendimi bildim bileli büyükanneme bakıyorum. O, Şüfahoh olduğunu anlar anlamaz evinden taşınarak bu ıssız tepedeki eve taşınmış. Tabii ben ne zaman olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, babamın ölmeden önce büyükannem ile ilgili sırrı bana söylemesi. Annemi doğum esnasında kaybetmişiz. Ben de

yaklaşık on sekiz senedir büyükannemle birlikte yaşıyorum. Garip olan, on sekiz senedir hiç yaşlanmadı. Onu ilk gördüğüm andaki gibi duruyor. Kunduz'un eski torunlarından olmasına bakılacak olursa babamın onun kaçıncı ya da hangi yaşından olan çocuğu olduğunu anlamak zor. Hatta babamın da bir Şüfahoh olduğunu düşünüyorum çoğu defa. Çünkü büyükannem onu bu yaşlı haliyle doğurmuş olamaz. Bilemiyorum, bilemiyorum, tek bildiğim, soyumda bu ırkın kanım taşındığım."

"Peki, bundan memnun musun?" diye sordum. Onca anlattığı şeyden sonra merak etmiştim, memnun mu değil mi diye? Böylesine özel bir ırk sahibi memnuniyetsiz olur muydu acaba?

"Neden memnun olmayayım ki? Sonuçta bu soyun kötü özellikleri olsa da güzel özellikleri de var. Bir keresinde büyükannem bana Kunduz'dan bahsetmişti. O minik bir kız çocuğuyken Kunduz düzenli olarak gelir ve kızını ziyaret edermiş. O zaman çok daha gençmiş. Onu görenler büyükannemin annesini Kunduz'un annesi falan sanırlarmış. Maalesef ki büyükannemin annesi bir Şüfahoh olmadığı için büyükannem henüz bir genç kızken vefat etmiş. İşte ondan sonra kaç yıl geçti, büyükannem hatırlamıyor. Tek hatırladığı, Kunduz'un o zamanlarda genç kızlar tarafından çok beğenildiği. Peşinde her zaman bir genç kız olurmuş. Öylesine olgunmuş ki, ne genç kızları kırarmış ne de onları yanına yaklaştırırmış. Çok asilce değil mi?"

Hayranlıkla genç kızı dinlerken dalıp gittim. Evet, kesinlikle böyle olmalıydı. Kunduz gerçekten de böyle biriydi.

Böylesine asil, öylesine olgun, öylesine kıymetli...

39. Bölüm

Kunduz'un yanlış anlaşılan cenaze olayının üstünden dört gün geçmişti ki, kendimi *Doğu Ekspresi*'nin 2. kitabına odaklamıştım. Ali'nin fikrine uyarak 2. Kitabı kötü bir sonla bitirip bu şekilde Kunduz'a ulaşma yolunu seçecektim.

Yaklaşık üç saattir oturduğum yerden kalkmamış, *Doğu Ekspresi 2* için yazdığım iki cümleye bakıp duruyordum. Düşünsem de sadece iki cümle çıkabilmişti ancak. İnsan yaşamayınca yazamıyordu. Ve bence, kayda değer bir şeyler için, kalbe değen bir şeyler olması gerekiyordu.

Eğer Kunduz öldüyse onu bulmamız neredeyse imkânsız olacaktır. Kimliği var mıdır ki? Varsa bile takma bir isim kullanıyor olmalı. Eğer takma bir ismi varsa, gittiği yeni yerde yeni kimlik çıkardıysa ismi de değişmiştir. Karmakarışık olan başımı biraz da ellerimle dağıttım. Saçlarım birbirine girmişti ki kapı çalındı. Alelacele saçımı düzeltirken Melisa Hanım kapıdan başını uzatmıştı bile.

Gülümseyerek bana baktığında "Girebilir miyim?" diye sordu.

Gülümseyerek cevap verdiğimde beklemeden içeri girdi. Siyah kıvırcık saçları, gülümserken kısılan gözleriyle gerçekten çok tatlı bir insandı. Gelip yanıma oturduğunda yazdığım iki cümleye baktı. Sonra da gülümseyerek "İlham gelmiyor mu yoksa?" diye sordu.

Omuzlarımı silkeledim. "Sanırım onu küstürmüşüm."

Bu esprime birlikte gülerken "Madem ilham sana gelmiyor," dedi Melisa Hanım, "sen ona git?"

"Hım? Nasıl olacak o mesela?"

"Şöyle ki," dedi parmaklarını birbirine geçirerek. "Yapımcılar senin bir basın toplantısı yapmanı istiyor. Röportaj şeklinde olacak. Önceki röportajından farklı ve daha geniş. Hem film hem de kitap hakkında sorular gelecek. Büyük bir kültür salonunda olacak ve yabancı basın da davet edilecek."

Şaşkınlıkla Melisa Hanım'ı dinlerken "O kadar büyük mü ya?" diye sordum.

"Sen kendi ününün farkında değilsin galiba. Oldukça ünlüsün."

"Ün çok da önem verdiğim bir şey değil," dedim elimdeki kalemi çevirerek. "Yine de yayınevi istiyorsa yaparız."

"Kendini de düşünmelisin Hediye. Sen gerçek bir yazarsın. Ve bu ünün tüm dünyaya nam salacak. Artık seni duymayan kimse kalmayacak. Düşünsene ne güzel bir şey."

Belki bir şekilde ruhum kemale ermişti. Belki de zamanla her şeye olan isteğimi kaybettiğim gibi ün konusunda da aynı isteksizlik olmuştu. Her ikisinden de emin değilim, ama günümüzün belki de hastalık olarak nitelendirebileceğimiz sorunu ün merakıydı. Oysa insan doğası gereği mahreme alışkındı. Fazladan bir ün bünyesi-

ne ağır geliyordu. Ve bazen de ampule çarpan kelebekler gibi şöhretin sahte parıltısı canını yakıyordu. Bir şekilde uzak durduğum ama istemeyerek de olsa ona doğru sürüklendiğim bir yol gibiydi. Melisa Hanım'a bu içsel düşüncelerimi söylemek yerine yine benim için ün önemli değil diyecektim ki Melisa Hanım'ın tek bir cümlesi başımdaki sönük olan ampulü yaktı.

Beni duymayan kimse kalamayacak mı?

Hızla Melisa Hanım'a baktığımda elimde dönen kalem masaya düştü.

"Eğer bu röportaj, yani basın toplantısı, her neyse işte, o yapılırsa gerçekten beni duymayan kimse kalmaz mı?"

Melisa Hanımın cevabını beklerken oldukça aceleciydim. Eğer gerçekten beni duymayan kalmazsa bu benim için büyük bir şans olurdu.

"Yabancı basın da geleceği için, yerli basın daha çok haber yapacaktır. Bu da fazladan ün demek."

Melisa Hanım açıklamasını yaptığında "Kunduz!" diye fısıldadım. Eğer ona bu şekilde ulaşacaksam denemeye değerdi. Hayır hayır, ona ulaşacaksam eğer her şeyi denemeye değerdi. Umut dolu gözlerle Melisa Hanım'a bakarken bu programın gerçekten başarılı olmasını diliyordum. Ve başarı... Beni Kunduz'a ulaştıracak tek yoldu.

FİNAL

"Mikrofonlar?"

"Hazır Melisa Hanım."

"Işıklar?"

"O da hazır Melisa Hanım."

"Hediye'nin çıkacağı kürsünün orantısını iyi yapın, seyircilerin onu tam görebileceği bir yerde olsun."

Her şey özenle hazırlanırken oturduğum yerden izlemeye devam ediyordum. Kendimi bir kukla gibi hissediyordum. Kollarım ve bacaklarım sanki başkasının elindeymiş gibi. Bir insan için... Sadece tek bir insan için geldiğim noktaya baktım.

O bir insan, kış ayının haşin günlerinden birkaçında hayatımı tamamen değiştirmişti.

Beni ben olmaktan çıkarmış, kim olduğumu bile bilemeyecek ve benliğimi kaybettirecek bir duruma getirmişti. Garip olan, benim bu durumdan oldukça memnun olmamdı. Sanki aslında normalde olmam gereken kişi buymuş da önceden olan kişi ben değilmişim gibiydi.

Konuşma yapacağım kürsü hazırlanırken boş koltuk-

lara baktım. Yüzlerce vardı. Normalde olsa bu kadar insana konuşma yapma işi bana çılgınlık gibi gelirdi ama şimdi durum farklıydı. Şimdi bir amacım, tutunduğum bir dalım vardı.

Kendi kendime düşünürken biri omzuma dokundu. Dokunan kişiye baktığımda Ali olduğunu gördüm. Sarı saçları özenle taranmıştı, gri renkte bir takım elbise tercih etmişti. Gülümseyerek yanıma oturduğunda "Bizim acemi konuşmacımız hazır mı bakalım?" diye sordu.

Gülümseyerek "Asla hazır olmayacak. Sadece yapmak zorunda," dedim.

"Bu da bir şey. Zorunda olduğunu bilmek, hazır olmanın ilk basamağıdır aslında."

Şu Ali de bazen öyle bir konuşuyordu ki, onu da Kunduz sanıp hiç susmamasını dileyecek kadar dinlemek istiyordum.

"Bugün," dedi Ali derin bir nefes alarak. "Yani gelmeden hemen önce 14. bölümü bir kere daha okudum. Orada Kunduz bir çömlekçi dostundan bahsediyordu."

Düşüncelerime tercüman oluyormuşçasına kitaptan bahsetmesi onu neden Kunduz'a benzettiğimi kanıtlamış oldu. Kitap tabii ya. Doğu Ekspresi.

"Evet," dedim hüzünle gülümseyerek, "o anı net bir şekilde hatırlıyorum. Çömlekçi dostunu anlattığı o kış gününü net bir şekilde hatırlıyorum."

"Kunduz," dedi Ali dudaklarını ıslatarak. "Biz insanları orada çok güzel özetlemiş, değil mi? Sıradan bir çömlek olabileceğimizden, aslında hayatımızın bir deveran süreci olduğundan bahsetmiş. Şimdi düşündükçe her şeyden, her eşyadan bir anlam çıkarıyorum. Kunduz bana çok şey kattı Hediye. Eğer peşinden bir saniye olsun ayırılmıyor-

sam, ona olan inancımdan ötürüdür. Ona olan saygım ve onun engin bilgisine olan hayranlığımdan ötürüdür. Ve yine," dedi bana bakıp gülümseyerek "kendimi bayağı ayrıcalıklı hissediyorum. Onun gerçek olduğunu biliyorum ve onun Cevap'ı hemen yanı başımda duruyor."

Gözlerime dolan yaşa inat gülümsediğimde "Kitabı okumayı bir an önce bırakmalısın," dedim mizahi bir yolla.

"Kafayı Kunduz'la falan bozacağımı düşünüyorsan, çoktan bozdum bile," dedi misilleme yapan bir ses tonu ile.

Daha çok güldüm. Gözlerimdeki yaşı elimin tersi ile silerken hem gülüp hem ağlamanın o tezat duygusunu yaşıyordum. İnsanı ikilemde bırakıyordu.

"Ah, sinirlerimi bozuyorsun," dedim burnumu çekerek. "Gülüyor muyum, ağlıyor muyum belli değil."

"Yaşıyor musun, ölü müsün? Bu ikilem daha çok yakışır sana."

"Beni okuma!"

"Kitaptan replikler kullanıyorsun," dedi sarı saçlarını hafifçe karıştırarak. "Bu durumda, benim de Kunduz gibi, seni okumama gerek yok resimli kitaplar gibisin. Gayet açık ve bariz mi demeliyim?"

Gülerek birbirimize baktığımızda "O asla gelmeyecek değil mi?" diye sordum.

Bir anda ciddileşti ortam. Kimseye söyleyemesem de içim hep böyleydi aslında. Ne zaman çok gülsem ya da mutlu olacak olsam Kunduz'un gidişi ve bir daha gelemeyecek oluşu geliyordu aklıma. İşte o zaman yavaşça siliniyordu yeni yeni oluşan tebessümüm. Birkaç saniyeliğine unutulan o kalp sızısı yeniden başlıyordu. Yuttuğumu sandığım o acı düğümler boğazımda yeniden oluşuyordu.

Ali ne hissettiğimi anlamışçasına yüzüne esefi bir gülümseme yerleştirerek yutkundu. Yutkunurken çenesi gerildi ve âdemelması hüzünle kalktı.

"Ona olan inancını kaybettiğin anda ölür Hediye, bunu sakın unutma!"

Öyleydi. Kesinlikle öyleydi ama ya diğer ihtimal? Cesaretimi toplayıp onu da sordum. Bu soru öyle ağırdı ki, bilinçsizce eteğimi de sıkıştırmıştım avuçlarımın içine.

"Ya çoktan öldüyse?" Bu cesur sorum ile Ali'nin açık kahve kaşları yukarı kalktı. Bunu sorabildiğime göre son raddeye geldiğimi anlamış olmalıydı. Kunduz'u gerçekten çok özlediğimi anlamış olmalıydı.

Derin bir nefes aldı ve cesur sorumu sindirmeye çalışarak "Kadere karşı gelebilir misin?" diye sordu.

Başımı sağa sola sallarken gözlerimde biriken yaşlar da savruldu etrafa. Bana neyi anlatmaya çalıştığını biliyordum. Kaderden bahsetmeye başlar başlamaz anlamıştım ve bu, gözlerimde boncuk boncuk yaşlar birikmesine neden olmuştu.

"Kader Allah'ın özenle çizdiği bir resim gibi. Aciz insan ister inansın ister deli saçmalığı deyip inanmasın. İster kabullensin ister kabul etmek zor gelsin, kader adım adım ilerlenilen bir yol gibi. Eğer o öldüyse bu kaderdir. Ama..."

"Ama?"

Aması var mıydı bu işin? Ama bir kapı demekti. Hiç değilse kapı aralığı demekti. İhtimal demekti. Umut demekti. Keskin bıçağın kör kalan tarafı, bazense tutunulan dal demekti.

"Ama," dedi gülümseyerek, "şu saniye bile ona olan inancını kaybetmediysen, bu da kaderdir. Ve inan bana Allah

hiçbir kulunun yüreğine faraza ümit tomurcukları ekmez!"

Ah, Ali, ne yapıyorsun sen böyle. Ne güzel konuşuyorsun. Hem hüzün gözyaşları ile ıslatıyorsun yanaklarımı hem de umutla parlatıyorsun gözlerimi.

Her şey hazırdı artık. Geriye benim kürsüye çıkmam ve konuşmaya başlamam kalmıştı. Şu ana kadar olan tüm heyecanım bir anda bitmişti sanki. Şimdi tüm zihnimdekileri ortaya sunma vakti gibiydi. Yüzlerce kişi gelmişti. Yerli ve yabancı basın, yapımcı, yönetmenin olduğu bu salonda amacım keskin bir konuşma yaparak Kunduz'a ulaşmaktı.

Ve ismim okundu!

Derin bir nefes alarak patlayan flaşlar altında kürsüye doğru yürümeye başladım. Türkçe, İngilizce ve anlamadığım birkaç dilde konuşmalar duyuyordum. Ne konuştukları umurumda bile değildi. Asıl önemli olan şimdi benim konuşacaklarımdı. Kürsüye çıkmamla yoğun bir alkış tufanı başladı. Öylesine çoktular ki nereye bakacağımı şaşırmıştım. En iyisi önümdeki konuşma kağıdıma bakmaktı.

Derince bir nefes aldım. Önümde konuşma metni düzenli bir şekilde duruyordu ama benim ona bakacak durumum yoktu. Bunca kalabalığa, flaşlara ve karışık bakışlara rağmen geçenleri söylemeyi düşünüyordum.

"Merhaba, ben Hediye Günışığı."

Nihayet giriş cümlesini kurduğumda karşılık olarak bir alkış tufanı daha geldi. İnsanları net görebilmek adına gözlerimi kısarak konuşmama devam ettim.

"Beni bu noktaya taşıyan siz değerli insanlara minnetlerimi sunuyorum. Şu an bulunduğum konum öylesine

güzel ki çoğu insanın olmak istediği yer diyebilirim."

Gözlerim insanlar arasında geziyordu. Bakıyordum ama göremiyordum. Bunca kalabalığa hitap etmek alışkın olduğum bir durum değildi ama bu önemli olmamalıydı şu an. Amacım röportajımda bahsettiğim gibi filmin kötü sonundan bir şekilde bahsetmek ve bu şekilde Kunduz'a mesaj göndermekti. Adımın Hediye olduğu kadar emindim ki, o naif insan eğer bir şekilde satırlarıma ya da sözlerime denk gelirse karşılıksız kalmazdı. O böylesine ince düşünceli biriydi.

Zihnim devam etmemi söylediğinde yeniden nefes alarak konuşmama yöneldim.

"Bazen kendi kendime düşünüyorum, neden ben? Yani bunca başarılı insan varken neden benim gibi sıradan bir öğretmene bu başarı takdim edildi? İşte o zaman bunun bir kader olduğunu ve taşların yerine oturması gerektiğine inandım. Eğer ben..."

Durdum.

Gözlerim son kez kalabalığın içinde gezinirken durdular. Onların yansıttıkları kişi için tüm bedenim aynı anda durdu.

Benimle birlikte sanki her şey durdu. Saatin ilerleyen yelkovanı, alınan nefeslerin ılık havası, fısıltı oluşturan dudakların hareketi... Her şey durdu bir anda.

Ağzım açık bir şekilde tek bir noktaya bakarken gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Doğru mu görüyordum ben? Gözlerim bana oyun oynuyor olamazdı değil mi? Böyle bir kötülüğü yapmazlardı bana.

Salonun kapısının önünde duran kişi... O muydu?

Birkaç saniye ona bakmaya devam ettiğimde dinleyiciler de benim baktığım yere çevirdiler başlarını. Benim

gördüğümü onlar da görebiliyorlar mıydı? Kameralar beni kayda alırken bir bölümü de kapıya çevrilmişti. Kargaşa oluştu birden. Ayaklanmalar, konuşmalar ve şaşkınlıkla bezeli tuhaf bakışlar. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışıyor, konuşmacının tek bir noktaya dalarak durmasının nedenini öğrenmek istiyordu.

İnsanlar bir bana bir kapıdaki kişiye bakmaya devam ederken yerimde duramadım. Yavaş adımlarla kürsüden inerken bir saniye bile ondan gözlerimi ayırmıyordum. Bir uğultu kopmuştu.

"Ne oluyor?"

"Yazar nereye gidiyor?"

Melisa Hanım da yerinden kalkarak bana yaklaştı. Önüme geçmesi ile ona olan bakış açımı kaybetmek durumunda kaldım. Yeniden bakmaya çalışsam da dinleyicilerden de ayağa kalkanlardan dolayı onu göremiyordum artık. Bir kez daha önüm açılıp ona baktığımda ise artık yerinde olmadığını gördüm.

Hayır!

Gerçek miydin sen?

Hayal olamazsın değil mi?

Kunduz?

"Hediye, neyin var canım? Neden konuşmayı yarım bıraktın?"

Melisa Hanım bana hitaben konuşmalar yapsa da onu işitemiyordum. Bakarken görememek, dinlerken duyamamak dedikleri bu olsa gerekti. Meğer durum farklıymış. İnsanın kalbi tüm duyu organlarını hizaya getirecek kadar üstün bir hissiyata sahipmiş. Kalp ne ile meşgulse tüm beden de ona meylediyormuş. O dakikalarda bunu net bir şekilde anlamış oldum.

"Hediye! Hediye iyi misin?"

Ali beni ayıltmaya çalışsa da hipnoz olmuşçasına kapıdaki noktaya bakmaya devam ediyordum.

"Ben," dedim gözümden akan yaşla birlikte. "Özür dilerim."

Merdivenlerden koşarak çıkmaya başladığımda kalabalığın şaşkın bakışları ve Melisa Hanım ile Ali'nin arkamdan seslenmeleri ile doldu kulağım. Kimseyi dinleyemezdim artık. Ona bakmalıydım. Hayal olamazsın sen Kunduz.

Nefes nefese kapıya kadar çıktığımda kimsenin olmadığını gördüm. Koşarak koridora çıktım. Bomboştu.

Merdivenlerden alt kata indim, birkaç muhabir vardı. Beni görmeleri ile flaşlar patladı ama o yoktu. Yoktu.

Gerçekten yoktu. Onu görmem bir yanılsamadan mı ibaretti? Allah'ım deliriyor muyum yoksa?

Kendime hâkim olamayarak ağlamaya başladığımda kameramanların flaşları daha çok yoğunlaştı. Tüm bu kargaşanın arasında kaldığımda kimseye aldırmadan merdivenlere koştum. Üst kata medyanın çıkması yasaktı. Bu ara katta derin bir nefes alırken titremeye ve ağlamaya devam ediyordum.

Onu görmüştüm. Kanlı canlı bir şekilde kapıda öylece duruyordu. Nasıl görebilmiştim? Daha önce hiç hayalini görmemiştim ki.

O an için delirdin deseler inanırdım. Yüzlerce insanı, yerli ve yabancı basını öylece bırakıp gitmiştim. Kayda alınıyordum. Canlı yayında konuşmayı keserek ne olduğu belirsiz bir noktaya bakarak salonu terk etmiştim.

O gün bomboş koridorda yapayalnız kaldığımı ve hayatımın en büyük hatasını yaptığımı sandığım o dakika-

larda aslında yalnız olmadığımı, beni dinleyen biri olduğunu hatırladım. Onunla sesle ve kelimelerle konuşmama gerek yoktu. O beni, hiç ses çıkarmadan da anlayabilirdi. Tam o anda hatırladığım kişiye yalvarmak geldi aklıma. Gözlerimi kapattım ve duaya çekildim sessizce.

"Allah'ım! Herkes için imkânsızlar olsa da senin için imkânsız yoktur. Tüm insanlık için bir son olsa da senin için yoktur. Ve benim de senden başka yardım isteyeceğim kimse yok. Ne istediğimi biliyorsun ne vereceğini biliyorsun, neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun, sen! Sen her şeyi biliyorsun..."

Allah'la baş başa kaldığım o noktada yüreğime derin bir huzur çökmüştü. Sanki bana şimdiden yardım elini uzatmış gibiydi. Sanki beni anında duymuş ve karşılık vermiş gibiydi.

Yüzümde kendiliğinden oluşan bir gülüş peyda olduğunda yavaşça gözlerimi açtım. Gözlerimi açtım ve ilk onu gördüm.

Tam karşımda, pencerenin önünde duruyordu. Pencereden gelen ışık, onu olduğundan daha efsanevi bir şekle büründürse de o kanlı canlı bir şekilde duruyordu işte.

Onu daha net görebilmek için gözlerimi kısıp kaşlarımı çattım.

Hemen öne bir adım atıp daha iyi görmeye çalıştım. Gerçekten o muydu?

Nefesim boğazıma tıkanıyordu sanki. Hemen karşımda durması bana hayallerin en güzelini yaşatırken, yüzündeki ifadeyi inceledim.

Gözleri hafif kısıktı ve dudaklarında çaresizlikten doğan bir tebessüm vardı. Kahverengi saçlarının beyaz teni ile mükemmel uyumu, kahve bakışlarındaki sükunetin

en huzurlu hali, dudaklarındaki tebessümün o yürek okşayan tınısı hala aynıydı.

Gerçekten, gerçek misin? İnanamazcasına fısıldadım.

"Kunduz?"

Fısıltımı duymasa da bir şeyler söylediğimi anlayarak kaşlarını hafifçe kaldırdı.

Daha sesli bağırdım.

"Kunduz!"

Allah'ım gerçekten o mu? Ben kendimle çelişirken "Ne oluyor Hediye, her yerde seni aradım!" dedi Ali. Peşimden gelmiş olmalıydı. Derin derin nefesler alırken beni inceliyordu ama ona cevap vermek yerine hızla Kunduz'u işaret ettim.

"Onu görüyor musun? Bana hemen cevap ver, onu görüyor musun?"

İşaret ettiğim yere baktı Ali. Derin nefes alışları devam etse de gösterdiğim yere bakıyordu.

"Evet. Orada biri var."

Gözlerini kısarak daha dikkatli baktı. Kitapta geçen betimlemelerden dolayı tanımış olsa gerek ki "Ama o!" dedi ve öylece kalakaldı. Derin nefesleri yerini nefessizliğe bıraktığında net bir şekilde Kunduz olduğunu anladım.

Ali şaşkınlıkla Kunduz'a bakmaya devam ederken yaş dolu gözlerimle ben de baktım bir kez daha. Bu sefer karşılıksız kalmadı ve yüzündeki tebessüm genişlerken kollarını iki yana açtı.

"Gel!" mi demek oluyordu bu?

Ona bakmaya devam ederken sağ gözünden bir damla yaş elmacık kemiğine süzüldü. İşte o anda ayaklarım kendiliğinden hareketlendi. Hayatımda ilk kez o an bu

kadar hızlı koştum. Ona attığım her bir adımı hayatımda bir güzellik daha şekillendiriyordu sanki.

Ona yaklaşıkta yüreğim yerinden çıkacakmış gibi zorluyordu kendini. Ona yaklaştıkça yaklaştım. Artık her iki gözünden yaşlar süzülüyordu.

Kavuştuğumuzda ikimiz birlikte birkaç adım geriye gittik. Beni tutuğunda hafif yukarı kalktığımı hissettim. Kolları sıkıca sardığında, benim kollarım da onu sarmıştı. Yüzü saçlarıma gömüldüğünde, benim yüzüm de boynuna denk gelmişti. Derince bir nefes aldım. Sanki uzun süredir nefessiz kalmışçasına ciğerlerimin temiz havayla dolduğunu hissediyordum.

Kollarımın arasında olmasının verdiği hisle şoka girmişçesine ne yapacağımı bilemezken "Öğretmenim," diye fısıldadı.

O an eridim.

Yıllar sonra, onca zaman sonra bu kelimeyi onun ağzından duymak beni eritti. İnsanın kalbinin erimesi, meğerse hissettiği o sızının eriyerek yok olmasıymış. Parçalanan umutlarının toparlanması, huzura kavuşmasıymış ruhunun.

"Bir kere daha söyle," dedim kollarımı sıkılaştırırken. Bir kere daha söyle de tüm kırgınlığı geçsin yüreğimin. Yeniden tazelensin kuruyan ümitlerim. Bir kere daha söyle Kunduz! Yaşamak nedir unutan bu insanın kurak hislerini sulamak adına bir kere daha söyle ne olur.

Gülümsedi. Gülümserken boğaz girintisinin hareketlendiğini hissetmiştim.

"Öğretmenim."

"Bir kere daha..."

"Öğretmenim."

Ona ne kadar sarılsam da sanki yeterli gelmiyordu. Kollarımın arasında da olsa ona kavuşmanın ihtişamı beni şoka sürüklüyordu.

"Seni çok özledim."

Bunu fısıltıyla söylerken ellerim sıkıca omuzlarına tutunuyordu. Belimi saran kolları daha da sıkılaştı. Yüzü saçlarımın arasından boynuma ulaştığında "Biliyorum," diye fısıldadı.

Artık kötü olan şeyler de önemli değildi. Ben ona kavuşmuştum. Kunduz! Kunduz! İçimden seslenmeyi bırakarak dışımdan söyledim.

"Kunduz!"

"Hım?"

Birbirimize bakmadan konuşuyorduk. Ona sarılmayı bırakmayı düşünmüyordum. Sanki kollarımı gevşetsem gidiverecekmiş gibi geliyordu.

"Nasıl? Nasıl gelebildin?"

"Röportajını okudum."

Daha sıkı sarılırken gülümsedim. İşe yaramıştı. Ona ulaşabilmiştim.

"Ve canına kıyma konusunu düşündüm," dediğinde kollarımı geri çekerek yüzüne baktım. Gözlerinde hafif yaş vardı ve uzun kirpikleri elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu. Öyle güzeldi ki. Ona sonsuza dek bakabileceğimi düşündüm o an.

"Seni korkuttum mu?"

Başını sağa sola salladı. Korkmaktan ziyade kendi isteğiyle gelmiş gibiydi.

"Hayır. İntihar etmeyeceğini biliyordum. Sadece," dedi.

"Sadece?"

"Sadece kalan ömrümü seninle birlikte geçirme kararı aldım. Senin yaşadığın acıları düşündüm. Kendimi düşündüm. Bu kararı almak kolay olmadı tabii. Senden ayrıldığım ilk sene ve ikinci sene ölürüm diye beklediğim için seni unutmaya karar vermiştim. Üçüncü sene kitabını okuyarak seni unutmanın imkânsız olduğunu düşündüm. Ve bu sene de sürekli seni takip ettim. Madem ölmüyordum, belki de bu Allah'ın bizim için hediye ettiği bir ömürdür diye düşündüm. Sen bu hediyeye ne dersin Hediye öğretmenim?"

Ağlamak ve gülmek nasıl aynı anda olabiliyordu? Hem gözyaşlarım akıyor hem gülüyordum. Kollarım boynunda sıkıca dururken o da belimden tutuyordu. Bununla birlikte gözlerinin içine bakmak bana çok güzel hisler veriyordu.

"Bu da kim?" diye sordu Melisa Hanım sessizce Ali'ye. Nefes nefese kalışına bakılırsa o da koşmuştu.

Ali büyülenmişçesine Kunduz'a bakarken "Kunduz," deyiverdi.

"Ne?"

Melisa Hanım gayri ihtiyari bağırınca Ali kendine geldi.

"Şey yani, Hediye Hanım'ın bir tanıdığı. Uzun zamandır görmüyormuş sanırım. Kitabı düşünüyordum da, bir anda Kunduz deyiverdim," dedi.

Ali toplamaya çalışarak Hediye ve Kunduz'un muhteşem tablosunu izlemeye devam ediyordu.

Öyle ihtişamlı bir tabloydu ki bu, eksik parçaların yerine oturması, boşlukların doldurulması, eskilerin yenilemesi, anıların tazelenmesi, hasarların tamiri gibiydi.

Böyle ihtişamlı bir tabloyu yaşadığımız için ne kadar teşekkür etsek azdı.

Devamında anlatılacak pek bir şey yok aslında. Ben Hediye Günışığı, dünyadaki mucizeme kavuştum. Onu tesadüfler zinciri ile bulduğumu sansam da aslında bunun bir kader olduğuna inandığım an her şey yerli yerine oturdu.

Değişiklik olarak Doğu Ekspresi 2'yi intihar yerine kavuşma sahnesi ile bitirme kararı aldım.

Çekimleri bittikten sonra filmi izlemeye Kunduz, Ali, Zümrüt ve Melisa Hanım ile birlikte gittik.

Ali, Kunduz'un yanından bir milim bile ayrılmıyor. Her zaman ona soracağı bir şeyleri var. Sürekli kitaptan sahneleri ezbere okuyup "Burada ne demek istemiştiniz?" diye sorup duruyor.

Kunduz'la birkaç defa Zümrüt'ü ziyarete gittik. En son gidişimizde Kunduz'un torununun vefat ettiğini öğrendik. Zümrüt'ün dediğine göre minik bir kız çocuğu nereden geldiği anlaşılmadan kulübeyi ziyaret etmiş ve ondan birkaç saat sonra yaşlı kadın ruhunu teslim etmiş. Kunduz'un tahminine göre o minik kız, yaşlı kadının Cevap'ıydı.

Birkaç ay sonra yeniden okuluma geri döndüm. Müdür sanki beni beklermiş gibi direkt eğitime başladım. Çok sevdiğim çocuklarıma da yeniden kavuştum böylece.

Ve Kunduz...

Onu gördüğüm andan beri bir kere bile elini bırakmadım. O da bu halinden memnun görünüyor, bana sürekli gülümsüyor. Yine onun o efsanevi sohbetlerini dinliyorum, yine ona hayran hayran bakıyorum, yine ona güzel şeyler söylemekten kendimi alamıyorum...

Ve teşekkür ediyorum.
En büyük teşekkürü Allah'a gönderiyorum.
Onu bana yeniden gönderdiği için.
Onu bana bir kere daha hediye ettiği için.
Bazen aklım karışır gibi oluyor, zor sorular arasında kalıyorum ve cevabın ne olduğunu bulmaya çalışıyorum.
Ama sonra bir şeyi hatırlıyorum...
Cevap, ihtimaller arasında gizlenen sinsi bir tilkidir...

SON

Şüfahoh Irkı Hakkında

Eski insanların çok daha uzun ömürlü oldukları tarihi kayıtlarda geçse bile zamanla bu ömürlerin kısaldığı bilinmektedir. Kadim zamanlarda uzun ömürlü ırklardan sadece birinin soyunun devam edildiği ele alınmıştır. Kitapta geçen Şüfahoh ırkı iki kola ayrılarak soyunu devam ettirmektedir. Birinci kol Şüfahoh'un asil olanlarıdır ki; kendilerinden uzun ömrün devam etmediği bilinmektedir. İkinci kısım ise melez olanlardır. Melez olan Şüfahoh'ların soyundan uzun ömrün devam etmesi kuvvetle muhtemeldir.

Uzun ömrün fiziki ırka bakmaksızın Doğu, Batı, Asya ve Avrupa'da herhangi bir insanda ortaya çıkabileceği bilinmektedir.

Şüfahoh soyundan gelenler fiziki olarak benzerlik göstermeseler bile, ruhsal ve psikolojik olarak büyük benzerlikler göstermektedirler. Bu ırktan gelenlerin sakin ve ağır başlı bir yapıya sahip oldukları, soylarının yükümlülüklerini kabul ederek gerekirse bunu gizlendikleri ve ömürlerinin nihayetine kadar insanlığın iyiliği için çabaladıkları bilinmektedir.

Şüfahoh soyundan gelenlere bir nimet olarak Cevap isimli bir soy verilmiştir. Bu iki soyun, Eski Mısır'a ait olduğu düşünülen yaldızlı bir lahitten çıkan taş levhada birbirlerini tamamladıkları kayda alınmıştır. Her bir Şüfahoh'un kendine ait bir Cevap'ı olduğu ve arşivlerdeki bilgilere göre, uzun ömrün yükümlülüklerinin kendilerinden alınmasını isteyip bu ırk ile karşılaştıklarında ömürlerinin nihayete erdiği bilinmektedir. Eski Roma'da Şüfahoh'lar çok kıymetli oldukları için bir süre Cevap'ların büyücü olarak addedildikleri, bu yüzden ülkeden sürülerek Şüfahoh'lardan uzaklaştırıldıkları bilinmektedir.

Eski Osmanlı arşivlerindeki bir Şüfahoh'un Hindistan'ın Mumbai şehrinde ölmesinden sonra, kayıtlardaki en eski kişi Iys isimli Şüfahoh olarak kalmıştır. Iys ismi zamanla Neım, sonra da Kunduz olarak değişmiştir.

Özel Teşekkür

Hayal dünyamın nostalji kısmı için dedelerim Remzi Gümüş ve Mevlüt Uçar'a...

Güzel anılarıma ortak olan babaannem Gülcan Gümüş ve anneannem Hamide Uçar'a...

Yerleri hep özel olan teyzem Havva Berter ve halam Tenzile Okutan'a...

Kıymetlim, değerlim, şehit amcam Osman Gümüş'e...

Ve ŞÜFAHOH kelimesini oluşturmam için isimlerinden ilham aldığım, emektar ve beni ben yapan aileme; babam Şükrü, annem Fatma, kardeşlerim Osman Tunahan ve Hatice Melisa'ya en içten teşekkürlerimle...